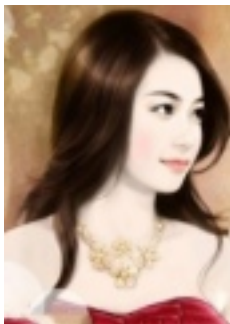

Cuồng Chủ Phòng Bị Thê

Contents

Cuồng Chủ Phòng Bị Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48

Cuồng Chủ Phòng Bị Thê

Giới thiệu

Một cô gái và một nô tì trong lúc đưa tiểu thư đi tắm ở suối thì gặp một tên biến thái nhìn trộm mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chu-phong-bi-the>

1. Chương 1

“Người lại chạy đi, đứng lại ngay! Ha ha, ngày hôm nay bọn tiểu thư nếu không đem người đánh thành tổ ong, thì ta sẽ không làm người nữa!”

Trên nhánh cây treo tòn teng một sợi chỉ tơ hồng, cuối sợi tơ treo một chiếc nhẫn ngọc chạm trổ chim trả tinh xảo. Ló ra dưới tàn cây một khuôn mặt tức giận ửng đỏ, đang ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đang đưa không ngừng giữa không trung.

“Bình nhi, sao ta vẫn luôn bắn không trúng nó hả?” Y Phiến Vũ đứng chỗ đất bằng phẳng làm nền muốn

dùng viên đạn để bắn nát chiếc nhẫn kia, đã bắn ra hơn mười viên đạn, cuối cùng cả hai tay đau ê ẩm cũng không bắn trúng, trên mặt nàng lại tràn đầy vẻ không phục.

Không biết mất bao lâu, nàng lại cầm lấy cung lần nữa, chăm chú ngắm chiếc nhẫn ngọc kia.

“Tiểu thư, cần gì phải phiền toái như vậy, chỉ cần lấy gậy đập bể nó là được chứ sao.” Bình nhi vừa thở dài vừa nhặt viên đạn lên nói.

“Đồ ngốc Bình nhi, ngươi thì biết cái gì? Nếu ngay từ đầu ta mà dùng gậy đập bể nó thì không phải rất lợi cho ‘hắn’ sao.” Kỳ thật, tận đáy lòng nàng sẽ không nghĩ đem nhẫn ngọc đập vỡ vụn, bởi vì nhẫn ngọc này lại là vật chứng duy nhất, cũng là vì để nàng thỉnh thoảng phát tiết mối hận trong đầu của nàng, thế là nàng đành phải đối phương pháp làm nhục nhẫn ngọc này.

Đáng giận! Lại không bắn trúng, thật là làm nàng tức chết mà. Không sao, cho dù còn phải bắn một trăm lần nàng cũng tuyệt không thể dừng tay.

“Nhưng tiểu thư, người vẫn lấy nhẫn ngọc để trút giận cũng không phải biện pháp, theo nô tỳ nghĩ, người sao không đem chuyện này quên luôn đi nha. A, đau quá!”

Y Phiến Vũ tức quá bắn một phát trúng Bình nhi mắng, “Đồ Bình nhi thói kia, ngươi làm sao lại muốn tiểu thư ta đây đem chuyện nhục nhã này quên mất hả!”

“Tiểu thư, xin người trước hết hãy nghe nô tỳ giải thích! Chúng ta ngày đó căn bản không phát hiện ai núp chỗ tối rình coi người, hay nói cách khác là, cho dù cùng hắn có đối mặt với tiểu thư, thì người cũng nhất định không nhận ra được hắn, trừ phi.”

“Người còn úp mở cái gì, nói mau!” Hừ một tiếng, Y Phiến Vũ vung mạnh tay bắn, viên đạn bay vụt ra ngoài suýt nữa trúng mặt Bình nhi.

Bình nhi hét lên một tiếng, che mặt hô to: “Trừ phi người kia tự động ra đầu thú, nếu không tiểu thư muốn tìm hắn còn khó như lên trời.”

“Người muốn nói tất cả đều là vô nghĩa sao! Đáng giận, bốn tiểu thư tâm tình đã không tốt rồi, người lại còn dám bảo ta không may, người cút ngay!” Y Phiến Vũ tức giận quá lấy cung ngắm Bình nhi, làm nàng ta sợ tới mức chạy trốn chết, không ngừng cầu xin tha thứ, cuối cùng vì bảo toàn tính mệnh, chỉ còn nước chạy nhanh chuồn mất.

Đợi Bình nhi vừa đi khỏi, Y Phiến Vũ lập tức đem cung quăng đi, sau đó, nàng liền cầm lấy sào trúc khều lấy sợi tơ trên nhánh cây xuống. Để nhẫn ngọc lạnh lẽo vào bàn tay, trong nháy mắt nắm lại, nhưng là vì dùng sức quá mạnh, nàng nắm chặt tay nhỏ bé lại phát ra hơi hơi run.

Bình nhi sai rồi, nếu là tên khốn nạn cuồng vọng kia thực sự có lá gan dám xuất hiện trước mặt nàng, nàng liền tuyệt đối nắm chắc bắt được hắn. Đến lúc đó hắn sẽ bị cột vào trên cây nhận nàng chiêu đãi vài viên đạn rồi tống tên xấu xa kia xuống tận mười tám tầng địa ngục, đồ vô liêm sỉ !

“Tiểu, tiểu thư.” Giọng Bình nhi sợ hãi vang lên.

Y Phiến Vũ hất mặt lên, trừng mắt với Bình nhi, “Người lại đây làm gì?”

“Tiểu thư, lão gia mời người đến Mẫu Đơn đình, nói là có khách quý tới chơi.”

“Khách quý!” Y Phiến Vũ khẽ hừ một tiếng, “Gần đây trong phủ khách quý đến thật đúng là nhiều a, ta thật sự không hiểu cha rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Quên đi, quên đi, đi thì đi.”

Nói xong, nàng dậm chân không cam lòng hướng Mẫu Đơn đình đi đến. Y Phiến Vũ vừa mới bước vào Mẫu Đơn đình, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc ——

“Y cô nương, hân hạnh được gặp.”

Nàng dám cam đoan. Thanh âm này, giọng trầm này Là hắn! Tuyệt đối là hắn!

Khi người kia trên môi kiêu ngạo thốt ra “Y cô nương, hân hạnh được gặp” những từ này thì Y Phiến Vũ tâm tựa như bị va chạm thật mạnh một chút. Vừa mới bắt đầu, nàng cơ hồ cảm thấy chính mình như ngưng

thở, cho đến khi không thở nổi nữa, nàng mới dùng sức hít một hơi dài, tiếp theo ánh mắt nàng chậm rãi hướng lên trên nhìn.

Hắn !

Không thể nói được, theo diện mạo nam tử này trước mắt xem ra, quả thật rất khó liên tưởng đến đem hắn cùng tên xấu xa rình coi nàng tắm kia là cùng một người. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, bất luận thế nào hắn đều không thể xóa được hắn đã từng có hành vi hạ lưu kia.

Không kiềm chế được, Y Phiến Vũ đầu bắt đầu ảo tưởng phải làm thế nào đem hắn chinh cho đến khi phải kêu cha gọi mẹ mới thôi, à không, phải đem hắn băm vằm mới giải hết nỗi phần hận trong lòng nàng.

Lúc này, tay nhỏ bé giấu trong áo không kiềm chế được cảm xúc quá độ mà run run, nhưng nàng cố nhịn xuống. Chính cái gọi là nhỏ không nhịn được sẽ bị làm lớn chuyện, nên ngay lúc này đem sự tình mà nói ra chỉ biết tạo thành phản hiệu quả, nàng cũng không phải là một thiên kim đại tiểu thư không có đầu óc, đạo lý này nàng đương nhiên biết.

Nàng, muốn, báo, thù!

Hơn nữa nàng cũng muốn làm cho hắn phải hối hận khi bước chân vào cửa nhà nàng. Y gia là kinh thành thủ phủ, mà nàng còn lại là một ái nữ duy nhất của cha nàng, nhưng đằng sau nhà ngoại nàng trừ tài phú dồi dào là chỗ dựa ra, thì nàng còn có lợi khí hạng nhất, đó chính là dung mạo, nếu nói nàng Y Phiến Vũ là một tuyệt sắc mỹ nhân, tuyệt đối không có ai phủ nhận, nàng có đủ tự tin để khẳng định nam nhân nào đã nhìn thấy nàng, mười người thì cũng có chín người sẽ phải quỳ gối dưới váy của nàng. Thế nhưng, chính vì nguyên nhân nàng có được điều kiện quá tốt như thế, ngược lại làm nàng cực kỳ sợ hãi.

Đúng vậy, nàng sợ hãi nam nhân tiếp cận nàng, hoàn toàn chỉ là vì được đến gia tài giàu có, điều đó làm nàng bắt đầu có ý niệm rời nhà trong đầu. Đáng tiếc cha nàng tựa hồ sớm nắm nàng rõ như lòng bàn tay, biết nàng sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ, liền sớm từng bước chiêu cáo thiên hạ —— Y gia quyết định tìm được lương duyên vì Thiên kim Y gia sắp tới.

Tin tức này vừa ra, khiến rất nhiều người cầu thân lập tức xông tới, chẳng qua tuyệt đại đa số người này căn bản là không vào được đến cửa Y gia thì đã bị rút.

Mà Y gia lão gia trước tiên là hạ thủ vi cường (làm trước nói sau), điều này khiến cho Y Phiến Vũ cực kỳ bất mãn, nhưng càng giận là nàng không bao giờ có thể tùy ý ra khỏi cửa được nữa, trừ lúc người trông coi nàng nhiều lần thay đổi, những người hầu mới này căn bản là không dám đắc tội nàng.

Trừ lần đó ra, những người đến cầu thân cũng không phải tất cả đều là vương tôn quý tộc hoặc thiếu gia xuất thân phú quý, hơn một nửa còn có một ít người trong giang hồ.

Vì sao lại xuất hiện tình hình kiểu này? Y gia cùng giang hồ hẳn là cũng không liên quan chút nào nha! Vì thế nàng mới đi thăm dò, hỏi han, náo loạn, cuối cùng mới biết được vấn đề mấu chốt là gì. Thì ra, tất cả bọn họ đều là vì một khối cổ ngọc.

Nghĩ đến cũng thật sự là châm chọc, nàng Y Phiến Vũ vẫn chưa gả ra ngoài thế nhưng lại chỉ vì dựa vào một khối danh gọi là “cách tình quyết” cổ ngọc? Đây chẳng phải là quá xem thường nàng à.

Nhưng trước mắt hiện nay người này theo như mắt cha cực lực tán dương là một nam tử tuấn mỹ Hừ, mỹ nam tử gì chứ, hắn nhiều lắm là so với người bình thường có bộ dạng đẹp mặt một chút mà thôi, lại so với người bình thường trông khí thế một chút thôi! Huống chi, nàng chỉ cần nghĩ tới hắn từng rình coi nàng tắm, nàng liền hận không thể đem khuôn mặt đẹp của hắn kia đập cho nát.

Khi cha nàng giới thiệu hắn là thiếu lâu chủ của bán tuyết lâu tên Hướng Tuyết Xuyên thì nàng cũng đã nhận định mục tiêu của hắn chính là —— cách tình quyết.

Tuy nói nàng không phải người trong võ lâm, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng nghe đến thế lực của Lục Đại tôn —— nhất cung lâu nhị tam trang trong giang hồ, hơn nữa đúng dịp là, nhị tam lâu này vừa vận đều là cùng trong kinh thành. Chỉ vì tranh đoạt địa bàn, nhị lâu này càng đấu càng hăng hái.

Còn nữa, nghe nói chỉ cần tập hợp được cách tình quyết, vòng nguyệt quyết cùng hạo dương quyết thì có thể mở ra cánh cửa vào lấy được bảo tàng, cho nên nam nhân này chắc chắn là vì khối cách tình quyết kia

mà đến. Mà nàng Y Phiến Vũ lại ngược lại thành vật phẩm có cũng được mà không có cũng không sao.

Hừ, Hường Tuyết Xuyên ơi Hường Tuyết Xuyên à, ngươi cũng nghĩ muốn lấy được cách tinh quyết sao?

Không sao, nàng có thể tạm thời ủy khuất làm vật phẩm phụ thuộc, nhưng nàng -vật phẩm phụ thuộc này tuyệt đối không phải là dễ chọc, hần cần phải để ý chuẩn bị tinh thần nha!

“Thiếu lâu chủ, ngài cùng Vũ nhi chờ một chút, cứ thông thả nói chuyện.” Y phú quý vẻ mặt tươi cười nói với Hường Tuyết Xuyên, nói xong lập tức dẫn nô bộc liên quan rời đi. Ông tựa hồ còn rất vừa lòng với Hường Tuyết Xuyên, còn chủ động tạo cho hai người có cơ hội ở chung cùng nhau một mình.

Lúc này đây, ngồi giữa góc hoa viên trong Mẫu Đơn đình, giờ này phút này chỉ còn sót lại Y Phiến Vũ cúi đầu không nói, hơi mỉm cười nhìn Hường Tuyết Xuyên.

Cười, nhanh cười lên nào! Muốn báo thù nhất định phải trước tiên quên mất một mặt xấu xa kia của hần. Y Phiến Vũ không ngừng ra lệnh cho bản thân nhoèn miệng ra cười, làm ơn không thể để cho hần phát hiện nàng đã nhìn thấu bộ mặt đích thực của hần.

“A, đã bị nàng phát hiện rồi sao?” Một câu nói của Hường Tuyết Xuyên thành linh xảy ra làm tim Y Phiến Vũ đập mạnh không ngừng, và cũng không hề báo động trước đã đập vỡ không khí trầm mặc .

Bình tĩnh, phải bình tĩnh nha! Y Phiến Vũ cố hết sức không làm cho chính mình bấn loạn cánh môi hồng nhạt nhắc có vẻ quá mức cứng ngắc, “Hường công tử, người đã từng gặp qua Vũ nhi sao?” Khi nàng giương mắt nghiêng nhìn hần trong nháy mắt, nàng bị cặp mắt phượng hơi hơi nheo kia của hần chạm phải. Không xong rồi! Ánh mắt của hần giống như muốn ăn thịt người ta, bắt nàng không thể không dời mắt.

“Kỳ thật Hường mỗ đã biết cô nương từ lâu rồi, chỉ tiếc là vẫn không có cơ hội nào.” Hường Tuyết Xuyên cười cười, một đôi mắt phượng bỗng nhiên niêm một tầng nước mênh mông.

A, biết làm thế nào cho đúng đây? Mỗi khi nhìn thấy nàng, hần sẽ không tự chủ được nhớ lại nàng lúc đó

Ánh mắt Hường Tuyết Xuyên chợt lóe, cùng lúc, Y Phiến Vũ cũng được dịp mở rộng tầm mắt. Đáng giận! Ánh mắt của nàng rõ ràng còn lớn hơn hần vài lần, suýt nữa lại bị hần làm mê đi rồi.

“Hường công tử đừng thổi phồng Vũ nhi nữa, ta và chàng mới gặp nhau ở chỗ này, kỳ thật cũng căn cứ vào nguyên nhân đặc biệt nào đó, ngài nói có đúng không?” Được lắm, muốn giả vờ, thì cùng giả vờ luôn thể!

“Cô nương chỉ sợ là hiểu lầm, Hường mỗ cũng không có ý thổi phồng cô nương.”

“Ồ, là Vũ nhi có mắt không trông, mong rằng công tử đừng để ý.” Hừ, hần thật không hổ là thiếu lâu chủ bán tuyết lâu, nói đến thật đúng là cuồng ngạo, hơn nữa hần tựa hồ đã quên một sự kiện —— hần muốn làm rể hiền Y gia nha, còn phải muốn xem sắc mặt của nàng nữa chứ!

“Hường mỗ tất nhiên là sẽ không để ý rồi.” Hường Tuyết Xuyên vui vẻ hất nhẹ tay áo, cười nói.

Hừ! Cho dù hần thua, hần cũng coi như không có chuyện gì xảy ra, lại còn làm ra vẻ tự cho mình rất siêu phàm nữa chứ. Y Phiến Vũ mày không khỏi nhăn lại, nhưng trong nháy mắt liền dần ra luôn. Nếu muốn báo thù, nàng phải nhẫn nại một chút.

“Hường công tử, nếu Vũ nhi không lọt mắt xanh của ngài, vậy.”

“Thế nào? Y cô nương cần gì phải nói như thế, ý của cô nương, Hường mỗ đã sớm hiểu rất rõ.”

“Xin hỏi công tử, cái gì gọi là ‘ hiểu rất rõ ’ ạ?” Đáng giận, thế mà hần lại còn dám khoe mẽ, hay là hần nghĩ nàng ngu đến thế sao? Tuy Y Phiến Vũ tức giận vô cùng, nhưng vì muốn Hường Tuyết Xuyên bị giáo huấn suốt đời khó quên nên nàng đành phải miễn cưỡng kiềm chế phần nộ trong lòng.

“Hường mỗ nghĩ là cô nương chắc phải hiểu rõ hơn mới đúng chứ” Hần mỉm cười băng quơ mơ hồ lộ ra một chút tà khí. Hần quả thực quá là coi thường nàng rồi.

Lúc trước, hần vẫn nhận định Y Phiến Vũ là một thiên kim ngu ngốc rất dễ ứng phó, vì thế mới cố ý để lại nhần ngọc chim trả muốn nàng tương lai xác nhận thân phận của hần, nhưng ngay khi bọn họ chính thức

tiếp xúc một khắc này, hắn liền biết chính mình đã tính sai lầm, cho dù Y Phiến Vũ không phải một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không phải là một thiên kim tiểu thư ngu ngốc.

Nàng thế mà chỉ có căn cứ vào giọng nói đã nhận định kẻ ngày đó ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó thường thức nàng tắm chính là hắn! Chắc, đúng vậy, cho dù nàng muốn che dấu cực kỹ, hắn vẫn cảm nhận được mãnh liệt nỗi oán hận của nàng đối với hắn.Ồ, điều này quả thực quá thú vị đi!

“Hả, ta cần phải hiểu cái gì chứ?” Y Phiến Vũ vẫn giả vờ khó hiểu.

Chỉ thấy Hường Tuyết Xuyên cười khùng khục, gần như vô tình nhìn quanh, “Trước tiên Hường mỗ xin kính cô nương một ly” Hắn lấy một quả hồ lô, rót ra chén cho nàng và bản thân.

“Thật xin lỗi, Vũ nhi không thích uống rượu” nàng cup mắt xuống, ý đồ muốn giấu sự phẫn hận trong lòng mắt mình lại.

“Vậy thì thật sự tiếc quá”

“Sao có thể vậy chứ, trong rượu có thuốc độc đó, Hường Công tử xin cẩn thận hơn” Lúc nàng ngược mắt lên, trong mắt hiện lên chút ác ý.

“Đa tạ cô nương đã nhắc nhở” Hường tuyết Xuyên ngửa đầu uống một hớp, rồi sau mới nhìn nàng bằng ánh mắt hiền lành một cái.

Nhưng tiếc là Y Phiến Vũ với lại không vui với thiện ý của hắn, ngược lại lại cho rằng biểu hiện như vậy của hắn là có dụng ý. Có lẽ hiện nay trong lòng hắn đang nghĩ tới tất cả đều là lời nhạo báng vô vị của nàng cũng chưa biết chừng.

“Đúng rồi, Hường mỗ rất muốn mời cô nương đi dạo bên ngoài chút, không biết cô nương có nguyện ý không?” Y Phiến vũ thật sự là một người đẹp động lòng người, bất kể là bộ dạng, dáng người, hay thậm chí cả đầu óc nữa cũng không kém, cùng nàng giao kết không nhiều thấy rất tiếc nuối, điểm ấy hắn cũng cảm thấy may mắn. Nếu Y Phiến Vũ chỉ là một kẻ chỉ biết khoe khoang hoặc gần như là một thiên kim ngu ngốc, vậy hắn đã thống khổ hơn rồi.

Ha! Nàng đương nhiên rất là vui được đi du lịch cùng hắn đó, “Chuyện này....Vũ Nhi trước tiên phải hỏi qua ý cha mới được ạ”

“Xin cô nương cứ yên tâm, trước lúc gặp cô nương, Hường mỗ đã được lão gia đồng ý rồi”

Đáng giận quá đi! Nhìn bộ dạng đặc ý kia của hắn kia, nếu không phải nàng nghĩ muốn dạy dỗ hắn một chút, thì đã sớm lấy đá đập đầu hắn rồi, “Nếu cha đã cho phép, vậy Vũ nhi chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa” Nàng ngóng nhìn hắn, mắt cong cong, môi hơi nhếch lên vui sướng. Đúng vậy! Nàng sắp sửa báo thù được rồi, vui quá đi.

Cho dù mắt phượng của Hường tuyết Xuyên không lấy dính phần tà khí, lại còn không giống như giang hồ đồn đại là máu lạnh vô tình, nhưng nàng thấy thế nào cũng cảm giác như ngay từ đầu hắn đã coi nàng như đồ giải trí của hắn rồi.

Bỏ qua một bên chuyện rình coi tắm rửa ra, giờ này khắc này họ đang ở trên một con thuyền đẹp xa hoa thường thức tiệc rượu, hơn nữa theo lời hắn nói, chiếc thuyền hoa này chưa bao giờ cho phụ nữ lên, nàng là người duy nhất lên con thuyền này. Lừa được ai chứ?

Nhưng mà nếu hắn đã coi trọng nàng như thế, sao nàng lại không biết xấu hổ tay không mà đến chứ?

“Hường công tử à, vò rượu này là rượu thượng đẳng của Y gia đó, là lúc Vũ Nhi ra khỏi cửa, cha đã đặc biệt bảo Vũ Nhi mang tặng cho công tử nhắm nháp ạ” Đối mặt hắn, Y Phiến Vũ khó được cười vui vẻ đến vậy.

Chẳng trách nàng ấy lại vui đến thế, thêm một vò rượu ngon, nếu sau khi hắn uống xong, nhưng mà sẽ....hihi! Vừa nghĩ đến cảnh hắn ngu ngốc chạy vội vào nhà vệ sinh, thì nàng nhin không được muốn bật cười.

“Chuyện gì mà khiến nàng cao hứng thế?” Hường Tuyết Xuyên gần như bị nụ cười của nàng cuốn hút vậy, không những mắt cười mà cả khóe môi cũng nhếch lên há ra khá to nữa.

“Chỉ là....” Y Phiến vũ ho khẽ một cái, giấu đi sự đắc ý ra mặt vừa rồi của mình, “Không có gì, không có gì”

“Thật không?”

Không hiểu sao nhìn gương mặt tươi cười quá ảm áp kia của Hướng Tuyết Xuyên, trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác kỳ quái..... Nhưng lúc thấy hần chẳng chút nghi ngờ mở vò rượu ra, nàng lập tức bỏ qua điểm khả nghi lúc trước, cánh môi hồng mọng bất giác vẫn cong lên.

Trò hay sắp bắt đầu rồi!

“Hướng công tử à, nếu Vũ Nhi không thể chạm vào rượu được, chắc chắn sẽ cùng uống với công tử một ly đó” Nhanh đi mà, uống nhanh đi nào! Mắt thấy hần đem vò rượu rót ra chén, nàng bất giác thấy hưng phấn thúc giục trong lòng.

“Nàng đã được hưởng qua mùi vị của nó chưa?” Đột nhiên Hướng Tuyết Xuyên hỏi.

“Ta không được chạm vào bình rượu, dĩ nhiên là chưa từng được hưởng rồi” Y Phiến Vũ toàn lực tập trung vào ly rượu của hần đến mức chẳng nghĩ gì lập tức đáp ngay hần. Sao còn lăm lờ vậy, còn không uống mau đi.

Nhưng ngón tay của hần đúng thật là đẹp, à, nàng lại nghĩ linh tinh đi đâu rồi? Hiện giờ là cơ hội tốt để nàng báo thù, nàng trăm ngàn lần không được để mất cơ hội này mới được.

“Nếu cô nương chưa uống rượu bao giờ, sao biết là mình không thể chạm vào được, chẳng bằng uống một ngụm nào, dù sao có Hướng mỗ đây, cô nương cứ yên tâm đi” Hướng Tuyết Xuyên cầm vò rượu, dưới ánh mắt tròn xoe đang nhìn chăm chăm của nàng, rót cho nàng một ly tràn đầy.

Y Phiến vũ bất giác sửng sốt. Chuyện gì xảy ra thế này? Sao tự dưng lại biến thành vậy chứ?

“Ngửi thấy mùi rượu này thì hiểu ngay là vò rượu này tuyệt đối là loại rượu thượng đẳng, cũng chỉ có một mình Hướng mỗ độc hưởng thì quá buồn, vì thế...”

“Ta nói rồi, ta không thể chạm vào rượu!” Y Phiến Vũ trong nháy mắt hồi phục tinh thần, vội vã nói rõ.

“Hướng mỗ cũng nói rồi, không thử một lần làm sao biết mình không thể chạm vào chứ?” Hướng Tuyết Xuyên nhe răng cười nhìn nàng.

Nụ cười này của hần, bất giác khiến tim Y Phiến Vũ nhảy bùm bụp, còn hần thì vẫn bộ dạng nhàn nhã, lại khiến nàng khó đoán ra được là hần đã nhìn thấu ý đồ của nàng.

Không! Hần hần là vẫn không hiểu được nàng đã nhận ra hần chính là kẻ vô sỉ rình coi nàng nàng tắm ngày đó, vì thế hần tuyệt đối không thể phát hiện ra vò rượu này có vấn đề, bởi vậy, hần hần là muốn nàng uống rượu cùng hần mà thôi. Nhưng mà vò rượu này nàng thật sự không thể uống được mà!

“Nhấp một ngụm nhỏ là được rồi, có lẽ sau khi cô uống xong lại còn đòi thêm rượu nữa ấy chứ!” Đôi mắt Hướng Tuyết Xuyên cười thỏa mãn, cứ liên tiếp cổ vũ nàng, thậm chí còn đứng dậy ngồi sang bên cạnh nàng.

Việc hần đột nhiên tới gần khiến khuôn mặt xinh đẹp của Y Phiến Vũ lóe lên khấn trương. Thật ra nàng cũng không hiểu được mình vì sao bị kích động, chỉ biết là không tự chủ được, rất nóng ruột. Nhưng dưới tình hình hần nhìn có vẻ quy củ, nàng cũng nhanh trấn định lại.

“Hướng công tử, đừng gạt người, Vũ Nhi cũng từng uống trộm rượu một lần, cũng không ngờ rượu vừa vào thì lập tức đã bị ốm, từ đó Vũ Nhi sợ tới mức chẳng dám đụng rượu nữa.” He, gặp chiêu so chiêu, nàng dĩ nhiên sẽ không thua hần.

“Lúc bắt đầu đã say, thì chứng tỏ là cô uống rượu chất lượng kém, còn vò rượu này là Y lão gia tặng cho Hướng mỗ, hần không không tới mức vậy, cô nói có đúng không?”

Nghe vậy Y Phiến Vũ lại ngơ ngẩn cả người lần nữa. Toi rồi, nàng bốn chẳng hiểu rượu kém chất lượng và rượu ngon có liên quan gì nhau không, chẳng may hần đang trêu chọc nàng, vậy chẳng phải nàng... Nhưng nếu nàng cứ kiên trì không uống, chẳng phải là nói nàng đem vò rượu này tới là rượu chất lượng kém sao? Ngốc thể! Nàng lại bị hố rồi, cuối cùng mình lại tự đào hố chôn mình.

“Nếu cô nương khó xử thế, vậy Hường mỡ cũng không ép cô nương, chẳng qua nếu chẳng có ai làm bạn uống cùng, Hường mỡ cũng không muốn uống chút nào” Hường Tuyết Xuyên vừa nói vừa lấy tay định hất ly rượu ra ngoài.

“Đợi đã...” Điều này sao được chứ?

“Thế nào, cô nương nguyện uống cùng ta chứ hả?” Hường Tuyết Xuyên hí mắt lại lóe sáng.

“Không, không phải, ta chỉ cảm thấy đồ ly rượu đó đi thật đáng tiếc” Nàng cười gượng mấy tiếng, bất thành linh, khuôn mặt tuần tú của hần bỗng kề sát nàng, nàng kinh hoảng, nắm chặt tay bé nhỏ suýt nữa thì đắm vào ngực hần, “Huynh định làm gì thế?”

Lời này vừa nói ra nàng lập tức đã hối hận, bởi nàng phát hiện ra hần chỉ là định lấy vò rượu đặt bên cạnh nàng thôi.

“Có phải cô nương rất ghét Hường mỡ không?” Khuôn mặt vẫn tươi cười kia của Hường Tuyết Xuyên đột nhiên ngừng cười, cứ nhìn chăm chăm về phía nàng.

“Sao, sao có thể chứ?” Hần không còn cười, lại khiến cho người ta có cảm giác quỷ dị, tuy nàng vẫn tự tin là hần chẳng dám làm gì nàng, nhưng dù sao hần vẫn là thiếu lâu chủ Ban Tuyết Lâu, thật sự nàng không thể nói đối phó là đối phó được.

Nàng nên thôi đi sao?

Đương nhiên là không rồi! Nếu không có chuyện xảy ra lúc trước, có lẽ nàng sẽ cách xa hần, nhưng hiện tại hần ra chiến thiệp với nàng, nàng dĩ nhiên toàn lực ứng phó, bởi vì nàng là người Y Gia mà!

Nàng có kiêu ngạo của nàng, hơn nữa tuyệt đối tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc: có thù tất báo.

“Không phải thì tốt rồi” Nghe vậy, Hường Tuyết Xuyên nhướn miệng cười, mà nụ cười vô hại trên mặt hần đã nhanh chóng dời sự chú ý của Y Phiến Vũ đi.

“Hường công tử xin đừng hoài nghi, có thể cùng ngài đi ngao du, Vũ Nhi còn mong không được nữa là” Lời này vừa nói ra, cả chính nàng cũng thấy ghê tởm, nhưng vì báo thù, chuyện hy sinh ấy tuyệt đối là tất yếu.

Trong mắt Hường Tuyết Xuyên lóe lên khác thường, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khiến cho Y Phiến Vũ sinh ra ảo giác, đó là Hường Tuyết Xuyên thật lòng thích nàng.

2. Chương 2

Đây tuyệt đối là không thể! Trong lòng nàng biết rõ, Hường Tuyết Xuyên này giống y các giang hồ nhân sĩ đã liên tiếp đối tốt với nàng, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ cách lấy được đồ cưới Cách Tinh Quyết của nàng mà thôi.

Vì thế, nàng tuyệt đối không cho phép lòng mình dao động, để tránh bị người ta lợi dụng, thậm chí còn bị người ta tóm mũi kéo đi.

Đương nhiên nàng không thể phủ nhận, Hường Tuyết Xuyên là một trong đám người tới cầu thân, lại khiến nàng rung động, nhưng hành động bí ối này nàng lại chủ động tiếp cận hần, gần gũi hần, khiến cho hần nghĩ nàng dễ dàng là của hần. Tiếp đó nàng sẽ lợi dụng thời điểm mấu chốt, cho hần một nhát trí mạng.

“Y cô nương, Y cô nương...”

Nhưng mà tương lai phía trước nàng phải quên đi thù hận, nếu chẳng may hãm sâu vào, chẳng phải là tiền mất tật mang hay sao.

“Y cô nương, nếu cô khát, ở đây có...” Hường Tuyết Xuyên nói giọng trầm thấp lay động lòng người, đến mức khiến Y Phiến Vũ lâm vào chấn động. Trời ạ! Nàng thế mà lại thất thần lâu đến thế trước mặt hần.

“Ta...”

“Khát rồi hả?” Thấy vẻ mặt quẫn bách của nàng, Hường Tuyết Xuyên cứ coi như không thấy gì.

“Đúng, đúng vậy! Ta đang khát”

Vì để che giấu sự thất thường vừa rồi, Y Phiến Vũ còn không kịp nghĩ đã nhấc ly rượu chẳng biết bị nhét vào tay từ lúc nào lên ngửa cổ uống cạn. Lúc rượu vào tới họng trong tức tắc, nàng đột nhiên ý thức được chuyện gì xảy ra cũng chẳng kịp phun ra.

“Khụ...Khụ...Khụ...Huynh, huynh sao có thể...” Y Phiến Vũ lấy hai tay ôm lấy cái miệng nhỏ, nhìn trông rất khó tin nổi.

Giống như ảo thuật vậy, trong tay Hường Tuyết Xuyên đột nhiên xuất hiện một ly trà. Cổ họng Y Phiến Vũ đang cháy xé, lập tức cướp ngay để uống.

Liên tục uống hết ba ly trà mới thấy thoải mái chút, nàng mới nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Huynh biết rõ là ta không thể uống rượu mà, huynh lại còn...”

“Thật xin lỗi, ta đã quên trước mặt cô là rượu không phải là trà” Trên mặt Hường Tuyết Xuyên và giọng nói ngập tràn hối lỗi. Bỗng lửa giận trong mắt Y Phiến Vũ biến mất. Toi rồi, nàng dừng đối xử hung ác với hắn như vậy.

Vì không muốn lộ ra bản tính của mình, nàng còn véo mạnh đùi mình một cái, “Hường công tử đừng hiểu lầm, Vũ Nhi tuyệt đối không có ý trách gì” Đầu tiên nàng nở ra nụ cười ngọt ngào nói với hắn, rồi lại liếc mắt đưa tình một cái khiến cho mọi nam nhân đều bị chết mê chết mệt.

Nhưng nàng vì sợ đắc tội với Hường Tuyết Xuyên, ngược lại quên mất chuyện quan trọng phải làm.

“Không có là tốt rồi” Tuy mị nhãn của nàng như bị co giập vậy, song hắn vẫn nể tình nhận lấy, “Đây là lễ vật bồi tội của Hường mỗ”

Trên tay Hường Tuyết Xuyên bỗng xuất hiện một cái hộp gấm rất đẹp. Y Phiến Vũ nhìn nhìn hắn, lại nhìn hộp gấm trên tay hắn, nàng cố sức nặn ra nụ cười chẳng biết là xấu hổ tới cỡ nào.

“Hường công tử..., cái này...” Aizz, dùng ngón chân cũng biết trong này là cây trâm cài hết sức tục tằn rồi mà.

“Sao cô nương không mở ra xem xem” Hắn phá lệ cất giọng mềm nhẹ, còn đôi mắt phượng của hắn lại có chút hứng thú khó giấu.

Nói thật, nàng chẳng có hứng để xem chút nào, nhưng nếu cự tuyệt lại sợ làm tổn thương trái tim hắn, điều này biết làm sao cho đúng đây?

“A” Đột nhiên, Y Phiến Vũ cả kinh nhảy dựng lên.

“Sao vậy/”

Hường Tuyết Xuyên thả hộp gấm xuống, khó hiểu nhìn nàng. Thảm, thảm rồi! Sao lại lại quên mất chuyện vừa rồi nàng đã uống ly rượu kia chứ nhỉ, dù nàng đã phun ra hơn nửa rồi nhưng vẫn uống xuống bụng mà!

Bây giờ phải làm sao đây? Bụng nàng đã bắt đầu đau rồi.

“Y cô nương, sắc mặt cô trông khó coi lắm, có phải có chỗ nào khó chịu không?” Hường Tuyết Xuyên nhanh chóng quét toàn thân nàng, như muốn tìm ra xem nàng không khỏe chỗ nào. “Là bị đau bụng à?” Thấy sắc mặt nàng trắng bệch tay vẫn còn ép chặt bụng, cố nhịn đau.

“Huynh định làm gì?”

Về mặt Y Phiến Vũ đề phòng lùi lại một bước.

“Y cô nương, Hường mỗ coi cho”

Nói xong, hắn lập tức tới gần nàng, nàng cả kinh, lùi ra xa hơn, hắn một tay đặt sau lưng nàng, còn tay kia đặt trên chiếc bụng phẳng của nàng.

Hành động bất ngờ của hắn khiến Y Phiến Vũ sợ tới mức cứng đờ cả người, trong đầu thoáng trống rỗng. Loại hạ lưu bại hoại chết tiệt, nàng rốt cuộc nhịn không nổi nữa rồi! Y Phiến Vũ nín thở, lặng lẽ giơ chân lên định dùng sức đá xuống...

“Sao, còn đau nữa không?”

Lúc giọng hắn chui sâu vào tai nàng, nàng mới giật mình thấy bụng mình như được chìm trong một dòng nước ấm tới kỳ lạ, hơn nữa chỉ một lát sau nàng thế mà lại cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Hóa ra là hắn đang giúp nàng bớt đau hơn, nhưng hắn đừng có dùng cách này có phải hơn không?

“Không, không đau” Vì muốn hắn mau chóng thả tay ra, nàng trả lời liên tục. Nghe vậy, Hường Tuyết Xuyên mới thu tay lại, đồng thời cũng rất quy củ lùi cách xa nàng ra. Lúc bàn tay hắn vừa rời khỏi bụng nàng, cơn đau quặn trong bụng lại bắt đầu làm loạn, khuôn mặt nhỏ của nàng khẽ nhăn lại, trông có vẻ khóc không nổi. Tại sao lại vậy chứ?

Thuốc xổ này đúng là mạnh thật, nàng mới uống có ngụm nhỏ thôi mà lại đau lợi hại đến vậy, làm sao bây giờ? Nàng nhớ...rất muốn hắn lại đặt tay lên bụng nàng, đương nhiên đây là nàng nghĩ thế thôi, bởi vì nàng tuyệt đối không ngóc đầu lên mức nắn nỉ hắn tới ăn đậu hũ của mình. Nhưng mà nàng thật sự nhớ....lắm...

“Ta muốn đi vệ sinh” Y Phiến Vũ cúi đầu chậm rãi, ảo não và khốn quẫn tới mức nói nhỏ với hắn. Cứ vậy Y Phiến Vũ cứ cách nửa canh giờ lại chạy vội vào trong nhà xí. Rốt cuộc, đợi lúc bụng nàng không còn tác quái nữa thì cả người nàng đã mềm nhũn chẳng còn sức nữa rồi. Lúc nàng được Hường Tuyết Xuyên ôm vào trong nhà thì nàng cảm thấy khóc không ra nước mắt.

“tới ăn chén cháo rồi ngủ đi”

Hường Tuyết Xuyên múc một thìa cháo đưa tới bên đôi môi tái nhợt của nàng.

“Ta không muốn ăn” Nàng miễn cưỡng liếc mắt một cái, rồi lại lập tức nhắm mắt nặng nề, vì nàng giờ chỉ muốn ngủ.

Hường Tuyết Xuyên thấy nàng chui vào nàng ổ chăn, lập tức đặt bát xuống rồi ôm nàng ngồi xuống.

“Huynh làm gì thế?”

Chỉ trong nháy mắt một luồng hơi thở nóng hổi ập tới, hơn nữa bàn tay ấm áp kia của hắn ôm chặt lấy nách nàng khiến nàng sợ hãi lắp bắp. Nếu không phải cả người nàng mềm nhũn không có sức phản kích lại, nàng nhất định sẽ để cho hắn chết rất khó coi.

“Nếu nàng không ăn, đợi lát nữa lại sợ càng khó chịu thêm”

Nghe vậy, cơn đau bụng của nàng lại đột nhiên co rút đau quặn lại. Có lẽ nàng thật sự sợ phải chạy đi nhà xí, có lẽ là do thái độ sẵn sóc của hắn khiến nàng thả lỏng cảnh giác, dù sao nàng cuối cùng cũng ngoan ngoãn há mồm để hắn bón cháo cho nàng.

“Thật xin lỗi” Đột nhiên Hường Tuyết Xuyên nói.

Hắn đột ngột xin lỗi, khiến Y Phiến Vũ lâm vào sửng sốt.

“Chắc vừa rồi thức ăn có vấn đề mới khiến nàng không được khỏe, Hường mỗ đã xử phạt với đầu bếp rồi, mong rằng cô nương thông cảm nhiều hơn” Hường Tuyết Xuyên tiếc nuối thở dài, nhưng mà trong nháy mắt hắn chớp mắt lại có ánh sáng lóe lên khác thường.

Y Phiến Vũ chỉ cảm thấy chột dạ, “Ta đã bảo đừng lo rồi, xin công tử bỏ qua cho đầu bếp này đi” May là hắn không hoài nghi nàng mang rượu đến có vấn đề, nếu không nàng há họng mắc quai ngay.

“Được, theo ý nàng vậy” Hường Tuyết Xuyên cười cười, tay khẽ hướng về phía nàng. Y Phiến Vũ lại cả kinh lần nữa, “Huynh...” Nàng nắm chặt đôi tay tới mức trắng nhợt...

“Nàng không phải muốn ngủ sao?” Dứt lời, Y Phiến Vũ đã nằm lên trên giường, vẻ mặt cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Thật dọa chết người, hắn, động tác của hắn nhanh thật!

Nhưng đầu nàng lại tự hỏi hân sao chỉ trong nháy mắt mà đã nắm tay nàng, tiện đà áp đảo nàng, rồi một cơn buồn ngủ ập tới, chẳng bao lâu nàng đã ngủ.

Trước lúc nàng chớp mắt, Hường Tuyết Xuyên mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ của hân cứ mãi quanh quẩn trong đầu nàng. Nhưng giờ khắc này nếu Y Phiến Vũ có sức mở mắt ra chắc chắn sẽ hãi mà lăn ngay xuống giường.

Bởi vì hiện giờ Hường Tuyết Xuyên đã bay thẳng vào trong giấc mộng để nàng gặp Hường Tuyết Xuyên kia.

Miệng hân vẫn mỉm cười như cũ, thậm chí nét ôn nhu trên gương mặt kia cũng chưa từng dừng lại, nhưng không hiểu sao không khí quanh mình lại nhanh lạnh tới vậy, còn hân nhìn thẳng Y Phiến Vũ mà mắt phượng nheo lại, tự dưng biến thành một khe biển hóa kỳ lạ, mà từ đó lóe lên ánh sáng nhìn lạnh lẽo tới khiếp người.

Y Phiến Vũ, nàng định đấu với ta sao?

À, có thể lắm, chờ ta cưới nàng, nhất định sẽ cùng nàng chơi thật tốt mới được. Ánh nắng ấm áp từ cửa sổ lên vào, mà Y Phiến Vũ vẫn nằm y trên ghế, chẳng có cảm giác lo lắng chút nào.

Điều này cũng không trách được, từ lúc nàng ở trong bụng mẹ chui ra, cũng chưa từng gặp phải chuyện nào xui xẻo cả, nhưng nói đi nói lại, mặc kệ Hường Tuyết Xuyên có nhìn thấu kỹ xảo của nàng không, hân quả thật rất tốt với nàng, chẳng lẽ là nàng hiểu lầm hân rồi? Có lẽ ngày ấy hân cũng chẳng phải là cố ý rình coi...

A, toi rồi, ý chí của nàng thật sự đã dao động. Bốp! bốp! Y Phiến Vũ ra sức bốp chặt hai tay mình. Đau quá!

Nàng đau tới mức suýt chảy nước mắt, nhưng đầu cũng tỉnh táo hơn. Ha ha! Hường Tuyết Xuyên, người cho là bốn cô nương sẽ trúng kế sao? Trong lúc lơ đãng, nàng bị thứ đặt trên bàn trà thu hút.

Hộp gấm trên bàn trà đúng là ngày ấy Hường Tuyết Xuyên tặng, mà nàng mở ra thì cảm thấy vui mừng vô cùng đó! Bên trong hộp gấm có năm con bướm lớn nhỏ khác nhau, trong đó có hai con bướm trắng được làm từ bạch ngọc, còn ba con là màu đỏ hồng đào, số còn lại là mã não.

Không thể không nói, nàng bất ngờ thấy thích ngay. Mà lúc nàng đang nghĩ tới hân làm tất cả đều là vì Cách Tinh Quyết, thì nàng lại như bị hân một chậu nước lạnh vậy, mọi vui sướng trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

“Có thích không?” Y Phiến Vũ đang đứng ở trạng thái thất thần, bất thành linh bị một giọng nói phát ra khiến nàng suýt nhảy lên từ trên ghế.

“Có thích năm con bướm kia không?” Giọng Hường tuyết Xuyên nghe qua có vẻ ôn nhu, nhưng truyền vào tai Y Phiến vũ vẫn phát giác sâu bên trong là ý ngạo nghễ sâu sắc.

Hừ, nàng thật muốn lớn tiếng chỉ trích một câu với hân! Nhưng nàng không thể.

“Ta rất thích!” Hóa ra nàng có tài diễn trời cho, dĩ nhiên cả lời nói ghê tởm vậy cũng có thể nói ra được.

“Thích là tốt rồi, Vũ Nhi, sức khỏe nàng thế nào rồi?”

Vũ Nhi! Hân tự dưng lại bỏ cả từ “cô nương” đi nữa.

Thấy đôi mắt hạnh của nàng trừng to, Hường Tuyết Xuyên lập tức cúp mắt thở dài, “Hường mô không có tư cách gọi Y cô nương là Vũ Nhi sao?”

“Không, không, đương nhiên không phải, Hường công tử có tư cách gọi ta là Vũ Nhi mà” Nghe vậy, Y Phiến Vũ lập tức thay đổi sắc mặt.

Điều này phải nói là Hường Tuyết Xuyên thật lợi hại, nói dối chẳng đổi sắc, hơn nữa lòng dạ sâu khó lường, cũng rất hiểu mà phối hợp lại, xem ra nàng phải cẩn thận hơn chút, để tránh cuối cùng cả hai cùng rơi vào kết cục bi thảm.

“Vũ Nhi, vì để biểu hiện xin lỗi, Hường mô chân thành mời cô tới hàn xá”

Hàn xá ư? Nếu Ban Tuyết Lâu là Hàn xá, vậy Y phủ chẳng phải là nhà rách sao. À, nàng lại bắt đầu nghĩ linh tinh rồi, hiện tại quan trọng là hấn dĩ nhiên mời nàng tới Ban Tuyết Lâu đó.

Nàng có nên đồng ý không nhỉ? Dù sao Bán Tuyết lâu cũng chẳng phải người thường vào được, chẳng may nàng đi vào mà lại không ra được thì sao?

A! Tám phần là hấn định thời cơ nhốt nàng lại mà, định uy hiếp nàng ép cha nàng giao Cách tinh quyết ra đây mà. Nghĩ vậy, nàng lại không hiểu rốt cuộc cha nàng thương nàng hay hại nàng nữa?

Ông là một mũi tên lỗi thời, chỉ cố tình kéo một cái mà khiến người ta sống chết cướp đoạt Cách Tinh quyết làm của hồi môn của nàng. May mà tính trước mắt nàng cũng chẳng mất sợi lông nào, nhưng nếu cứ có vài kẻ giồng tên Hường Tuyết Xuyên này nàng sợ sẽ bị nhai sạch cả xương cốt nữa ấy chứ.

“Vũ Nhi, xin nàng tin vào sự chân thành của ta” Biểu hiện thay đổi thất thường trên mặt Y Phiến Vũ nhìn có vẻ rất thú vị. Nàng thêm mà tin vào! Nhưng nàng biết từ chối thế nào mới không...

“Vũ Nhi đang hoài nghi Hường mỗ có lòng khác sao?”

Lời hấn nói sàu não khiến nàng hơi kinh ngạc, nhất là hấn nhìn ánh mắt nàng, lại khiến nàng nảy sinh không đành lòng, không đành rời mắt nhanh đi, ra vẻ chưa nhìn thấy gì.

Làm ơn đi, khổ cho Hường Tuyết Xuyên vẫn được coi là thiếu lâu chủ của Bán Tuyết Lâu, tự đứng lại dùng loại ánh mắt như bị người ta vứt bỏ này nhìn nàng.

“Hường công tử, đừng để Vũ Nhi lo lắng chút được không?” Nàng cười gượng, lập tức dùng chiêu “xin tha”. Dù sao nàng vẫn không hiểu rõ hấn cho lắm, nên vẫn cẩn thận là tuyệt nhất.

“Nàng đừng từ chối ngay, Hường mỗ đã cao hứng lắm rồi”

Tuy trên mặt hấn vẫn cười, nhưng lúc Y Phiến Vũ không nhìn thấy mơ hồ tỏa ra tia ánh sáng lạnh lẽo.

Cười ngây ngô là biểu hiện duy nhất trước mắt Y Phiến Vũ. Nhưng cứ cười ngây ngô mãi lại khiến nàng cảm thấy mình thật ngu. Kỳ lạ, sao tự đứng hấn lại đột nhiên như bị cảm điếc vậy nhỉ, hơn nữa hấn nhìn mắt nàng cũng thấy là lạ kỳ quái. Được, nếu hấn đã không còn gì để nói thì cũng đừng trách nàng hạ lệnh trục khách.

“Hường công tử...”

“Nàng có thể gọi ta là Hường đại ca hoặc Tuyết Xuyên”

Hả! Vừa nghĩ đến hấn thì sao đột nhiên hấn lại mở miệng lúc này nhỉ? Nhưng mà gọi hấn là Hường đại ca nàng còn có thể chấp nhận được, nhưng Tuyết Xuyên thì xin lỗi nhé, cho dù đang diễn trò đi nữa nàng cũng không thể nói ra mồm được.

“Hường, Hường đại ca” Nàng dừng chút, mới cup mắt xuống thẹn thùng gọi.

“Vũ Nhi, nàng đã gọi ta là Hường đại ca rồi, vậy đại ca mời nàng tới làm khách ở Ban Tuyết Lâu, hấn không làm nàng khó xử đó chứ?”

Hở! Nàng lại bị lừa rồi! Không sao, nàng còn có bảo pháp hạn nhất chưa đưa ra tể đó thôi!

“Hường đại ca, thật ra Vũ Nhi...” Nàng cố ý dừng chút, ra dáng hơi khó xử.

“Nàng có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng ra đi!” Mắt Hường Tuyết Xuyên chợt lóe, môi bạc chỉ trong nháy mắt lộ ra lạnh lẽo.

“Là thế này, Vũ Nhi đã đồng ý với lời mời của công tử họ Lý ở thành đông rồi, vì thế...”

Cốc cốc... đúng lúc này ngoài cửa có tiếng Bình Nhi truyền tới.

“Tiểu thư, Lý công tử đang ở trước cửa đợi tiểu thư đó ạ”

Ha! Thật sự đến sớm không bằng đến khéo kìa! Điều này có thể chứng tỏ cho Hường Tuyết Xuyên thấy Y Phiến Vũ nàng đây còn có giá thể nào trên thị trường, cũng có thể để cho hấn thấy nguy cơ bị chọc cho một nhát.

“Hóa ra nàng đã có hẹn rồi” Quả nhiên, Hường Tuyết Xuyên nói lộ ra mấy phần cô đơn, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện trong mắt hần có chút khinh thường.

“Thật xin lỗi, Hường đại ca” Y Phiến Vũ giả vờ xin lỗi, nhưng trong lòng thấy rất mừng rỡ.

“Vũ Nhi không cần xin lỗi, ngày khác ta lại tới thăm”

Lúc này đợi mãi chẳng thấy Y Phiến Vũ đáp lại nên Bình Nhi tự mình đẩy cửa mà vào.

“Nô tỳ bái kiến Hường công tử” Sau khi khom mình chào Hường Tuyết Xuyên, Bình Nhi lập tức đi thẳng tới Y Phiến Vũ, “Tiểu thư, Lý công tử đã chờ tiểu thư lâu rồi đó”

“Được, chúng ta đi” Trước khi đi, Y Phiến Vũ vẫn không quên quay đầu nhìn về Hường Tuyết Xuyên đằng sau nói, “Hường đại ca, Vũ Nhi không tiễn” Tuy nàng cố kiềm chế, nhưng phiến môi vẫn bất cẩn cong lên đắc ý. Hường Tuyết Xuyên, người sợ chưa? Kinh ngạc chưa?

Mắt thấy mình cuối cùng cũng hòa nhau, nàng nhịn không được vênh cằm lên, thút tha quần áo định bước qua cửa...

“Ai nha!” Nàng đã nhắc chân lên rồi lại đột nhiên mềm nhũn, lúc Bình Nhi còn chưa kịp nghĩ cách cứu thì cả người nàng đã chật vật ngã về trước. Lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, đó là chẳng bằng chết đi. Thật mất mặt quá đi, tự đứng lại nàng lại bị ngã như chó ăn cứt trước mặt Hường Tuyết Xuyên chứ.

Lúc Bình Nhi chạy tới đỡ nàng dậy thì nàng thật sự chẳng còn dũng khí nào mà nhìn biểu hiện trên mặt Hường Tuyết Xuyên nữa. Thật đáng giận quá! Điều là do nàng quá vênh vào đắc ý mà ra cả.

Y Phiến Vũ xấu hổ đỏ bừng mặt, một lòng thầm nghĩ muốn rời nhanh khỏi phạm vi Hường Tuyết Xuyên.

“Đau quá ha!” Đột nhiên mắt cá chân truyền tới sự đau nhức, khiến nàng thấy không ổn, vừa đi lại ngã, ai ngờ Bình Nhi nhất thời không để ý cũng không kịp đỡ nàng, vì thế...

Ngay lúc Y Phiến Vũ suýt ngã hôn đất thì đúng lúc đó có một đôi tay to cứng cáp như thép ôm cứng lấy người nàng, nàng cố thể nào cũng không giẫy ra được.

“Đi được không?” Hường Tuyết Xuyên quan tâm hỏi.

Y Phiến Vũ gần như không dám nhìn hần, cứ gật đầu liên tục.

“Tiểu thư, hình như chân người bị trật khớp rồi đó”

Y Phiến Vũ tức giận trừng mắt nhìn Bình Nhi.

“Không phải hình như mà chân ta trật khớp thật sự đó”

“Hường công tử, xin ngài đỡ giúp tiểu thư nhà nô tỳ với, nô tỳ sẽ đi mời đại phu đến”

“Đợi chút”

“Tiểu thư, vết thương đó không thể đợi được đâu ạ”

“Gọi đại phu tới, nhớ rõ đi nói với Lý công tử là ta hôm nay không thể đi được” Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Y Phiến Vũ hiện lên cùng quần và đẩy bất đắc dĩ.

“Vâng, nô tỳ đi làm ngay ạ”

“Ta ôm nàng lên giường nằm nhé” Hường Tuyết Xuyên thì thầm bên tai nàng, hơi thở nóng rực phun ra từ miệng hần, khiến toàn thân nàng tê dại, bất chợt nàng lại thất thần.

“Vũ Nhi nàng không sao chứ?”

Thấy nàng vẫn chưa nói gì, Hường Tuyết Xuyên chủ động ôm lấy nàng đi về phía giường, đồng thời cũng nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng thất thần. Trong mắt hần xoẹt qua chút lạnh lẽo. Chỉ trong nháy mắt Y Phiến Vũ đột nhiên bừng tỉnh.

“Để ta tự đi...” Lời nàng đột nhiên ngừng lại, bởi nàng đã được hấn đặt nhẹ nhàng lên giường, hơn nữa hấn còn giúp nàng.... “Huynh đừng xem, Đợi chút đợi phu tới rồi” Tay nàng ngăn động tác hấn định cởi giày của nàng.

“Vũ nhi nàng đừng nóng ruột, ta chỉ muốn xem vết thương chân nàng có nặng lắm không thôi?”

“Chân của ta không sao, Hưởng đại ca, Vũ Nhi không muốn làm huynh mất thời gian” Nàng xấu hổ cười, ánh mắt cố tránh hấn đi.

“Vậy nàng nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ngày khác ta lại tới thăm nàng” Biết nàng thấy khó xử, Hưởng Tuyết Xuyên cũng thuận theo ý nàng rời đi trước.

Ồa! Đợi hấn rời khỏi tầm mắt nàng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Vì sao thế? Vì sao nàng lại cứ túng quẫn trước mặt hấn thế? Chẳng lẽ là bát tự của họ không hợp thật sao?

3. Chương 3

Thời tiết thay đổi kỳ lạ, vừa vặn phản ánh đúng tâm tình lúc này của Y Phiến Vũ. Nàng vừa xuống kiệu, lòng đã chậm rãi bay theo đám mưa phùn từ tận đáy cốc bắn ngược lên đám mây rồi.

Nhanh chóng có một chiếc ô bung ra, không để làn mưa bụi xâm phạm vào tiểu mỹ nhân yêu chiều, “Y cô nương, mời”

Nhà họ Lý thành đông cũng là nhà thế gia giàu có, còn Lý công tử là Lý Vệ Trì, dù được ca ngợi là tuần tú, nhưng tiếc là mặt mày lại toát lên luồng tà khí.

Y Phiến Vũ cười thản nhiên, vì chân nàng mới bị thương nên đi đường phải đặc biệt cẩn thận. Nhưng mưa có vẻ càng ngày càng to, từ đó hành trình vốn được an bài trước đành phải hủy.

“Aizzz, trời mưa lúc này thật không đúng lúc” Lý Vệ Trì vừa than vừa không quên đưa mắt có lỗi nhìn Y Phiến Vũ. Thật không đó?

Thực ra nàng lại cảm thấy trời mưa này thật đúng lúc. Nàng vốn còn thấy may là tạm thời có thể vớt Hưởng Tuyết Xuyên được, ai biết thỉnh thoảng lại cứ hiện lên trong đầu cái mặt ấy là Hưởng Tuyết Xuyên.

Aizzz! Rốt cuộc sao lại thế chứ? Chẳng lẽ nàng thật sự để ý tới hấn rồi? Liếc mắt nhìn Lý Vệ Trì cứ xum xoe trước mặt mình, nàng đột nhiên cảm thấy mất hứng vô cùng. Quá nhàm chán! Nàng muốn...muốn về nhà quá.

“Y cô nương, cô thích ăn gì ta sẽ mua giúp cho” Hai người ngồi xuống bàn, Lý Vệ Trì muốn giành được niềm vui của giai nhân, đã sớm tiêu phí không ít thời gian đi thăm hỏi nàng yêu thích cái gì.

Y Phiến Vũ nhìn điểm tâm trên bàn trước mặt, nhưng lại chẳng thấy ngon, cũng vì không muốn làm khó Lý Vệ Trì nàng đành miễn cưỡng lên tinh thần.

Kỳ lạ, lúc trước thoát nhìn Lý Vệ Trì cũng chẳng thấy ghét, sao giờ nàng lại thấy hấn chướng mắt thế không biết?

Thấy nàng nhắc một miếng bánh lên, trên mặt Lý Vệ Trì cười rộ lên.

“Y cô nương, trận mưa này chỉ sợ chốc nữa khắc nữa cũng không ngừng được, hay là đêm nay cô nghỉ lại hàn xá đi!” Lúc này Lý Vệ Trì mới phát giác ra trận mưa này thật đã tạo cơ hội lớn cho hấn.

Hử? Y Phiến Vũ suýt bị ghen, vội vã nhấp một ngụm nước chè.

“Nếu Y cô nương không chê, ta lập tức sai người đi thông báo với Y Thế Bá một câu nhé” Thấy Y Phiến Vũ không cự tuyệt, Lý Vệ Trì lại mừng thầm.

“Đợi chút, ta không thể ở lại đây được!” Khó khăn lắm mới nuốt miếng điểm tâm xuống được, Y Phiến Vũ vội vã lên tiếng ngăn hấn lại.

“Sao vậy?” Lý Vệ Trì lập tức sầm mặt lại.

“Bởi vì ta...”

“Ô? Vũ Nhi đã ở đây rồi à” Đúng lúc đó, có một thanh âm cất lên khiến Y Phiến Vũ thấy khiếp sợ.

“Hóa ra là Hường thiếu lâu chủ, thật sự là rùng rợn tới nhà tằm” Lý Vệ Trì chạy nhanh ra đón, như rất coi trọng Hường Tuyết Xuyên đến vậy.

“Huynh sao lại ở đây?” Khiếp sợ rồi, Y Phiến Vũ bắt đầu ảo tưởng không biết Lý Vệ Trì có bí mật gì thông đồng với Hường Tuyết Xuyên không, nhưng không tài nào nói ra nổi, dù gì Lý Vệ Trì cũng muốn lấy nàng, vì thế họ thật sự không có khả năng là duy nhất.

Hường Tuyết Xuyên không phải vì lời của nàng mà giận, “Vũ Nhi, ta và Lý công tử có biết nhau”

“Biết nhau sao ạ?”

Khéo vậy sao? Hường Tuyết Xuyên không muốn biết đến ai lại cố tình có giao tình với Lý Vệ Trì.

“Y cô nương, ta và Hường thiếu lâu chủ thật sự biết nhau. Nào nào, mời thiếu lâu chủ ngồi bên này, người đâu, lập tức mang rượu tới” Lý Vệ Trì vừa đón Hường Tuyết Xuyên, vừa không quên giải thích với Y Phiến Vũ.

“Thế nào, Vũ Nhi thấy ta không vui sao?” Hường Tuyết Xuyên cười cười, hỏi lại.

“Đương nhiên không phải!” Nàng đáp cực nhanh.

“Không phải là tốt rồi!” Hường Tuyết Xuyên dĩ nhiên không muốn chọc phá, “Đúng rồi, chân nàng bị thương đã khỏi hẳn chưa? Thật xin lỗi, gần đây ta bận việc ở lâu quá, chưa đi thăm nàng được”

Hừ! Thật không? Nếu không đếm xỉa đến nàng lúc trước sẽ không phải nói là muốn đi thăm nàng sao, hại nàng vẫn...ôi, Y Phiến Vũ sưng sốt, có chút chẳng rõ cảm giác xa lạ dâng lên trong lòng, “Vẫn còn sưng nhưng chỉ đau chút thôi”

“Hắn vậy, cô nương vẫn nên ở lại thì hơn, nếu không đi qua đi lại khiến vết thương trên chân lại đau thêm đó” Lý Vệ Trì bị bỏ quên khá lâu rốt cuộc cũng tìm được cơ hội nói chen vào.

“Cái này...” Người còn do dự cái gì nữa? Cứ từ chối thẳng hấn đi mà! Y Phiến Vũ lặng lẽ liếc mắt nhìn Lý Vệ Trì, rồi lại lặng lẽ dò xét về Hường Tuyết Xuyên.

Mâu thuẫn, thật sự quá mâu thuẫn! Nàng tâm tình vốn ác liệt nhưng lúc Hường Tuyết Xuyên xuất hiện đột ngột thì lại kinh ngạc thay đổi, chẳng lẽ nàng... Không! Nàng trước tiên phải tỉnh táo lại đã, nhất định phải tỉnh táo lại đã, nếu không chẳng may họ thật sự là một giuộc, vậy chẳng phải nàng chết chắc rồi sao?

“Lý huynh nói phải lắm, cô vẫn nên ở lại đi thì hơn!” Hường Tuyết Xuyên nói thật tình.

“Vậy Hường đại ca thì sao?” Nếu hấn cũng muốn ở lại, nàng đây nhất định sẽ không nói thêm câu nào về nhà ngay.

“A, Vũ Nhi sao lại hỏi vấn đề gốc vậy chứ, ta dĩ nhiên là quay lại Bán Tuyết Lâu rồi, đợi mai tới đón nàng về Y phủ” Hường Tuyết Xuyên nói rất tự nhiên.

“Vâng”Ồ, thì ra là nàng quá lo lắng rồi.

“Y cô nương, ta đã sai người trong phủ sửa soạn mọi thứ tốt rồi, cô và thiếu lâu chủ cũng từ từ tán gẫu đi!” Không hiểu sao, Lý Vệ Trì lại rót rượu nhanh chút rồi ngay sau đó xoay người vội vã rời đi.

Với hành động dị thường này của Lý Vệ Trì, Y Phiến vũ cũng chẳng để ý cho lắm.

“Hường đại ca, huynh và Lý công tử biết nhau lâu rồi sao?” Nàng giả vờ hỏi lơ đãng.

“Ừ, chắc cũng một thời gian rồi”

“Cái này cũng lạ thật đó, các huynh đã quen biết nhau rồi, vì sao Lý công tử cứ luôn mồm gọi huynh là thiếu lâu chủ chứ?” Nàng hỏi vô cùng tùy ý, khéo môi khẽ cong lên cũng bất ngờ lộ ra ý nghĩ trong lòng nàng.

“Ta cũng từng nhắc hần rồi, nhưng hần cũng chẳng thay đổi được” Về mặt Hường Tuyết Xuyên ung dung bình thản, dường như đã sớm đoán được nàng sẽ hỏi câu như thế.

“Ồ, hóa ra là vậy” Chẳng sao cả, nàng đã sớm đoán được là hần chẳng dễ há họng như vậy, nếu khinh địch như vậy thì nàng đã thua rồi, còn hần là vị lâu chủ Bán Tuyết Lâu kia cũng thật sự quá vô dụng rồi.

“Vũ Nhi, cô có người trong lòng rồi sao?”

Phụt! Y Phiến Vũ đang uống trà lập tức bị sặc, “Khụ khụ khụ...” Nàng cong người, ho khan mãi không ngừng.

“Có khỏe không?” Hường Tuyết Xuyên đầm nhẹ lưng nàng, mãi cho tới khi nàng ngừng ho mới thôi, “Ta chẳng có ý gì khác, chẳng qua ta rất muốn biết cô đã có người trong lòng chưa thôi?” Hần nhìn nàng cố tình lảng tránh nén cười, đáy mắt lóe lên lạnh lùng.

“Chưa, dĩ nhiên là chưa” Nhịp tim nàng bỗng đập nhanh hơn, lộ ra khuôn mặt đỏ rực, đầy xấu hổ. Đáng ghét! Nàng có người trong lòng hay không thì liên quan gì hần chứ?

“Cô nói thật không?” Giọng điệu hần chẳng giấu được nét vui mừng.

“Thế nào, huynh hoài nghi à?” Rốt cuộc nàng vứt thể diện lại cho hần, cứ như đang giận nói vậy. Hường Tuyết Xuyên khẽ cười, lắc lắc đầu.

“Ta vốn tưởng cô đã có ý trung nhân là Lý huynh đó chứ!” Về mặt Hường Tuyết xuyên như trút được gánh nặng, đôi mắt phượng sáng rực khác thường.

“Sao thế được!” Nàng kêu lên thất thanh, tiếp đó, nàng lập tức phát giác ra mình phản ứng quá lớn, vì thế cười khan, giải thích, “Nhân phẩm Lý công tử rất tốt, tiếc là ta...”

“Ta đã sai người đem sửa soạn phòng ốc cẩn thận lắm rồi, Y cô nương có thể tùy lúc có thể...à, có phải ta đã quấy rầy hai vị rồi không?” Lý Tri Vệ đi đã quay lại có vẻ ngượng ngùng.

“Không, ta và Vũ Nhi đang đợi Lý huynh đó” Hường Tuyết Xuyên cười với hần, nhưng nụ cười rất nhạt. Lý Tri Vệ phảng phất như biết gì đó, khuôn mặt tuấn tú hơi cứng ngắc lại.

“Lý công tử, huynh sao vậy?” Thấy rõ sự sợ hãi trên mặt hần, khiến Y Phiến Vũ cũng nhận ra hần khó chịu.

“Không sao, không sao” Lý Tri Vệ vội vã xua tay nói, nhưng nét tươi cười trên mặt lại vô cùng gượng ép. Y Phiến Vũ cau mày, định hỏi lại.

“Lý huynh, sao huynh không dẫn Vũ Nhi đi Lăng Miếu Các, xem Vũ Nhi còn thiếu gì không?” Hường Tuyết Xuyên đúng lúc mở miệng gỡ cảnh khôn quần cho Lý Tri Vệ.

“Thiếu lâu chủ nói phải lắm, cô nương, mời đi bên này” Nghe vậy, Lý Tri Vệ cũng vội vã phụ họa theo.

Trong lòng Y Phiến Vũ vẫn còn nghi vấn, song chẳng thể từ chối được thịnh tình, nàng đành bất đắc dĩ bước đi. Nhưng nàng lại để ý thấy Lý Tri Vệ dẫn nàng đi Lăng Miếu Các song hần vẫn không dám nhìn về Hường Tuyết Xuyên.

Điều này thật kỳ quá. Họ chẳng phải là bạn sao? Nhưng như nàng thấy, thì ngược lại họ có vẻ giống quan hệ chủ tớ hơn.

Thôi bỏ đi, mặc kệ! Hiện giờ nàng nên để ý đối tượng hần chỉ có mình Hường Tuyết Xuyên thôi, còn phần những người khác thì chỉ cần đừng phạm nàng là được.

Đêm đã khuya. Lăng Miếu các đèn đuốc sáng ngời. Có lẽ là không quen với hoàn cảnh xa lạ, nên Y Phiến Vũ nằm trên giường mà mãi vẫn không ngủ được. Đúng lúc đó, cửa sổ giấy bị thủng một lỗ nhỏ, sau đó một ống trúc thò vào, một làn khói trắng bắt đầu khuếch tán rộng ra. Mí mắt Y Phiến Vũ thoáng chớp trở nên nặng nề, chẳng bao lâu, nàng đã ngủ rất say.

Lúc này một gã đàn ông đẩy cửa mà vào, đi thông thả tới bên giường. Nam tử cười khê, định đưa tay ra...

“Hóa ra người cũng muốn đoạt được Y Phiến Vũ”

Đột nhiên một âm thanh dị thường vang lên, hơn nữa lại gần như trong gang tấc, nam tử cả kinh, lập tức xoay người định đi, nhưng lúc xoay người thì lại bị một bàn tay trong bóng tối thò ra bóp chặt cổ.

Mặt nam tử bỗng chốc sưng to như mặt heo, vẻ mặt lộ sợ hãi, hai mắt nhìn trừng trừng vào khuôn mặt lộ ra tuấn mỹ đang cười thản nhiên.

“Ta.... Xin người...thả, thả ta ra...” Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lẽo đang cười kia, nam tử cầu xin tha thứ, hai chân bắt giắc run rẩy. Hường Tuyết Xuyên cúi đầu cười, khuôn mặt được ánh nến chiếu sáng, lúc này càng nhìn thấy rõ tà mị, còn có một luồng khí tàn ngược khó nói.

“Ban ngày người đã nhìn ra ý của ta, thế mà người dám ngang nhiên...” Thanh âm của Hường Tuyết Xuyên lộ ra tàn nhẫn, khiến cho đầu nam tử càng đau thêm.

“Thiếu lâu chủ...Ta không dám... Ta thật sự không dám nữa, cầu ngài tha cho ta đi... Đừng giết ta, đừng giết ta mà!” Nam tử hiểu rõ giọng Hường Tuyết Xuyên càng thản nhiên thì chứng tỏ mạng sống của mình khó có cơ hội.

“Người sợ chết rồi sao?”

“Sợ...” Mồ hôi trên trán nam tử chảy ròng ròng, cả người không rét mà run.

“Nếu sợ vậy chẳng thể sống tiếp được” Khi cánh môi tuyệt mỹ của hắn bắn ra lời nói tàn nhẫn thì nụ cười trong mắt mị hoặc lại nhìn Y Phiến Vũ trên giường.

Hường Tuyết Xuyên mắt lóe sáng, ngón tay bóp chặt cổ họng nam tử lỏng ra. Bất giác nam tử ngã phịch xuống.

“Đột nhiên người biến mất, Vũ Nhi của ta chỉ sợ sẽ hoài nghi ta” Hường Tuyết Xuyên đá một đá lên người nam tử, vẻ mặt có vẻ sung sướng. Nam tử sợ ngây người, hoàn toàn không mở miệng nói.

“Nhớ kỹ, đừng có ý đồ xấu đối nghịch ta, cút đi!”

Nghe được lời đặc xá của hắn, nam tử lập tức hồi phục tinh thần, cố sống chết lần ra ngoài cửa, chỉ lo động tác quá chậm thì Hường Tuyết Xuyên sẽ đổi ý ngay.

Hường Tuyết Xuyên lại không thèm để ý tới hắn, tự giác ngồi xuống bên mép giường, ngắm Y Phiến Vũ vẫn nhắm chặt hai mắt.

Vũ Nhi ơi là Vũ Nhi! Ta tuyệt đối sẽ để nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta!

“Đại công tử các người đâu/” Sau khi ăn sáng xong, Y Phiến Vũ được Bình Nhi đỡ, hỏi nha hoàn Lý gia ở Lăng Miếu Các.

Vốn nàng tưởng rằng mình cả đêm không ngủ được, ai ngờ tự dưng lại ngủ, đến Bình Nhi tới gọi mãi nàng mới tỉnh dậy. Nhưng có lẽ là do thói quen dậy sớm, sáng sớm nàng đã tỉnh lại rồi nhưng có cảm giác toàn thân hơi là lạ.

“Bẩm Y tiểu thư, công tử đột nhiên không khỏe, vì thế không thể tới gặp người được” Nha hoàn đáp lễ phép. Lúc này, ở dãy hành lang dài bên kia, có một gã nô bộc đi nhanh tới, “Y tiểu thư, Hường công tử đang đợi người ở bên ngoài”

Hừ, vị Hường đại công tử này tới thật đúng sớm quá!

“Vũ Nhi, tối qua ngủ có ngon giấc không?”

Y Phiến Vũ vừa bước tới sảnh phòng khách, Hường Tuyết Xuyên đã lập tức cười đứng dậy đi về phía nàng. Y Phiến Vũ lườm hắn một lúc, khóe môi khê nhếch lên, “Tuyệt lắm”

Hường Tuyết Xuyên lơ đãng còn tự nhiên tiếp nhận áo choàng lông cáo trong tay Bình Nhi, phủ lên người nàng tạo thêm một vòng kết thật xinh đẹp.

Hành động thân thiết bất thành linh của hấn khiến trong lòng Y Phiến Vũ bất giác dâng lên từng đợt sóng, nàng theo bản năng lùi lại, nhưng một ý nghĩ đột nhiên nảy lên trong đầu, khiến hai chân nàng cứ đứng nguyên tại chỗ, trong lòng nổi lên nghi hoặc. Nếu không có Cách Tinh Quyết, hấn sẽ đối xử với nàng như vậy sao?

Đáp án chắc là...

“Vũ Nhi, ta đã chào từ biệt Lý lão gia rồi, vì thế...”

“Ta nghĩ muốn nói một câu với Lý công tử trước rồi mới đi” Lặng lẽ thở một hơi, Y Phiến Vũ nhìn hấn chăm chăm, lặng lẽ nói. Biểu hiện Trên mặt Hường Tuyết Xuyên chẳng thay đổi chút nào, nhưng tận sâu trong đáy mắt lóe lên tia trào phúng, “Được, ta cũng nghe nói Lý huynh không được khỏe, vậy chúng ta cùng đi thăm huynh ấy vậy”

Chẳng lẽ là nàng đã nghĩ quá nhiều?

Không, thà rằng nàng cẩn thận trước, cũng không nguyện thay đổi. Lúc họ đi vào phòng ngủ của Lý Trì Vệ thì tầm mắt của Y Phiến Vũ đã bị một đồng sáng rung rung trên giường thu hút, chấn động. Nàng tự dừng hiểu ra mình không thể động, nhưng Lý Trì Vệ trốn trong chăn thật sự là bị lạnh quá sao?

“Lý công tử, ta là Vũ Nhi, huynh có khỏe không?” Nói xong nàng lập tức phát hiện ra cái chần chập trên người Lý Trì Vệ càng run mạnh hơn, nàng không rõ cho lắm nên về mặt đầy hoài nghi nhìn về Hường Tuyết Xuyên.

Hường Tuyết Xuyên nhìn nàng lắc đầu, cho thấy mình cũng rõ Lý Vệ đã gặp phải chuyện gì.

“Đại phu nói thế nào?” Y Phiến Vũ hỏi nô bộc đứng cạnh.

“Bẩm Y tiểu thư, đại phu nói công tử có thể là bị một trận kinh hãi rất lớn ạ”

“Kinh hãi ư?” Mày Y Phiến Vũ cau lại.

Kinh hãi à? Hay là Lý Trì Vệ gặp phải quỷ? Ôi! Chẳng trách mà sáng nay nàng dậy thấy cả người là lạ, hóa ra nàng cũng bị...Ặc! Không thể ngờ được là Lý phủ lại bản vậy.

“Ô? Lý đại công tử lớn vậy rồi mà còn gặp phải chuyện kinh hãi gì nhỉ?” Hường Tuyết Xuyên giả vờ như không biết, nín thở hỏi.

“Nô tài cũng không rõ cho lắm”

“Lý công tử, huynh nhớ giữ sức khỏe, ta cáo từ đây” Y Phiến Vũ nói xong vội vàng rời đi ngay. Hường Tuyết Xuyên thấy nàng đi vội như thế, đôi mắt phượng thoáng nhú lại, lặng lẽ liếc mắt nhìn dấu vết trên giường một cái, rồi cũng rời đi theo.

“Vũ Nhi, nàng đang sợ cái gì thế?”

Y Phiến Vũ đã đi xuống mấy bậc thang rồi, người sau nói một câu trào phúng mà dừng chân. Dưới sự kiềm chế thật lực của bản thân đột nhiên dâng lên, nàng mới cười trở lại bình thường, “Hường đại ca, Vũ Nhi chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà thôi”

“Thật không?”

“Nếu không, Hường đại ca nghĩ Vũ Nhi đang sợ cái gì chứ?” Nàng vẫn về mặt cười giả tạo.

“Nếu ta nói ra, nàng có trách ta không?”

“Đương nhiên không rồi” Nàng đáp khẳng định, nhưng nét cười giả dối vẫn treo bên môi. Họ Hường kia, có gì người cứ nói thẳng ra đi ha!

“Chuyện này... Aizz! Vũ Nhi, quý quá cũng không đáng sợ đâu” Đầu tiên hấn hơi do dự, rồi mới nở nụ cười lên tiếng.

Tên chết tiệt này, thế mà lại nói nàng... Hừ! Đúng vậy, Y Phiến Vũ nàng đây trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ độc mỗi quỷ, điều này liên quan gì đến hấn chứ?

“Đúng vậy, như lời Hường đại ca nói, quý quá chẳng có gì đáng sợ cả, hơn nữa có người có chút làm ngăm còn đáng sợ hơn cả quý nữa kìa” Nàng neho mắt lại, có ý liếc mắt lườm hần một cái.

“Vũ Nhi, nàng đã nói là không giận cơ mà” Trên mặt Hường Tuyết Xuyên lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Ta không tức giận mà” Vẻ mặt nàng vô tội phủ nhận.

“Cứ coi như ta chưa từng nói gì được không?” Hường Tuyết Xuyên có ý muốn hòa hoãn không khí căng thẳng.

“Hường đại ca, ta cũng rất muốn không nghe không gặp, chỉ e là...” Người đã chọc giận ta rồi đó.

“Vũ Nhi, nàng cũng đừng giận nữa” Hần gần như đang nửa đùa nửa thật vậy.

“Hường đại ca đối xử với ta “tốt” vậy, ta sao có thể giận Hường đại ca chứ?” Y Phiến Vũ xua tay, làm ra vẻ vô tội cực điểm.

“Vũ Nhi, ta cũng vậy, cũng giống như Lý huynh biết sợ này nọ đó” Hần than nhẹ một tiếng, giọng hơi khàn khàn.... Dường như chẳng có chút kiên nhẫn nào.

“Nha, vậy Vũ Nhi định hỏi Hường đại ca sợ cái gì thế?” Đôi mắt Y Phiến Vũ mở to sáng long lanh lúc này đã hết giận, tay chỉ có vẻ giảo hoạt chút.

“Nếu ta nói ra, Vũ Nhi cam đoan đừng giận nữa nhé” Đôi mắt phượng hần chớp nhẹ, cụp xuống giấu tia sáng chột lóe trên tức trong mắt đi.

“Được”

“Thật ra chuyện này thật khó nói lắm”

“Không sao, không sao, Vũ Nhi cam đoan với Hường đại ca tuyệt đối sẽ không để kẻ thứ ba biết đâu”

“Đây là chính miệng vũ Nhi nói đó nhé”

Y phiến Vũ gật đầu như trống bỏi.

“Con chuột”

“Hả?” Y Phiến Vũ bất giác sửng sốt.

“Ta sợ nhất là bọn chuột nhất đó” Hần cười khỏ.

“Huynh nói huynh sợ nhất là chuột ư?”

“Đúng”

Ha! Vậy thật tốt quá đi!

4. Chương 4

“Tiểu thư, người chắc chắn phải làm vậy sao?” Bình Nhi mím môi, sợ hãi đầy trên mặt, lại có vẻ chán ghét nhìn hộp gấm to trên bàn đá.

“Ta định làm vậy đó” Y Phiến Vũ ngồi bên bàn đá không những nhìn hộp gấm to cười cười, mà còn quay đầu nhìn ra ngoài đình, “Bình Nhi, người đi nhìn một chút xem Hường Tuyết Xuyên kia có tới không?” Trận diễn này nếu thiếu hần, vậy chơi chẳng hay chút nào rồi.

“Tiểu thư, chẳng may chúng ta thật sự dọa cho Hường công tử chạy mất thì sao?”

Y Phiến Vũ nghe vậy thì bật cười, trong mắt lóe lên giảo hoạt, “Hừ! Nếu hần bị dọa chạy mất thì do hần có vận khí tốt, nếu không bỏn tiểu thư còn có kế hoạch khác lợi hại hơn đang đợi hần kìa!” Nhưng nàng tin, vì Cách Tinh Quyết, hần tuyệt đối sẽ không dễ mà buông tha đâu.

“Tiểu thư, nô tỳ thấy Hường công tử rất chính khí, có lẽ là chúng ta hiểu nhầm ngài ấy ạ”

“Nếu hiểu nhầm, vì sao hần không giải thích rõ với ta chứ?” Nghĩ tới cái lần hần nhìn trợn cả người nàng, nàng hận ngứa răng ngứa lợi ghê lắm. Lần đầu tiên Hường Tuyết Xuyên đến Y gia thì đã từng nói qua sự kiện kia, chẳng qua lúc ấy nàng không chịu thừa nhận thôi.

“Tiểu thư, hay nô tì nên...”

“Nè, người đừng phá hỏng tâm tình đang tốt của bản tiểu thư, nếu sợ, người cứ đứng cách xa ra chút” Nàng khó khăn lắm mới hỏi ra nhược điểm của hần, hơn nữa lại mất bao thời gian để chuẩn bị lễ vật này kính hần, nàng nói gì thì nói cũng nguyện không bỏ đi cơ hội này.

“Tiểu thư...”

“Hm! Hần tới rồi, hần tới rồi” Nhìn thấy bóng Hường Tuyết Xuyên, giọng Y Phiến Vũ đột nhiên chuyển sang hưng phấn. Bình Nhi vốn định ở lại trong đình, nhưng vừa nghĩ tới khả năng sẽ xuất hiện cảnh tượng khủng bố, da đầu bất giác run lên, đến cả hai chân cũng không tự giác đi ra ngoài.

“Vũ Nhi, nghe nói nàng có chuyện quan trọng tìm ta à?” Đầu tiên Hường Tuyết Xuyên ngẩng nhìn Bình Nhi đang vội vã rời đi, mới tao nhã bước vào thủy đình, mặt mũi tươi cười nói với Y Phiến Vũ.

“Hường đại ca, mời ngồi” Hôm nay Y Phiến Vũ có vẻ rất lễ phép. Hường Tuyết Xuyên mỉm cười, lập tức ngồi xuống.

“Hường đại ca, mời” Nàng rót một ly rượu giúp hần, bất giác mùi rượu tỏa ra bốn phía. Nhưng Hường Tuyết Xuyên lại có vẻ thấy hứng thú với vật đặt trên bàn, “Vũ Nhi, hộp gấm này chính là điều quan trọng mà nàng định nói đó sao?”

“Hường đại ca thật thông minh, đã đoán trúng luôn” Hi, hi, hiện giờ người cứ cười đi, đợi lát nữa có muốn cười cũng chẳng nổi đâu.

“Cái gì, nàng thật sự muốn tặng hộp gấm này cho ta sao?” Về mặt Hường Tuyết Xuyên nói kinh ngạc.

“Vâng” Nàng gật đầu mãnh liệt với hần.

“Cái này... thứ cho ta không thể nhận được” Hần lắc đầu từ chối ý tốt của nàng.

“Vì sao?” Nàng bất giác nhướn mày lên.

“Vũ Nhi, nàng đã gọi ta một tiếng đại ca, ta đây tự xưng sẽ hoàn thành bất cứ chuyện gì thay nàng, như vậy nàng hiểu rồi chứ?” Trên mặt hần vẫn duy trì vẻ bình thản ung dung, nhưng trong giọng nói thì tràn ngập vẻ hỗn loạn tổn thương. Y Phiến Vũ dĩ nhiên nghe là hiểu ý hần, nhưng cũng không tới mức giận lắm. Hần nói vậy là ý gì? Thật giống như hần cái gì cũng giỏi lắm ấy?

Thay nàng hoàn thành bất cứ chuyện gì hả? Hừ! Chỉ cần hần không làm ra chuyện hạ lưu rình coi nàng thì nàng đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

“Hường đại ca, huynh hiểu lầm rồi, Vũ Nhi lần này mời huynh đến chỉ đơn thuần là muốn tán gẫu với huynh, còn chuyện hộp gấm trên bàn này thật sự là muốn tặng cho Hường đại ca đó” Lúc nói chuyện tới hộp gấm trên bàn, môi nàng tự giác cong lên.

“Vũ Nhi...”

“Hường đại ca, nếu huynh không chịu nhận, vậy Vũ Nhi cũng chỉ đành đem chiếc nhẫn ngọc mà huynh tặng ta lần trước trả lại cho huynh thôi” Y Phiến Vũ mím chặt môi, trong lời nói có ý giận dỗi. Ha! Như vậy ta không tin là huynh không nhận.

“Vũ Nhi, nàng...” Hường Tuyết Xuyên thấy hết cách với nàng, đành nở nụ cười lên tiếng.

“Hường đại ca, phần lễ vật này là chút tâm ý của Vũ Nhi, huynh nhất định phải nhận đó” Nếu hần kiên trì không nhận, vậy nàng chẳng phải mất công toi rồi ư.

“Vũ Nhi, nàng muốn ta làm thay nàng cái gì vậy?” Hần cười tao nhã đầy bất đắc dĩ, có thể không nhận là thật.

“Hương đại ca, Vũ Nhi không cần huynh thay ta làm gì hết, chỉ hy vọng huynh nhận phần lễ này là được” Thật đáng giận! Người cũng đừng giả vờ giả vịt nữa.

“Nếu Vũ Nhi đã kiên trì như thế, ta đây sẽ chẳng khách sáo mà nhận vậy” Chẳng thể từ chối ý tốt của nàng, Hương Tuyết Xuyên khẽ nhếch môi cười.

“Vậy thật sự tốt quá đi” Mắt nàng sáng lên, cười tủm tỉm đẩy hộp gấm trên bàn cho hắn. Hương Tuyết Xuyên đưa tay ra nhận hộp gấm, sau đó lại chậm rãi đẩy hộp gấm sang một bên. Ô, sao hắn lại không mở ra xem nhỉ?

“Hương đại ca, huynh không mở ra xem xem sao?” Nàng dướn mi, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt.

“Không cần xem, ta biết Vũ Nhi tặng ta vật tuyệt đối là cực phẩm rồi”

Cực phẩm à... Xem tình hình này, hắn dường như rất tin tưởng nàng, chỉ tiếc thù mới hận cũ này nàng thật sự không thể không báo. Vì thế, nếu hắn muốn oán, cũng chỉ có thể tự oán mình, đừng có trách nàng!

“Hương đại ca đã coi trọng Vũ Nhi, thật ra vật Vũ Nhi tặng vô cùng bình thường” Y Phiến Vũ vội nhoẻn cười lấy lòng, chuyên tâm đối phó với Hương Tuyết Xuyên.

“Không, qua tay Vũ Nhi, cho dù là vật bình thường cũng là vật báu vô giá”

Vật báu vô giá á? Trời ạ! Hắn thật biết đồ người đó. Nhưng nếu hắn hiểu được vật báu vô giá mà hắn nói đó là thứ gì, chắc sẽ sợ tới mức tè cả ra quần, ha ha!

“Vũ Nhi, Vũ Nhi...”

“Ôi! Thật xin lỗi” Ngốc thật, nàng thế mà dám ngăn người ngay trước mặt hắn chứ.

“Nàng đừng nói như vậy, nhưng nếu là một phần tâm ý của nàng, ta đây coi như nể mặt nàng mở nó ra vậy”

“Tốt lắm!” Y Phiến Vũ hoan hô một tiếng, lấy biểu hiện như sắp được thưởng thức một màn diễn hay vậy, nhìn mặt hắn chăm chăm.

“A...”

Quả thật đúng như nàng dự đoán, một tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời xanh vang lên, nhưng nàng cảm giác tiếng hét chói tai này đều không phải từ miệng Hương Tuyết Xuyên mà ra.

Y Phiến Vũ đột nhiên nhảy từ ghế đá nhảy lên, cướp ngay hộp gấm Hương Tuyết Xuyên đã mở ra trước mặt, “Tại sao lại vậy chứ? Gì, gì...sao lại chẳng thấy ở trong nhỉ?” Thấy chiếc hộp trống không, nàng ngoài kinh ngạc ra thì cũng rất khó hiểu.

“Oa! Tiểu thư, bà ngoại ơi, con chuột... Tất cả chuột đều chạy tới chỗ ta đây này!” Ở gần bụi hoa cạnh Thủy Đình, chỉ thấy Bình Nhi với số lượng không ít chuột nhắt dọa cho sợ tới mức tim đập bình bịch. Y Phiến Vũ hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nàng sai người bắt chuột chẳng phải là để hết trong hộp gấm rồi sao? Sao tự dưng lại chạy tới bụi hoa dọa Bình Nhi thế nhỉ?

“Vũ Nhi, nàng không đi nhìn một cái sao?” Thấy nàng ngơ ngác đứng, Hương Tuyết Xuyên lên tiếng nhắc nhở. Y Phiến Vũ bị giọng hắn làm cho tỉnh táo lại, sau đó lấy lại tinh thần, nàng lập tức quay đầu trừng mắt nhìn, nhưng lúc nháy mắt bốn mắt giao nhau, cả người nàng lại không có cách nào khắc chế được. Ánh mắt hắn vậy là có ý gì? Quá dọa người đi.

Nàng vốn nghĩ lại rõ chút, chỉ tiếc cơ hội đã bỏ qua rồi, hiện giờ nàng dù có ngẫm lại cũng sẽ nhìn rõ nhưng lại muộn mất rồi. Là do nàng quá sơ suất, cho dù Hương Tuyết Xuyên thoát nhìn như một quý công tử không ham tranh sự đời, nhưng sau lưng hắn đại diện cho một tổ chức gì đó đều là vì tranh địa bàn, tranh bảo vật mà giết người không nháy mắt.

“Đừng, đừng, cũng chỉ là mấy con chuột, chẳng dọa chết người được đâu” Y Phiến Vũ miễn cưỡng nhếch môi, trong thời gian ngắn nàng lại hiểu được kế hoạch của mình mới ngốc làm sao.

“Vũ Nhi...”

“Hương đại ca, huynh cũng đừng lo cho Bình Nhi nữa”

“Không phải Bình Nhi mà ta muốn hỏi, nàng định tặng cho ta chỉ là chiếc hộp gấm không này sao?”

Bất giác Y Phiến Vũ thấy xấu hổ vô cùng, “A, dĩ nhiên không phải rồi, Vũ Nhi định tặng Hường Đại ca là, là...” Toi rồi, hiện giờ nàng phải làm thế nào mới xong được việc tốt này đây? Lúc trước nàng vốn không muốn nghĩ tới... đúng rồi! Nàng có thể tặng cho hắn thứ kia, nhưng mà thứ đó là vật nàng rất thích mà, đưa tặng hắn thì tiếc lắm, nhưng việc đã đến nước này, nếu nàng không lấy ra thì chẳng thể nào xuống đài được nữa.

Dưới cơn bất đắc dĩ, lần đầu tiên Y Phiến Vũ quay lưng lại Hường Tuyết Xuyên, miễn cưỡng lấy từ trong lòng ra vật này nọ, rồi xoay người lại dâng hai tay tặng cho hắn.

“Đây là... Vũ Nhi, khăn lụa này thêu đẹp quá” Hường Tuyết Xuyên cẩn thận mở khăn lụa thêu đôi uyên ương nghich nước ra, mặt mày lộ vẻ vui sướng.

“Hường đại ca thích là tốt rồi” Ôi, tìm nàng đau quá đi! Cái khăn lụa đó là do nàng tốn không ít thời gian để thêu nó, hơn nữa lại là chiếc khăn nàng thêu đẹp nhất đó!

“Vũ Nhi, đồng ý với ta được không?”

“Đồng ý gì cơ?” Y Phiến Vũ đang thầm rơi lệ tùy tiện đáp.

“Gả cho ta!”

“Tiểu thư, nô tỳ đã bảo kế hoạch này của người là không thể thực hiện được mà, thế mà người lại không tin” Bình Nhi đi tới oán giận nói với Y Phiến Vũ đang ngẩn ngơ. Nhưng Y Phiến Vũ vẫn ngậy đại chẳng có phản ứng gì.

Bởi trong đầu nàng đều ong ong câu nói cuối cùng kia của Hường Tuyết Xuyên... Ngay lúc đó trực giác nàng phản ứng, chính là chạy trốn chết. Đúng vậy, nàng chọn một cách uất ức nhất, nhưng nàng thật sự đã hết cách rồi mà!

Nếu không trốn, nàng thật sự không biết nên đối mặt thế nào với cặp mắt tha thiết đầy kỳ vọng của của hắn, trừ lần đó ra, nàng lại càng không biết nên trả lời hắn thế nào nữa...

Nói thật, lúc thời điểm hắn đưa ra yêu cầu kia, nàng ngoài bị kinh hãi không nhỏ ra, thì trong lòng nàng lại xuất hiện một luồng rung động khó tả.

Rung động ư? Ha! Nàng sao có thể thích cái tên đàn ông đáng giận kia chứ? Ngẫm lại, Y Phiến Vũ đầu tiên là ổn định tinh thần, tim đập, rồi mới thử dùng ý nghĩ giận dữ trong đầu loại trừ.

Tuy kết quả như vậy khiến nàng trở tay không kịp, nhưng đúng là vẫn còn tiếp theo, vì thế kế tiếp nàng sẽ chắc chắn khiến hắn kinh ngạc, cứ chờ coi đi!

“Tiểu thư, Hường công tử rốt cuộc đã nói gì với người thế ạ?” Thấy môi Y Phiến Vũ nhếch lên, rồi lại lập tức cong cong, Bình Nhi nhin không được hỏi.

“Hắn nói với ta...ừ, liên quan gì người?” Y Phiến Vũ chuyển sang nói đột ngột, nhưng trong giọng nói của nàng đã xen lẫn sự hờn dỗi khó phát hiện ra.

“Đừng vậy mà! Tiểu thư, nô tỳ thật sự rất muốn biết đó!” Bình Nhi vòng sang bên kia Y Phiến Vũ, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy hỏi.

“Nè! Bỏ tiểu thư còn chưa thềm hỏi người, vốn định dùng chuột để dọa Hường Tuyết Xuyên sao lại chạy tới bên chỗ người hả?” Y Phiến Vũ nhớ ra chuyện này, nhin không được đập bàn quát to.

“Cái này...Nô tỳ cũng không hiểu được mà” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Nhi nhú lại, vẻ mặt tràn ngập cầu xin đáp án.

“Không hiểu? Ừ! Chẳng nhẽ Hường Tuyết Xuyên còn biết cả ảo thuật nữa cơ à?” Y Phiến Vũ trợn mắt hung ác với nàng ta.

“Tiểu thư, nô tỳ thật sự không biết mà...”

“Vũ Nhi” Đột nhiên có một giọng mạnh mẽ cứng cáp vang lên.

“Bình Nhi bái kiến lão gia” Nhìn thấy Y Phú Quý, vẻ mặt Bình Nhi chấn động, vội vàng khom mình hành lễ.

“Cha, có chuyện gì sao?” Y Phiến Vũ xị mặt, đến nhìn mặt ông cũng không muốn nhìn. Từ Y Phú Quý kiên trì lấy Cách Tinh Quyết làm của hồi môn cho con gái, cha và con gái hai người họ cũng đã hình thành người xa lạ.

“Bình Nhi, mau đi giúp tiểu thư đổi xiêm y đẹp chút đi” Y Phú Quý thản nhiên bảo.

“Sao lại muốn thay quần áo vậy?” Nghe thế, mặt Y Phiến Vũ càng đen hơn.

“Cha muốn dẫn con đi Chư Phượng Lâu gặp lâu chủ Phượng Lâu Tề Phượng Minh” Thấy nàng khó bảo, Y Phú Quý biết lâu nên coi như không thấy.

“Vì sao con lại phải đi Chư Phượng Lâu chứ ạ? Và tại sao lại phải đi gặp Tề Phượng Minh chứ?” Chư Phượng lâu và Bán Tuyết Lâu đều nổi tiếng, hơn nữa nghe nói hai lâu này đã đấu nhau tới giai đoạn hay cần, thêm nữa người cha nhìn trúng rõ ràng là Hường Tuyết Xuyên rồi, giờ sao lại phải dẫn nàng đi gặp lâu chủ Chư Phượng lâu chứ, điều này cũng thật kỳ lạ quá.

Hay cha đã đổi ý rồi? Không thể nào!

Tề Phượng Minh có, thì Hường Tuyết Xuyên cũng nhất định có, hơn thế, Hội trưởng Tề Phượng Minh còn đẹp hơn cả Hường Tuyết Xuyên nữa sao? Ồ, nàng tuyệt đối không phải trông mặt mà bắt hình dong đâu nhá, chẳng qua là...Đồ thói! Nàng sao lại nghiêng về Hường Tuyết Xuyên chứ, nàng đã nói sớm là sẽ không gả cho hắn rồi mà.

“Đợi sau khi con gặp lâu chủ Tề lâu đã, tự nhiên sẽ hiểu thôi”

“Cha, xin người nói rõ cho một chút đi ạ”

“Lâu chủ Chư Phượng Lâu có khả năng sẽ là phu quân tương lai của con, nói vậy là con hiểu rồi chứ?”

Y Phiến Vũ gần như không muốn hiểu thêm nữa. Nhưng từ lúc nàng bị Y Phú Quý áp tới Chư Phượng Lâu, nhìn thấy lâu chủ Tề Phượng Phượng của Chư Phượng Lâu trong truyền thuyết, rồi sau đó lại cùng gặp gỡ chủ mẫu Tề Lão phu nhân của Lâu chủ xong, bất chợt nàng hiểu được ngay là vì sao cha cứ bắt nàng phải tới rồi.

Đúng vậy, Tề Phượng Minh bất kể là bên ngoài hay gia thế, thậm chí là thành tựu chẳng thua kém gì Hường Tuyết Xuyên, hơn nữa hắn chăm sóc nàng cực kỳ cẩn thận, kể cả Tề Lão phu nhân cũng coi nàng như người một nhà, càng thêm yêu thương nàng hơn.

Nhưng không hiểu sao, nàng lại không quên được cái kẻ Hường Tuyết Xuyên đáng ghét kia. Cũng không rõ là Hường Tuyết Xuyên đã quên nàng rồi hay là cha nàng cấm không cho hắn vào nhà, mà họ đã cả một tháng cũng không gặp hắn.

Hắn đáng ghét, phát ngáy hay phiền phức đây?

Mặc kệ là lý do gì, nàng vẫn quyết định nhổ sạch hình ảnh hắn ra khỏi đầu, dù sao họ vốn chẳng có tương lai gì rồi.

Hơn nữa cho dù hiện giờ hắn còn tìm đến nàng cũng đã muộn, bởi vì cha nàng đã quyết định gả nàng cho Tề Phượng Minh mất rồi.

Đối với quyết định của cha, nàng dĩ nhiên chẳng có cảm giác gì cả, có lẽ là bởi nàng đã hết hy vọng với tương lai của mình, bất kể là ai, tất cả bọn họ đều vì một khối Cách Tinh Quyết kia mới đối xử tốt với nàng, thỉnh thoảng, nàng thật sự muốn tìm ra khối Cách tinh Quyết ấy, sau đó đập vỡ nát nó đi.

Nắm chặt chiếc nhẫn ngọc vốn là của Hường Tuyết Xuyên kia trong tay, tâm tư Y Phiến Vũ cứ ngày càng bay xa...

Đột nhiên có một âm thanh vang lên—

“Nếu không quên được ta, vì sao lại đồng ý thành thân với Tề Phượng Minh hả?”

Y Phiến Vũ hoảng sợ, phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra ngón tay mình nắm chặt chiếc nhẫn ngọc đã bị hấn giật mất. Nàng đột ngột đứng dậy, “Huynh, không phải là huynh...” Nàng ấp úng cả buổi mà chẳng nói nổi lấy một câu cho trôi chảy.

Hiện giờ đã nửa đêm, thế mà hấn lại xông vào trong khuê phòng của nàng, còn đối mặt chỉ trích nàng vì sao đồng ý thành thân với Tề Phượng Minh cơ đấy.

Hấn nghĩ hấn là ai chứ?

Nàng muốn thành thân với ai thì liên quan gì hấn chứ?

Hơn nữa, đã gần một tháng hấn cũng chưa tới thăm nàng rồi, còn có tư cách gì mà chất vấn nàng nữa đây?

Đang lúc Y Phiến Vũ định chửi hấn chút thì lại bị vẻ mặt thay đổi tới kỳ lạ của Hường Tuyết Xuyên làm cho hoảng sợ chẳng nói ra lời, không hiểu vì sao, nàng lại cảm thấy hấn hôm nay tỏa ra một luồng khí khiến người ta thấy mà sợ...

Nàng chắc chắn là hấn tuyệt đối không làm nàng bị thương nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ. Nàng sợ hấn sẽ dùng một cách khác làm tổn thương tới nàng, lại càng sợ hấn sẽ lộ ra ý đồ chân chính của hấn.

“Ta....Ta cảnh cáo huynh trước, nếu huynh dám làm xằng bậy, ta lập tức kêu lên giết người đó!” Nàng vừa nói vừa lùi lại, mãi cho tới khi cảm giác khoảng cách hai bên an toàn để nàng có thời gian chạy trốn thì mới dừng lại.

“Sao nàng biết là ta muốn giết người chứ?” Hường Tuyết Xuyên nở nụ cười, cười vô cùng lạnh lẽo. Y Phiến Vũ chưa bao giờ thấy hấn cười như thế, khuôn mặt nhỏ sợ tới mức tái mét, “Ngươi!” Không tự chủ được, nàng lùi lại sau một bước dài.

Chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của hấn?

“Nếu nàng không trả lời tốt vấn đề của ta, có lẽ ta sẽ...” Hấn cố ý kéo dài giọng, lộ ra sự uy hiếp của hấn.

“Ngươi, ngươi muốn ta trả lời cái gì chứ?” Nàng theo bản năng lo sợ, không dám nhìn thẳng vào con người ngấp lạnh lẽo kia của hấn. Nàng muốn thành thân với Tề Phượng Minh là một chuyện, sao Hường Tuyết Xuyên lại không biết chứ, mà để hấn tức giận không tan, nửa đêm chạy tới nơi này hỏi tội nàng vậy.

Hừ! Cũng chẳng trách hấn muốn giết người, hấn chắc đã hạ quyết tâm bắt nàng trả giá như vậy, lại khó mà tha cho nàng, dĩ nhiên sẽ không cam tâm mà đem nàng – không, là bắt nàng đưa Cách Tinh quyết cho người ta.

Như thế cũng tốt... chẳng qua, vốn là tiết mục nàng bức tức đen mặt, giờ lại biến thành cha bực.

“Vì sao nàng phải tới chỗ của Tề Phượng Minh? Bản thiếu chủ muốn nghe lời nói thật” Hấn thu lại hơi thở lạnh lẽo, để tránh chuyện nàng bị dọa cho sợ quá mà ngất đi mất.

Lời nói thật à, lời nói thật là gì? Từ đầu tới giờ, tên khốn nạn vẫn trăm mưu ngàn kế đối phó với nàng ấy rồi cuộc là ai chứ? Nhìn lại, khuôn mặt nhỏ của Y Phiến Vũ vốn đã tái nhợt rồi giờ chậm rãi nhiễm một lớp đỏ mặt tự nhiên, đột nhiên nàng nắm chặt tay lại, chẳng suy nghĩ gì thốt lên, “Hường Tuyết Xuyên, ngươi hôm nay thật là cực kỳ hạ lưu vô” Đột nhiên, thanh âm nàng bỗng dừng lại.

Hai tay Y Phiến Vũ nắm chặt bắt giắc tự kéo lại xiêm y của mình, định lui tiếp mà hai chân không nhích nổi ngã phịch chập vật xuống, nhưng điều này cũng không vội, bởi nàng kinh hoàng nhìn thấy trông mắt hấn gần sát, lòng nàng bỗng kinh hoàng đập mạnh.

Chắc hấn không tới mức thẹn quá hóa giận mà chém một nhát giết chết nàng đó chứ?

Vì bảo toàn tính mạng, nàng đành nuốt gọn lời vừa rồi vào bụng, “Cái đó, cái đó tất cả đều là chủ ý của cha ta” Dưới tình huống bất đắc dĩ, nàng đành phải nói toàn bộ tình hình thực tế ra.

Mặt Hường Tuyết Xuyên bắt giắc trở nên ác độc. Hừ, giỏi cho một tên Y Phú Quý, thế mà lại giả hoạt làm ra tình trạng thế!

Cả người hấn tỏa ra lạnh lẽo, trong nháy mắt cuốn hút Y Phiến Vũ, sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Ồi, Hường Tuyết Xuyên quả nhiên là một kẻ âm hiểm giả dối nhiều mặt, có lẽ hắn không cam lòng dưới tình huống thế, hắn nhất định sẽ phá hủy nàng; nếu thật sự là vậy, nàng dù thành quỷ cũng sẽ không tha cho hắn.

Hường Tuyết Xuyên lập tức nhận ra ngay sự kinh hoàng của nàng, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt hắn chợt lóe, rồi nhanh chóng thu lại lệ khí của mình, rồi tiếp đó, bỗng cười, “Bản thiếu chủ tưởng nàng là một nữ tử rất có chủ kiến chứ, không ngờ nàng cũng chỉ có thể mà thôi”

Tuy nụ cười của hắn vẫn còn lạnh băng, nhưng cách nói thì đã ấm áp hơn nhiều. Lúc này toàn thân Y Phiến Vũ căng cứng tới mức chẳng có cảm giác nguy hiểm, cuối cùng cũng chậm rãi giãn ra.

“Hường Tuyết Xuyên, ta muốn huynh thu ngay lại câu nói kia” Rất nhanh nàng đã lập tức quên hắn là không nên trêu chọc hắn.

“Ta nói câu đó sai sao?” Hường Tuyết Xuyên cười lạnh một tiếng, nói châm chọc.

“Ngươi!” Hắn bí mật châm chọc nàng rồi lại lập tức hỏi chọc giận nàng, trong nháy mắt tiếp theo, nàng lập tức ném nhẫn ngọc trong tay về phía hắn. Hường Tuyết Xuyên tiếp nhận nhẫn ngọc dễ dàng.

“Lòng nàng rõ ràng đặt ở trên người ta, vì sao nàng không tranh thủ vì mình chứ?”

“Ngươi nói vậy! Có lòng tốt đặt trên người mình, chẳng có liên quan gì đến ngươi hết!” Nghe thế, mặt nàng đỏ bừng, hét rống lên.

“Được, ta đây hỏi nàng, vì sao nàng vẫn muốn giữ lại chiếc nhẫn ngọc này chứ?” Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng chằm chằm.

“Cái này... Ngươi còn dám hỏi nữa à, nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc này, chẳng lẽ cũng không làm người nhớ ra chuyện gì sao?”

Đáng giận thật! Hắn rốt cuộc có tư cách gì mà tới chỗ này chất vấn nàng chứ? Nàng rốt cuộc chịu hết nổi rồi!

5. Chương 5

“À, bản thiếu chủ hẳn là phải nhớ tới cái gì sao?”

Lúc nào cũng thế, chẳng lẽ hắn còn không chế không nổi? tức giận quá mức, Y Phiến Vũ vẫn không quên nhìn nụ cười trên môi Hường Tuyết Xuyên chằm chằm.

Tuyệt quá a! Nếu họ đã trở mặt với nhau như thế, nàng đây cũng chẳng cần sợ hãi rụt rè làm gì nữa.

“Hường thiếu lâu chủ, chúng ta cứ nói thẳng ra đi! Đúng vậy, ta đã nhận ra huynh là kẻ vô sỉ ngày ấy rình coi bản tiểu thư tắm, vì trả thù huynh, ta mới cố ý gần gũi với huynh, để huynh hiểu lầm là ta ái mộ huynh, cuối cùng, lúc huynh cho rằng bản tiểu thư là kẻ dễ chơi thì cho huynh ném thử mùi vị ngã từ trên mây xuống dưới vực”

Việc đã đến nước này, nàng cũng chẳng có lý do gì giấu diếm kế hoạch của mình nữa, hướng hồ, đêm nay có thể là lần gặp mặt cuối cùng của họ, vì thế có nói hay không việc họ tính lợi dụng lẫn nhau thì phải nói cho rõ lần này, quan trọng nhất là, nàng muốn cho hắn hiểu được nàng Y Phiến Vũ tuyệt đối không phải là nữ tử dễ bị người ta coi thường.

“Nàng nói xong rồi chứ?” Hường Tuyết Xuyên giống như một kẻ nhàm chán hất xì một cái.

Hả?

Nghe xong lời nàng nói, chẳng phải hắn nên thấy áy náy đầy cõi lòng mà cúi đầu nhận sai với nàng...Ha! Cúi đầu nhận lỗi với nàng, vậy khả năng đó còn khó hơn là lấy mạng hắn rồi!

Nhưng dù hấn không chịu cúi đầu nhận sai với nàng, cũng không hẳn là không cần thế này, lại còn động chạm tới bảo nàng nói những lời nhảm chán nữa chứ? Hừ! Nàng còn có một đồng lời chưa nói hết kìa!

Nhưng mà nàng đã không còn muốn biết nên bắt đầu từ đâu nữa...

Không! Hiện giờ nàng hấn nên lo lắng, là nàng vẫn bị vây chặt trên chiếc ghế, định chạy cũng chạy không thoát, định gọi lại sợ hấn ra tay trước.

“Nàng khẳng định là nói xong rồi chứ?” Hấn vừa nói vừa tiến gần tới nàng. Y Phiến Vũ trừng mắt khi bỗng thấy khuôn mặt tuần tú của hấn áp sát, nàng theo bản năng lùi lại, đột nhiên một tiếng cộc mạnh vang lên, cái gậy của nàng đã bị đập thẳng vào lưng ghế dựa bằng gỗ lim.

“Đau quá!” Nàng kêu lên đau đớn, khuôn mặt nhỏ bỗng nhăn nhó lại, “Đều tại huynh!” Đau đớn ập tới chạm vào tiềm thức sợ hãi của nàng, khiến nàng vô nhệ gậy bị thương, vẫn không quên mở miệng mắng hấn.

Dưới tình huống không báo trước, Hường Tuyết Xuyên đột nhiên ôm lấy người nàng, ngay sau đó, hai cánh môi non mềm của nàng đã bị một vật thể mềm mại cháy bỏng nuốt trọn.

Y Phiến Vũ chợt sợ ngây người. Hấn đang làm gì thế? Nàng soi xét con mắt gần trong gang tấc kia của hấn, phải mất một lúc khá lâu, nàng chỉ có thể ngơ ngác mặc hấn nhắm nháp mật ngọt của nàng, hoàn toàn quên mất định phản kháng.

Cuối cùng nàng cảm giác toàn thân vô lực, ý thức dần mơ hồ...rốt cuộc hấn mới buông tha cho nàng.

“Như ta nghĩ, nàng vốn trốn không thoát lòng bàn tay của ta” Hường tuyết Xuyên nhìn chằm chằm vào hai mắt mờ mịt của nàng, trong mắt xoẹt qua lạnh lùng.

Ầm!

Y Phiến Vũ chỉ cảm thấy mình hình như bị đập một gậy, hơn nữa loại đau đớn này còn đau gấp trăm ngàn lần cơn đau bị đập vào thành ghế dựa kia.

Ý thức nàng càng trở nên rõ ràng, cảm xúc của nàng toàn bộ lập tức bùng phát ra, “Hường Tuyết Xuyên, tên chết tiệt vớ.....này. Ừm!”

Đôi môi nàng sưng tấy, chữ “vẫn” còn chưa kịp nói hết thì môi đã bị bịt lần nữa, mà lần này hấn hoàn toàn chẳng có chút ôn nhu nào cần môi lưỡi nàng.

“Đau...” Bị cắn đau, Y Phiến Vũ liều mạng chống cự lại, nhưng mặc kệ nàng dùng hết sức thế nào, với Hường Tuyết xuyên mà nói, vốn c hắng là gì cả.

Đáng giận quá, Hường Tuyết Xuyên người coi thường ta như vậy, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người, tuyệt đối không tha cho người!

Y Phiến Vũ cố nén cơn đau tê dại ở trên môi, không ngừng nghĩ trong lòng xem nên làm thế nào bằm vằm Hường Tuyết Xuyên thành trăm mảnh.

Không, bằm vằm trăm mảnh cho hấn thì lợi hấn quá, nàng định trói hấn lại đem bêu riếu trên đường phố, đập nát danh dự hấn, sau này cũng chẳng có mặt mà ra gặp người ta nữa! Lúc Hường Tuyết Xuyên cảm nhận được vị mặn, mới phát hiện ra nàng đã khóc rồi.

Hừ, mới vậy mà đã khóc, hấn vốn còn không cho nàng ném trứng phạt chân chính là gì nữa kìa!

Đương nhiên hấn sẽ không làm thế, cũng không thể giết nàng, nhưng hấn phải làm cho nàng hiểu được, chỉ cần lời hướng Tuyết Xuyên hấn nói ra sẽ nhất định làm được, điểm này nàng tốt nhất là nhớ kỹ trong lòng.

Thật ra từ đầu hấn đã biết Y Phiến Vũ nén giận tất cả đều là vì trả thù hấn, nhưng nàng ngàn lần không ngờ được là, cái mà nàng gọi là trả thù thế mà lại trở thành cơ hội tốt để cho hấn tiếp cận nàng, hơn nữa phải cảm ơn cơ hội này, hấn mới tuyệt đối nắm chắc có thể tiêu trừ nỗi hận của nàng, cũng tiện thể khiến nàng yêu hấn.

Tuy nàng luôn mồm mắng hấn là hạ lưu vô sỉ, còn nói nàng quyết định gả cho một đối thủ một mất một còn Tề Phượng Minh, nhưng hấn lại hiểu được hấn đã thành công nắm trọn lòng nàng rồi.

Nhưng nàng vẫn chẳng chịu thừa nhận mà còn chọc giận hắn, mới khiến hắn không kiềm chế nổi thể, nhưng không sao, nếu Tề Phượng Minh mà dám đối nghịch cùng hắn, hắn tất nhiên sẽ chơi đùa hết cỡ với hắn ta rồi.

“Người cách ta xa chút!” Miệng vừa được tự do, Y Phiến Vũ lập tức đẩy hắn một cái. Hường Tuyết Xuyên lùi ra cách nàng vài bước, không muốn ép nàng. “Nàng khóc à?”

“Thì thì thế nào chứ?” Nàng vừa tức vừa thẹn vừa giận vội vàng lau nước mắt trên mặt.

“Là không thể nào hết, nhưng ta vẫn khuyên nàng một câu đừng có gần gũi quá với Tề Phượng Minh” Thanh âm Hường Tuyết Xuyên giầu sự cảnh cáo.

“Hừ! Bỏ tiểu thư muốn ở một chỗ với ai, chẳng lẽ còn phải được người đồng ý nữa sao?” Nàng quyết định bằng bất cứ giá nào, cho dù phải chọc giận hắn thật cũng chẳng sao, cùng lắm là nàng đền mạng mình cho hắn, một khi nàng chết, hắn cũng đừng mơ có được Cách Tinh Quyết.

“Không cần”

“Hừ!” Y Phiến Vũ bật lên hừ một tiếng, biểu đạt sự giận dữ trong lòng ra.

“Nhưng nếu nàng dám thành thân cùng nam nhân khác, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!” Hắn thốt lên trông tươi cười, nhưng trong mắt lóe tia sáng không rét mà run.

Hắn lại uy hiếp nàng cơ đấy!

Hừ, nếu nàng lại khuất phục, nàng sẽ tự vứt bỏ mình. Y Phiến Vũ bỗng đứng lên, bước nhanh ra cửa, định lên tiếng kêu to—

“Muốn gọi người cũng được, nhưng tốt nhất nàng nên kêu lớn tiếng hơn một chút” Số người hầu bên ngoài phòng nàng sớm đã bị ngã xuống cả, hiện giờ bất kể nàng có kêu gọi gì cũng chẳng có ai đến đâu.

“Chẳng lẽ người đã đem toàn bộ họ...”

“Yên tâm, người hầu nhà nàng chưa đủ tư cách để tay ta dính máu đâu”

“Hường Tuyết Xuyên, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nàng tức giận mắt như sắp phụt ra lửa.

“Rất đơn giản, cách Tề Phượng Minh xa một chút”

“Hừ, dù ta không muốn ở cùng một chỗ với Tề Phượng Minh, ngươi cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi” Nói đi nói lại, hắn vẫn sợ Tề Phượng Minh sớm đoạt được Cách Tinh Quyết trước hắn.

“Ồ, nàng đã khẳng định nhanh vậy?”

“Nói thật với ngươi, nói cho ngươi hay, hôn sự của ta chẳng tới lượt ta làm chủ, vì thế ta khuyên ngươi vẫn nên đặt hết tinh thần ở chỗ cha ta đi” Nàng nói lạnh nhạt.

“Chẳng phải Y Phú Quý rất thương nàng sao?”

Y Phiến Vũ nghe vậy thì nhăn mặt lại. Gần đây, nàng và cha không được tốt cho lắm, nhưng khi nghe được Hường Tuyết Xuyên gọi thẳng tên cha nàng, trong lòng nàng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Cha ta có thương ta hay không, gần như chẳng có liên quan gì tới hôn sự của ta”

“Nếu ông ấy thương nàng, nàng mới nguyện đồng ý với bất cứ hôn sự nào”

“Vậy thật sự xin lỗi rồi, cha ta ông ấy giống y ngươi, lại có thêm cả Tề Phượng Minh giống y nữa, đều coi tiểu nữ tử ta đây như một quân cờ để lợi dụng, hay nói cách khác là, ta một quân cờ này hoàn toàn chẳng thể tự mình quyết định được cái gì, như vậy Hường Thiếu lâu chủ nghe đã hiểu chưa vậy?” Nàng cười lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự tự giễu.

“Nàng đừng nói mình như vậy chứ” Chẳng biết là do nàng tự giễu hay là hiểu ra nàng chẳng nguyện làm theo ý của Y Phú Quý, sắc mặt Hường Tuyết Xuyên trở nên khó coi vô cùng.

“Ta nói tất cả đều là thật. Chẳng lẽ ngươi cho tới tận bây giờ không chịu thừa nhận nguyên nhân ngươi muốn hết hôn cùng ta cũng giống y chang với Tề Phượng minh đó sao?” Đôi mắt như nước của nàng ngoài trào phúng ra còn kèm theo tia bi thương.

“Đương nhiên là khác rồi” Sau khi Hường Tuyết Xuyên trả lời xong, tự mình cũng thấy sững sốt chút. Vì sao hắn lại đáp chắc chắn như thế chứ?

Y Phiến Vũ nói rất đúng, nếu không phải vì Cách Tinh Quyết, hắn vốn cũng sẽ chẳng có gì mà xuất hiện cùng nàng, nhưng vì sao hắn lại đáp chắc chắn như vừa rồi vậy?

“Ồ, ta đây cũng muốn biết Hường thiếu lâu chủ, ngươi khác Tề Phượng minh ở chỗ nào vậy?” Không thể không nói, lúc hắn đáp vậy thì lòng nàng quả thật sung sướng trong lòng một chút, nhưng cũng rất nhanh nàng lập tức phát hiện ra mình không rõ lời hắn nói là thật hay giả nữa.

“Mục đích Tề Phượng Minh lấy ngươi cũng thật sự là vì Cách Tinh Quyết, còn ta...”

Mời Y Phiến Vũ nhếch lên, đợi hắn tìm ra lý do giải thích.

“Còn ta lấy nàng là vì yêu nàng thật lòng” Hường Tuyết Xuyên nhắm mắt nhưng lúc này cũng khó che giấu tình yêu nồng đậm trong đó.

Nàng vốn không biết tim đập bình bịch có ý gì? Nhưng giờ khắc này, nàng rốt cuộc hiểu được cuối cùng cũng đã rõ rồi.

Nhưng nét đỏ ửng trên mặt hắn nổi lên rất nhanh nhưng cũng biến mất rất nhanh.

“Ta không tin” Nếu không có Cách Tinh Quyết, có lẽ nàng còn có thể tin hắn chút, nhưng mà...

“Vì sao?” Hắn thoang chốc chau mày, lạnh giọng chất vấn.

“Ngươi nghĩ là ta và ngươi còn có thể tin ai được nữa đây?”

“Nói vậy, nàng đã coi tất cả mọi nam tử tiếp cận nàng đều cùng một loại người sao?” Hường Tuyết Xuyên nheo mắt lại, trên mặt lại hiện lên chút lạnh lùng.

“Đúng vậy” Nhưng mà cũng chỉ có hắn mới có bản lĩnh khiến nàng không thể ném thẳng khối Cách Tinh Quyết chết tiệt kia vào mặt hắn.

“Ta có một đề nghị, có lẽ sẽ khiến nàng tiêu trừ sự hoài nghi của nàng với ta” Vì sớm muốn lấy được Cách Tinh Quyết, hắn đành đi một nước cờ hiểm.

“Đề nghị gì?”

“Nghĩ cách lấy được Cách Tinh Quyết”

“Hừ, đây là đề nghị chó má gì thế hả?”

“Ta không bảo nàng giao cho ta, mà nếu nàng lấy được Cách Tinh quyết thì có thể tuyên bố với bên ngoài là Cách Tinh Quyết đã bị trộm rồi, tới lúc đó...”

“Ta sẽ không làm theo ý ngươi, hơn nữa ta có lấy được Cách Tinh Quyết, ta lại càng không muốn gả cho ngươi”

“Nàng sẽ”

“Đừng trả lời chắc chắn như thế, ngươi cho là bọn tiểu thư không biết ngươi đang có chủ ý quỷ quái gì sao?” Định lên lấy Cách tinh Quyết ra nói còn dễ hơn làm, lúc trước nàng cũng đã bị thất bại quá nhiều lần rồi.

“Ồ, lại bị nàng phát hiện ra rồi”

“Hường Thiếu lâu chủ, ta cũng có một đề nghị tạm được có thể cho ngươi tham khảo đó” Chẳng hiểu sao, phần nộ trên mặt hắn chuyển dần sang giả hoạt. Đôi mắt Hường Tuyết Xuyên chợt lóe lên, mím môi hỏi, “Xin rửa tai lắng nghe”

“Người nên kèm chặt ta thành con tin, sau đó ép ta cha giao ra Cách Tinh Quyết chẳng phải là xong rồi sao?” Nàng dướn mi, sung sướng nói ra kế hoạch trong lòng mình, gần như đã quên lần thiết kế này là do chính mình.

“Nàng vẫn không hiểu được ư/” Hường Tuyết Xuyên phản ứng ra ngoài dự kiến của nàng.

Đề nghị này của nàng không tốt à?

Vì sao hần thoạt nhìn như rất bất ngờ vậy lại có chút không tin, lại xen lẫn chút châm chọc nữa.

“Hường Tuyết Xuyên, người tốt nhất nói rõ ra cho ta” Nàng thật sự không chịu nổi ánh mắt nhìn nàng “khinh thường” như vậy.

TRẦM mặc khá lâu, Hường Tuyết Xuyên bỗng cười hơi thần bí nói thông thả, “Đề nghị này của nàng lúc cha nàng chiêu cáo với thiên hạ đã từng có người làm rồi, chẳng qua cha nàng cũng chẳng coi trọng nàng lắm, vì thế lúc ấy cũng nói rõ trước đây, nếu có kẻ bắt nàng ụ hiếp ông ấy, ông ấy thà rằng cùng chết luôn”

“Cùng chết luôn...” Nói thật nghe câu thế, nàng thật sự không biết nên vui hay buồn nữa? Cha làm vậy, rốt cuộc là muốn đạt được cái gì trong đó vậy chứ?

“Đương nhiên, cũng có kẻ cố tình không tin, cố ý muốn đem nàng đổi lấy Cách Tinh Quyết, vì thế...”

“Vì thế người liền lên thương lượng với cha ta, chỉ cần cha ta nguyện ý cho người tiếp cận ta, người sẽ cố sức hết lòng “bảo vệ” ta có đúng không?” Nàng nhếch nhếch khóe môi, nói hết lời thay hần.

Kết quả là nàng vẫn bị người cha thân yêu nhất của mình và thêm cả hần nữa đùa giỡn xoay vòng.

“Nàng nói vậy cũng có vẻ đúng” Chẳng qua hần thật sự không đoán trước được Y Phú Quý sẽ cấu kết với Chư Phượng lâu Hừ, hay Y Phú Quý cũng muốn có được kho báu đó?

“”Đúng là đúng không phải có vẻ đúng, người cũng đừng tưởng ở trước mặt ta làm trò” Lời Y Phiến Vũ mới nói được một nửa, chợt nghe thấy một trận ồn ào đang hướng về phía phòng nàng. Chẳng lẽ bị phát hiện ra rồi?

“Nè! Thừa dịp cha ta còn chưa đuổi tới, người nhanh chút trốn đi đi” Sau hi nàng từ biệt hần cũng không muốn gặp lại hần nữa.

“Vũ Nhi, nàng phải nhớ kỹ lời ta”

Y Phiến Vũ cũng chẳng để ý hần như trước.

“Ta sẽ còn đến nữa” Hần sẽ cho nàng thời gian để bình tĩnh lại. Nghe thấy hần nói, sự phẫn nộ trong lòng Y Phiến Vũ càng sâu thêm.

Hừ! Hần lại tới làm gì nữa chứ? Đêm nay Y Phú Quý cũng không ở nhà. Vì thế với Y Phiến Vũ mà nói, đó là một cơ hội tuyệt vời.

“Thật xin lỗi, Bình Nhi, người tạm thời chịu ầm ức chút nhé” Y Phiến Vũ sau khi đánh Bình Nhi bất tỉnh trên giường, thì đắp chăn cẩn thận cho nàng ta, thổi tắt nến, xốc lên một bọc nhỏ, cẩn thận mở cửa sổ ra, nhảy xuống. Muốn nàng ngồi chờ chết sao, đừng có hòng.

“Mở cửa, mở cửa nhanh!”

Y Phiến Vũ thuận lợi chạy ra khỏi nhà, có sức đâm mạnh vào cánh cửa khách sạn.

“Nửa đêm nửa hôm là ai đó?” Tiểu Nhị bị đánh thức vừa mở cửa vừa bực mình kêu lên. Cửa vừa mở ra, Y Phiến Vũ lập tức vọt vào, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

“Cô nương, cô...” Nhìn thấy tiền trong tay Y Phiến Vũ, cơn tức của tiểu nhị lập tức biến mất, “Xin hỏi cô nương là định...”

“Mau chuẩn bị cho ta một gian phòng thượng hạng, còn nếu có ai hỏi ta, thì người biết trả lời thế nào rồi đó?”

“Biết, biết rồi, mời cô nương đi theo tiểu nhân” Tiểu nhị dẫn nàng ra sau nhà. Lúc tiến vào phòng riêng sau hậu viện khách sạn, sau khi đuổi tiểu nhị đi, lo lắng trong lòng Y Phiến Vũ lúc này cũng lắng xuống.

Phù! Sau khi thở phào một hơi, nàng leo lên giường nằm.

“Hừ! Hướng Tuyết Xuyên, tới tìm ta đi nha! Ta cũng không tin ta trốn ở đây người còn có bản lĩnh tìm được ta đó” Y Phiến Vũ thì thầm tự nói.

Nhưng lời nàng mới nói xong, lập tức nghe được tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

“Tiểu Nhị, bẩm cô nương đã nói là không cần dùng bữa rồi mà” Y Phiến Vũ cũng không thấy rõ người tới kêu lên đầu tiên.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có im lặng. Chiếc miệng nhỏ của Y Phiến Vũ mím lại, lập tức đứng dậy ra cửa tìm.

“Thế nào, sao lại là người hầu?” Đợi lúc nàng nhìn rõ người tới, lập tức sợ tới mức lùi lại tại chỗ ba bước.

“Vì sao không phải là ta chứ?” Hướng Tuyết Xuyên mỉm cười, chậm rãi bước vào trong phòng. Dưới ánh trăng mờ mờ, nàng nhìn thấy nụ cười yếu ớt trên môi của hắn không rõ có nguy hiểm gì, nhưng khi tầm mắt nàng nhìn lên trên thì chợt phát hiện ra hắn cười rất nhạt, đột nhiên nàng kinh hoàng một cái, ngay sau đó một luồng sợ hãi khó hiểu bắt đầu khuếch tán nhanh chóng. Không đúng! Nàng có gì mà phải sợ hắn chứ.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nàng tuyệt đối không được hoảng, chỉ cần nàng hoảng hốt hắn sẽ kiêu ngạo lắm đó.

Chỉ một lúc Y Phiến Vũ đã ổn định lại tinh thần, ghéech cầm lên liếc hắn, “Người tìm ta là vận khí người tốt, nhưng ta cảnh cáo người, đừng có tiết lộ hành tung của ta ra cho cha ta biết đó”

“Muốn ta giữ bí mật cũng được, nhưng nàng muốn lấy gì bịt mồm ta đây/” Hướng Tuyết Xuyên nở nụ cười mê người nhìn nàng.

Nhìn, nàng nhất định phải nhìn, “Xin hỏi Hướng Thiếu lâu chủ, ngài cần bao nhiêu phí vậy? Một trăm lượng đã đủ chưa?” Y Phiến Vũ lấy ngân phiếu từ trong tay nải ra, sau khi vuốt phẳng, có sức ném cho hắn.

Hắn bắn ngón tay một cái, tấm ngân phiếu chỉ trong nháy mắt tan như bột phấn. Nàng hoảng sợ, dáng vẻ bề ngoài biến sạch.

“Có, có võ công thì giỏi lắm sao?” Nàng nuốt nước bọt, dẩu mồm nói.

“Trả lời ta trước, nàng định lấy gì bịt mồm ta lại hả?” Hắn nhíu mi nói, cười tủm tỉm hỏi lại nàng lần nữa.

“Người, người muốn bao nhiêu tiền?”

“Vũ Nhi, ta kiên nhẫn có hạn, nàng tốt nhất nên biết điều thì hơn”

“Được, vậy tự người nói đi ha! Rốt cuộc người muốn gì? Nhưng ta đã nói trước rồi nhé, trên người ta chỉ có năm trăm lượng thôi, người cũng đừng có hòng mà ăn sạch đó” Muốn sự thật phải không! Được, nàng sẽ cho hắn nếm sự thật.

“Yên tâm đi, ta muốn thứ đó nàng tuyệt đối cho được”

Y Phiến Vũ bĩu môi, ra vẻ chẳng tin.

“Ta muốn nàng”

“Sau đó thì sao?”

“Chẳng có sau đó”

“Chẳng có sau đó...” Y Phiến Vũ trầm mặc một lát, bỗng rõ ý của hắn là gì,, “Hướng Tuyết Xuyên, người đừng có quá đáng đó!”

“Ta vẫn muốn nghe lời nàng nói”

Y Phiến Vũ vanx tức giận trừng mắt với hắn.

“Y Phú Quý sẽ tìm tới đây bất cứ lúc nào, hơn nữa cũng sẽ đem nàng về Y Phủ, với ta mà nói cũng dễ lắm”

“Không!” Nàng không thèm về nhà nữa đâu!

“Không hả?” Hấn cau mày.

“Ta... Ta có thể đồng ý với điều kiện của ngươi!”

“Được, vậy nàng có thể theo ta về Bán Tuyết Lâu”

“Hả?” Vậy chẳng phải là thảm hại hơn rồi sao.

“Không có thời gian cho nàng lo nữa đâu, chỉ một câu, nàng về Y phủ hay theo ta về Bán Tuyết lâu?”

“Bán Tuyết Lâu!”

6. Chương 6

“Ở Bán Tuyết Lâu, ngoài Khiếu Tuyết Các ra, nàng tốt nhất cũng đừng tùy ý đi lại”

Sau khi mang Y Phiến Vũ từ khách sạn về, Hưởng Tuyết Xuyên bố trí cho nàng ở lại Khiếu Tuyết Các.

Hấn an bài như thế, cũng là đề phòng Y Phú Quý có khả năng sẽ lợi dụng Bán Tuyết lâu bất lợi mà hành động, còn về mặt khác cũng là bởi hấn còn chuyên tâm đối phó với Tề Phượng Minh.

Y Phiến Vũ bĩu môi, ngồi trong phòng tao nhã lịch sự nhìn khắp mọi nơi.

“Nàng có nghe thấy gì không?”

Y Phiến Vũ vốn đang mắt nhắm tai nghe, nghe thấy hấn phá lệ cất giọng nhu hòa thì không thể không đáp, “Nghe được! Nhưng mà ngươi xác định là cha ta sẽ không tìm tới nơi này đó chứ?”

“Cho dù cha nàng có tìm đến thì sao, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng ta và nàng sẽ chấp hai tay dâng tặng nàng cho Tề Phượng Minh sao?” Hấn liếc mắt nhìn nàng một cái, môi bạc khẽ cong lên cười yếu ớt.

Mặt Y Phiến Vũ bất chợt đỏ lên, “Hừ, nói còn nghe hay hơn cả hát, sự tình đều đã tới nước này rồi, ngươi còn có thể chối cả lời kịch nữa hay sao?” Sauk hi nàng từ biệt cũng không muốn cho hấn thấy được nét vui sướng trên mặt hấn.

“Lời kịch nào?”

“Đương nhiên là...” Y Phiến Vũ đầu tiên là giả vờ ho khẽ hai tiếng, rồi mới nói chậm chọc, “Ta sao có thể nhanh lấy được Cách Tinh Quyết dâng tặng cho Tề Phượng Minh chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt Hưởng Tuyết Xuyên sầm xuống.

“Thế nào? Ta nói sai rồi à?” Nàng vẫn cảm thấy mình nói rất đúng mà. Hưởng Tuyết Xuyên bất giác thở dài, “Vũ Nhi à, nàng sao lại nghĩ xấu về ta thế hả?” Trên mặt hấn khó giấu nổi vẻ bất đắc dĩ. Chỉ tiếc Y Phiến Vũ vẫn chẳng để ý thấy.

“Hết cách rồi, ai bảo bản tiểu thư lúc nào cũng bị lừa tới sợ chứ”

Nàng nhún nhún vai, ra vẻ chẳng để ý cho lắm.

“Vũ Nhi, vậy nàng nói xem, nàng muốn ta làm thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta hả?”

“Ngươi không làm nổi đâu”

“Nàng không nói, thì sao biết ta không làm nổi chứ?”

“Được, đây là do chính người nói đó nhé! Rất đơn giản, ta sẽ từ bi mà chỉ cho thiếu lâu chủ người, đợi khi mọi chuyện đã trôi qua thì để cho ta thuận lợi rời khỏi kinh thành là được” Yêu cầu của nàng thật sự rất đơn giản, hơn nữa với hần mà nói chỉ như nhón tay làm phúc mà thôi.

“Không thể nào!” Sắc mặt Hường Tuyết Xuyên khê thay đổi. Hừ! Đã sớm biết hần sẽ phản đối thế mà, vì thế hần cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

“Vũ Nhi, ta sẽ dung thời gian chứng minh tất cả” Hần túm chặt tay nàng không cho tránh, nói thật sự.

Y Phiến Vũ nhìn hần chăm chăm, cái miệng nhỏ mím chặt, mày cau lại, mãi lâu sau, nàng mới quay đầu, nói thản nhiên, “Ta muốn ngủ”

Tuy thời gian có thể chứng minh tất cả, nhưng nàng thật sự không hiểu được mình có chống lại tới lúc đó không nữa, hơn thế, sự chờ đợi này vốn chẳng có ý nghĩa gì, hiện giờ điều nàng tin duy nhất là có thể đem hủy Cách Tinh Quyết kia đi. Một khi không còn Cách tinh Quyết nữa, mọi chuyện đều tốt hết.

Hường Tuyết Xuyên chậm rãi thu tay đặt trên vai nàng, ngay sau đó hần nắm chặt lấy bàn tay mềm của nàng dắt nàng đi vào trong phòng.

“Ta ở ngay phòng bên cạnh, có việc gì thì cứ gọi ta một câu”

Nghe vậy, Y Phiến Vũ lập tức mở to mắt đứng lên từ trên giường.

“Người có phải lại muốn ta không...” Về mặt đầy dề phòng của nàng trừng nhìn hần, lo hần sẽ ra tay hành động hạ lưu vô sỉ bất cứ lúc nào.

“Lần trước là nàng đã khiến ta rất tức giận, mới tạo cho ta nhất thời không chế không được, nàng yên tâm đi, sau này chỉ cần nàng chưa đồng ý, ta cũng sẽ không hôn nàng nữa”

“Người cảm mến” Nàng đỏ bừng mặt.

“Vũ Nhi, ta hôn hần không tới mức khiến nàng cảm thấy ghét đó chứ?”

“Người còn nói nữa à!” Hần thật sự không biết xấu hổ mà.

Hường Tuyết Xuyên cười khê, “Được được nghỉ ngơi cho khỏe đi nha!” Hần xoay người rời đi.

“Đợi chút” Y Phiến Vũ gọi hần lại.

Hần dừng bước tao nhã xoay người, “Thế nào, nàng muốn ta ở lại cùng nàng sao?”

“Không phải thế! Ta chỉ muốn hỏi tới khi nào thì ta có thể rời đi được vậy/” Ở tại Bán Tuyết Lâu này, nàng rất nóng ruột bất an, tuy ở đây nàng có thể tạm thời vứt bỏ hôn ước với Tề Phượng Minh, nhưng mà ở cùng một chỗ với Hường Tuyết Xuyên tình cảnh của nàng lại càng trở nên tệ hại hơn.

“Đợi ta cảm thấy nàng có thể rời đi lúc nào thì đi lúc đó” Thanh âm bật ra từ trong miệng hần bỗng trở nên lạnh lùng vô cùng. Tiếp đó, trước khi Y Phiến Vũ kịp phản ứng, hần đã phất tay áo rời đi. Từ lúc Y Phiến Vũ đi vào Bán Tuyết Lâu cũng đã qua mấy ngày.

Có Một đêm nàng đang trở về phòng cũng chẳng may đụng phải Hường Tuyết Xuyên đang ôm một cô gái đi vào phòng hần.

Không ngờ là hần dĩ nhiên lại...

Thật đáng giận! Là ai cất lời thề son sắt nói thích nàng chứ? Là ai nói muốn cưới nàng chứ? Y Phiến Vũ tức giận suýt nữa thì vọt vào trong hần chỉ thẳng vào mặt hần mắng thật to.

Hường Tuyết Xuyên à, người được lắm, dám nói một mà lại lừa gạt ta ba lần!

Được, dù sao bốn cô nương cũng nhàn rồi quá rồi, chẳng bằng đi nhìn chút xem người mang một cô nương về trông đặc ý tới mức nào! Y Phiến Vũ ra sức khịt mũi, đợi cơ hội vọt thẳng vào trong phòng.

Chẳng bao lâu, Hường Tuyết Xuyên quả thật có rời khỏi phòng đi ra. Đợi bóng hần vừa biến mất, Y Phiến Vũ lập tức vọt thẳng vào phòng hần. Nhưng lúc nàng nhìn rõ cô gái nằm trên giường thì lập tức ngơ ngẩn cả người.

Cô gái nằm trên giường có tên gọi là Tô Lưu Quân, là người của Chư Phượng lâu, ở thời điểm Y Phiến Vũ tới Chư Phượng Lâu kia, giữa hai người quan hệ tỷ muội rất thân thiết, vì thế nàng mới biết Tô Lưu Quân chính là người yêu của vị hôn phu Tề Phượng Minh của nàng, rồi sau đó ra sức tán thành hợp tác cho họ, chỉ tiếc nàng vẫn không thành công.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là vì sao Hường Tuyết Xuyên lại bắt Quân tỷ tỷ đến đây chứ?

“Vũ Nhi”

Thanh âm bất ngờ vang lên khiến Y Phiến Vũ vốn định lấy tay xoa mặt Tô Lưu Quân bất giác rút tay lại. “Người, sao thế nào mà người lại trở lại nhanh thế?”

“Nàng biết nàng ta hả/” Hường Tuyết Xuyên liếc nhìn Tô Lưu Quân đang hôn mê một cái.

“Chúng ta không những biết mà còn quen nhau lắm đó!” Nàng trả lời dễ dàng.

“Thật không?” Hường Tuyết Xuyên dướn mi, môi bạc lóe lên cười lạnh.

“Hường Tuyết Xuyên, sao người lại bắt Quân tỷ tỷ đến đây làm gì thế?”

“Nàng cứ nói xem sao?”

“Người....Có phải người thích Quân tỷ tỷ rồi không?” Tô Lưu Quân vốn là một đại mỹ nhân, biết đâu hẳn đã sớm có tình với tỷ ấy rồi....Hừ! Quan tâm tới chuyện hắn yêu ai làm gì chứ, dù sao thì nhìn bộ dạng nam nhân này của hắn, nhất định sẽ gặp một người yêu” Hắn hạ giọng thì thầm ôn nhu ngập tràn sủng nịch.

Hả, lại gặt hái được một cái ngoài dự đoán.

“Người, người không soi lại mặt mình xem, ai đang ghen chứ?” Bị nói trúng tâm sự, Y Phiến Vũ chỉ đành dung ngôn từ để che giấu.

Hường Tuyết Xuyên cười cười, chẳng muốn tranh cãi với nàng.

“Hường Tuyết Xuyên, người đừng luôn như thế được không, người đã chẳng có ý với Quân tỷ tỷ, thì người bắt nàng tới đây làm gì chứ?” Cố điều chỉnh tâm tình của mình cho tốt, Y Phiến Vũ lập tức bắt đầu chất vấn hắn.

“Chuyện này...” Hắn hí mắt lại trong mắt lóe lên quỷ sắc.

“Người đừng có ấp úng thế, nói mau! Người định làm gì?” Y Phiến Vũ lúc này mới nhìn thấy rõ trên tay hắn đang cầm một cây kéo. “Không được, người không thể giết Quân tỷ tỷ!” Nàng cười tái nhợt, vội vàng che giường.

“Ta cũng chưa nói là muốn giết nàng ấy!”

“Nhưng rõ ràng người đang cầm...”

“Nếu ta thật sự muốn giết nàng ấy, cần bản chẳng cần dựa vào cái kéo này đâu” Hường Tuyết Xuyên cắt giọng đầy trào phúng xen lẫn tia đắc ý.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, ta chẳng qua chỉ muốn cắt ít tóc của nàng ấy thôi”

“Người lấy tóc tỷ ấy làm gì hả” Y Phiến Vũ lo lắng hỏi.

“Chuyện này còn phải hỏi nữa à, dĩ nhiên là muốn ép Tề Phượng Minh hủy bỏ hôn sự với nàng rồi” Trên thực tế, hắn muốn lấy từ trên người Tô Lưu Quân không chỉ có mỗi tóc, mà trở ngại chính là do có mặt Y Phiến Vũ, hắn mới không thể không nói như thế.

Nghe vậy, Y Phiến Vũ lập tức thả lỏng đề phòng, “Nói vậy, chỉ cần Tề Phượng Minh đồng ý từ hôn, người sẽ thả Quân tỷ tỷ hả?” Biết hắn lo lắng hôn sự của nàng với Tề Phượng Minh như vậy, nàng bất giác mừng thầm, nhưng chỉ vừa nghĩ tới hắn phí sức như thế mà hốt hoảng, tất cả đều là vì không muốn Cách Tĩnh Quyết rơi vào tay Tề Phượng Minh thôi, lòng nàng chợt lạnh xuống.

“Đúng vậy”

“Nhưng chẳng may Tề Phượng Minh không muốn từ hôn thì sao?” Không phải là nàng muốn hắt nước lạnh vào hắn, mà cả nàng cũng không rõ Tề Phượng Minh rốt cuộc có yêu hay không yêu Quân tử tử nữa?

Hương Tuyết Xuyên cười nhạo một tiếng, trả lời đầy thâm ý, “Hắn tuyệt đối sẽ đồng ý thôi”

“Người đã nắm chắc vậy, vậy người hãy mau đi làm chuyện của người đi, ở đây cứ để ta chăm sóc vậy” Không đúng, điều này nhất định có vấn đề, nếu không hắn cũng không trả lời chắc chắn như thế... Biết đâu chứng hắn thừa lúc nàng không để ý lên giết chết Quân tử tử thì sao.

“Vũ Nhi, vậy Tô Lưu Quân phiền nàng chăm sóc rồi” Hương Tuyết Xuyên cắt một nắm tóc của Tô Lưu Quân xong, để lại một câu mơ hồ rồi lập tức xoay người rời đi.

Hừ, điều này cần người nhắc nhở sao! Y Phiến Vũ làm mặt quỷ sau bóng lưng rời đi của hắn.

“Quân tử tử, Quân tử tử...” Tử ấy nếu cứ tiếp tục ngủ say mãi cũng không tốt, nàng vẫn nhanh nên đánh thức nàng ấy dậy, hỏi chút tử ấy xem xem đã có chuyện gì xảy ra rồi.

“Vì sao lại là muội...” Tô Lưu Quân bị gọi tỉnh lại, nhưng lúc nàng ta tỉnh lại thì lại nói câu đầu tiên đầy hôn loạn kinh hoàng và sợ hãi.

Y Phiến Vũ nghĩ đến chắc tử ấy sợ Bán Tuyết Lâu gây bất lợi với tử ấy, vì thế vội vã giải thích, “Quân tử tử yên tâm đi, có ta ở đây, Hương Tuyết Xuyên tuyệt đối sẽ không dám động tới một sợi tóc của Quân tử tử đâu...” Ồ, nàng có vẻ nói hoàn hảo qua nhỉ, “Quân tử tử, thật ra Hương Tuyết Xuyên có cắt một ít tóc của tử đấy!”

“Hương Tuyết Xuyên... Tóc...” Tô Lưu Quân ngẫm nghĩ, “Hương Tuyết Xuyên.... Thiếu lâu chủ Bán Tuyết Lâu, hóa ra nơi này là...” Bất giác nàng ta đã rõ tất cả, khoe miệng khẽ nhếch lên tự giễu.

“Quân tử tử, chỉ cần Tề đại ca hủy hôn sự với muội, Hương Tuyết Xuyên tự nhiên sẽ thả Quân tử tử rời đi, vì thế...” Đột nhiên một tiếng cười khiến người ta rung mình cắt ngang lời Y Phiến Vũ.

Đột nhiên lúc đó Y Phiến Vũ rối loạn hoàn toàn.

“Quân tử tử, Vũ Nhi cầu tử đừng có cười nữa mà!”

“Quân tử tử, lời Vũ Nhi nói rốt cuộc sao lại buồn cười thế chứ” Nàng không hiểu, cũng thật sự không hiểu nổi.

“Quân tử tử tử tử nói mau đi mà” Thấy Tô Lưu Quân chẳng nói câu nào, Y Phiến Vũ nhin không được thúc giục.

“Ta muốn yên tĩnh chút” Tô Lưu Quân chỉ cảm thấy trong đầu tối om. Cái miệng nhỏ của Y Phiến Vũ cứ mở ra đóng vào, lại mở ra đóng vào, cuối cùng chỉ đành khẽ miệng lặng yên rời đi.

Aizz! Nhất định là Tề Phượng Minh đã khiến Quân tử tử đau lòng rồi, nhưng hiện giờ nàng là ốc còn không mang nổi mình ốc, thật sự không có dư sức đâu mà giúp tử ấy được.

Ngay lúc Y Phiến Vũ rời đi không lâu, Hương Tuyết Xuyên bất ngờ xuất hiện bên ngoài phòng, tiếp đó, hắn cười cười, đẩy cửa mà vào.

Hôm sau.

“Các người coi ta thế nào thế hả? Mở cửa mau!”

“Cô nương chỉ có thể đợi ở Khiếu tuyết các thôi”

“Bổn cô nương cũng không phải phạm nhân, các người dựa vào đâu mà không cho ta đi ra ngoài chứ?”

“Xin cô nương thứ lỗi cho, trừ phi được Thiếu lâu chủ chấp thuận, nếu không cô nương tốt nhất đừng có tự ý đi lại”

Trước Khiếu Tuyết Các, Y Phiến Vũ cố ý muốn ra khỏi Khiếu Tuyết Các đang xung đột với các thị vệ trông coi.

“Bổn cô nương muốn đi tìm Hường Tuyết Xuyên, tránh ra mau!” Hôm nay trời vừa sáng, nàng liền lập tức chạy đi tìm Tô Lưu Quân, ai ngờ trong phòng thế mà chẳng có bóng người, làm nàng thầm nghĩ muốn mau chóng tìm được Hường Tuyết Xuyên để hỏi hắn xem có phải hắn đã ra tay với Tô Lưu Quân rồi không.

“Sao sáng sớm mà đã ồn ào tới mức thế rồi hả?” Một giọng ôn hòa vang lên, thành công hấp dẫn sự chú ý của Y Phiến Vũ.

Với cái nhìn chằm chằm của Y Phiến Vũ, Hường Tuyết Xuyên nhướn mày, vẫy tay cho thị vệ lui, “Thế nào, là ai khiến nàng tức thế hả?”

Tuy giọng Hường Tuyết Xuyên rất ôn nhu nho nhã, nhưng vẫn không nuốt được cơn giận của Y Phiến Vũ.

“Chính là người” Nàng chẳng chút khách sáo chỉ vào hắn.

“Ta ư?” Hắn có vẻ kinh ngạc vô cùng.

“Người làm gì Quân tỷ tỷ rồi?”

“Chắc, nàng vì chuyện này mà tức giận hả?” Giọng điệu của hắn khiến người ta không thể xem nhẹ mà cười mỉa.

“Đúng vậy”

Nghe thế Hường Tuyết Xuyên cười vang.

“Người cười cái gì?” Nàng xấu hổ quát.

“Vũ Nhi, một vị Tô Lưu Quân đã khiến nàng ra mặt với nàng ấy như thế sao?” Hắn miễn cưỡng cười một cái.

“Đương nhiên đáng giá rồi, người nói mau, rốt cuộc người đã làm gì Quân tỷ tỷ rồi hả?” Nếu hắn làm hại Quân tỷ tỷ, nàng tuyệt đối không tha cho hắn.

Bỗng hắn lại nở nụ cười đầy thâm ý yếu ớt, “Vũ Nhi, nếu đổi lại là ta thân bị hãm trong Chư Phượng lâu, nàng có quan tâm ta như vậy không?”

Hắn bắt ngờ hỏi vậy, khiến nàng giật mình sửng sốt một lúc lâu. Đây là vấn đề quái gì thế? Bằng cái đầu của hắn, võ công của hắn thậm chí cả thế lực Bán Tuyết Lâu này nữa, sao mà có thể khiến hắn thân bị hãm trong nguy hiểm chứ?

“Phải nghĩ lâu vậy sao?” Hắn cười mơ hồ không hồn giận.

“Không cần, với người thì làm sao mà trả lời người được chứ?” Nói xong nàng lập tức thấy mặt đỏ bừng lên.

Hắn sao có thể so với Quân tỷ tỷ được, người ta Quân tỷ tỷ nhưng là tỷ muội tốt của nàng, còn hắn thì sao? Trừ bắt nạt nàng ra, còn chẳng biết xấu hổ...cưỡng hôn nàng nữa chứ, hừ!

“Nàng không nói cũng được, ta đây đi nhé”

“Nè, người đừng có đi!” Dưới tình thế cấp bách, Y Phiến Vũ tiến lên túm tay hắn, “Người còn chưa nói cho ta biết Quân tỷ tỷ ấy...” Đột nhiên ý thức được hai người gần nhau quá, nàng vội vã buông tay hắn ra.

Bất giác lùi ra sau mấy bước, Y Phiến Vũ miễn cưỡng cười cứng nhắc, ý đồ làm dịu không khí hiểu lầm cương cứng giữa hai người họ.

“TA, ta chỉ muốn hỏi Quân tỷ tỷ ở đâu thôi, người cũng đừng có giận như thế chứ”

“Chẳng sai chút nào, ít nhất nàng còn nhận ra được bản thiếu chủ đang giận đó” Giọng điệu của hắn tràn ngập châm chọc đắc ý.

“Người!” Không được, nếu mấu chốt ở đây mà trở mặt cùng hắn, người xui xẻo lại chính là nàng, “Người không phải thật sự đem Quân tỷ tỷ làm...” Nàng vẫn rất lo mà!

“Sao nàng không trả lời vấn đề của ta trước đã, rồi mới nói tới chuyện Tô Lưu Quân sau” Hường Tuyết Xuyên hỏi lạnh nhạt nhìn nàng.

“À, vấn đề.... Hỏi gì nhỉ...ôi, ta nhớ ra rồi!” Sau khi thoáng thấy khoe môi hân hê nhếch lên, nàng lập tức nhớ tới vấn đề của hân.

Kỳ lạ, nàng trả lời rất quan trọng sao? Tuy trong lòng Y Phiến Vũ thầm nói mãnh liệt, nhưng vẫn không thể không cúi đầu.

“Nếu nếu đổi lại là người, ta tự nhiên sẽ càng lo lắng hơn đó” Hắc hắc, không thể tưởng tượng nổi là nàng có thể nói đối tới trình độ mặt không đổi sắc tỳ nào.

“Vì sao?” Mắt Hường Tuyết Xuyên lóe lên tia sáng dị thường.

Gì? Còn muốn nói ra nguyên nhân nữa sao? Thật phiền toái quá đi. “Điều này, là bởi vì ta không có võ công, vì thế nếu thân người bị hãm trong nguy hiểm, ta đây chỉ có thể như rắn không đầu đi chung quanh cầu cứu thôi”

“Chỉ vậy, chẳng có lý do nào khác hả?”

“Đúng, chỉ có vậy” Y Phiến Vũ nặng nề gật đầu.

“Vũ Nhi, thừa nhận thích ta khó khăn tới vậy sao?” Hường Tuyết Xuyên bỗng nhắm mắt lại thở dài một tiếng, mà đợi lúc hân mở mắt ra thì tận đáy mắt hân ngoài mắt mắt ra, còn có thêm chút ánh sáng quỷ dị khó lý giải nữa.

Nàng rõ ràng mở to miệng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, “Người thế nào cứ nói mãi tới vấn đề này chứ?” Một khi thừa nhận, dĩ nhiên lợi thế còn sót lại của nàng cũng sẽ mất đi.

“Bởi vì nàng vẫn mãi không chịu thừa nhận” Hân dừng thật lâu trước hai mắt trốn tránh của nàng.

“Cho dù ta có thừa nhận thì sao? Cha ta tuyệt đối cũng không bởi vì ta thích người mà đem Cách Tinh Quyết tặng cho người đâu!” Có lẽ do bị ép nóng nảy mà nàng cảm thấy hơi phiền chán.

Khuôn mặt tuấn tú của Hường Tuyết Xuyên bắt gặp lạnh đi. Thật ra Y Phiến Vũ vừa nói xong lại phát hiện ra mình làm hân tức giận, nhưng do hân cứ ép nàng thừa nhận nguyên nhân, chẳng lẽ không phải là tham lam muốn có được Cách Tinh Quyết sao.

“Nàng cũng chẳng giống thế sao? Vì trốn tránh ta, cố tình lấy Cách Tinh Quyết ra làm tấm mộc chắn của nàng đó thôi” Hường Tuyết Xuyên nói giọng trầm thấp, hai mắt vẫn chưa rời khỏi nàng.

“Ta không có!” Nàng phủ nhận ngay, nhưng lại hơi chột dạ. Nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, bỗng hân nói, “Nàng ấy đi rồi”

“Hả?” Nàng bắt gặp phản ứng chậm.

“Ta là nói, Tô Lưu Quân đã đi rồi” Hân lại nhếch môi lên nói thản nhiên.

“Thật sao?” Y Phiến Vũ vui mừng mãi. Hường Tuyết Xuyên mặt không đổi vẫn nhìn nàng chằm chằm. Bị hân nhìn như vậy, nét vui mừng trên mặt hân bắt gặp biến mất một ít, “Người không làm tỷ ấy bị thương đó chứ?”

“Không có” Trên thực tế, hân chỉ để lại một đốt ngón tay của nàng ta, đây chắc đủ rồi chứ.

Thấy hân đáp chân thành như thế... Hừ, xem hân cũng chẳng dám lừa nàng, “Không có là tốt rồi” Nàng miễn cưỡng cười một cái, chân bước muốn rời đi.

“Vũ Nhi”

Nghe hân gọi to, nàng chậm rãi quay đầu lại hỏi, “Còn việc gì nữa sao?” Nếu Quân tỷ tỷ đã bình an rồi đi, vậy giữa hai người họ chẳng còn gì để nói nữa.

“Ta muốn thông tin cho nàng một tiếng, năm ngày sau, Bán Tuyết Lô sẽ có chuyện vui”

“Chuyện vui à?”

“Đúng, chuyện vui đó”

“Vũ Nhi, nàng cũng nên chúc mừng ta, nhưng nàng cũng đừng quên chúc mừng chính nàng đó”

“Ta ư?” Nàng chỉ vào mũi mình.

“Bởi vì chúng ta sẽ thành thân” Hần sung sướng nói.

“Cái gì?” Hần đang nói những gì, nàng sao nghe chẳng hiểu gì hết vậy?

“Nàng vẫn chưa nghe rõ sao? Không sao, ta không ngại lặp lại lần nữa, năm ngày sau, chính là ngày vui của ta và nàng” Lần này, hần nói rất chậm, cũng rất cẩn thận

“Ha! Chuyện này đùa chẳng thấy buồn cười tí nào” Nghe vậy, nàng bắt giác muốn cười thật to.

“Có phải là chuyện đùa hay không thì năm ngày sau nàng sẽ biết thôi”

7. Chương 7

Đùa gì thế! Nàng không thêm trong tình trạng mập mờ mà gả cho hần đâu nhé!

Đầu óc hần rõ là rất khôn khéo mà, sao lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn vậy chứ? Chẳng lẽ hần không biết là dù nàng có nguyện ý gả cho hần đi chăng nữa thì hần cũng chẳng lấy được Cách tinh Quyết hay sao? Không được, nàng quyết phải trốn!

Hơn thế, nàng đều không muốn trốn ra kinh thành mà phải về nhà, bởi chỉ có về nàng mới có thể ngả bài với cha nàng, nhìn ông ấy xem rốt cuộc có muốn con gái nàng đây không, hay là muốn khỏi Cách tinh quyết chết tiết kia, nếu không cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi bóng ma của Cách Tinh Quyết. Nhưng điều này mới khó làm sao!

Bằng năng lực một mình nàng vốn chẳng trốn thoát khỏi Bán Tuyết Lôu, vì thế đành phải mượn sức người khác vậy.

“TA muốn tự mình đi chọn vải may áo cưới, thêm cả trang sức nữa” Y Phiến Vũ nhìn bộ quần áo cưới đỏ thẫm và một số châu báu trang sức mà không thấy vừa lòng lắm.

“Những thứ này nàng cũng không thích sao?” Trên mặt Hường Tuyết Xuyên lạnh te.

“Đúng” Y Phiến Vũ nhất quyết mở miệng. Thật ra mấy bộ quần áo cưới và số đồ trang sức này đều chế tạo cho nàng nên rất đẹp, nhưng thành thân là chuyện cả đời, nàng thật sự không muốn hôn sự của mình biến thành cuộc giao dịch, vì thế nhìn thấy mấy thứ này, nàng không những thấy vui mà ngược lại còn rất chăm chọn.

Đối hần mà nói, hôn sự này có hay không thì việc đạt được lợi ích mới là chuyện hần quan tâm nhất, cái khác hần chẳng cần lo làm gì. Nhưng nàng thật ra lại muốn len vào việc chuẩn bị quần áo cưới mà muốn chạy trốn.

“Màu mấy bộ quần áo cưới này nhìn trông tục tằn lắm, ta sợ ngày thành thân sẽ khiến người bị mất mặt” Y Phiến Vũ cố bày tỏ bộ dáng nghĩ cho hần.

“Ta đây sẽ sai người làm lại mấy bộ nữa, cho tới tận khi nào nàng vừa lòng mới thôi” Hường Tuyết Xuyên nở nụ cười, trong mắt có nhu tình. Nghe vậy, Y Phiến Vũ hoảng hốt cup mắt xuống, chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầy thâm tình kia của hần. Sao hần lại nhìn nàng vậy nhỉ?

Aizz! Nếu thâm tình trong mắt hần là thật, chẳng biết có tốt không nữa, chỉ tiếc là nàng biết hần làm tất cả chỉ vì Cách Tinh Quyết.

“Ta tự mình đi bố trang Kim Thịnh chọn vải ta thích... Nếu người lo lắng, cũng nên đi theo ta tới đó đi” Lại ngược mắt lên lần nữa, nàng cố sức biểu hiện ra dáng vẻ như không có việc gì hết.

Hường Tuyết Xuyên đánh giá nàng hồi lâu, lâu tới nỗi nàng còn tưởng mình bị kẹt rồi.

“Vì sao lại phải đi Kim Thịnh chứ?” Rốt cuộc hần mở miệng.

“Bởi vì hầu hết váy áo ta mặc đều do Kim Thịnh may cả, vì thế ta có vẻ tín nhiệm họ nhất” Nàng trả lời rất trấn định. Hướng Tuyết Xuyên lâm vào trầm tư.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn sợ ta chạy trốn nữa cơ à?” Nàng cố ý hỏi.

“Nàng sẽ vậy sao?” Tương đồng hấn cũng cười cười hỏi lại.

“Ngươi đã hoài nghi thế, vậy ngươi cứ giam ta cho tới tận ngày thành thân nào đó đi” Nàng hừ một tiếng nặng nề, xoay người nghĩ muốn trở về phòng. Đột nhiên cổ tay nàng bị túm chặt lại, tiếp trong nháy mắt, Hướng Tuyết Xuyên dùng lực, cả người Y Phiến Vũ mềm mại đã đụng ngay ngực hấn.

“Đừng xúc động, ta chưa nói là không cho phép” Hấn dướn mày nhìn nàng, muốn soi kỹ đôi mắt đầy hỗn loạn buồn bực và chột dạ sáng ngời của nàng.

Trong lòng Y Phiến Vũ thoáng chốc tràn ngập vui mừng, “Như vậy...” Chỉ chậm một chút thôi, vẫn nên đợi hấn thật sự gật đầu đồng ý, nàng có cao hứng cũng chưa muộn.

“Cho ta hôn một cái, ta sẽ đồng ý với nàng” Ánh mắt hấn đảo đầy tà mị. Y Phiến Vũ sửng sốt, hai má đỏ bừng lên, trong mắt tràn ngập ảo não.

“Thế nào?”

Nhìn trong mắt hấn rõ ràng ngập tràn dục vọng, nàng bất giác thấy xấu hổ và giận dữ cực điểm. Hừ, hấn thật đúng là biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn quá. Thôi, thôi, chỉ một cái hôn mà đổi được cơ hội chạy trốn chết, nàng đánh cuộc!

Y Phiến Vũ ngẩng đầu dẫu môi chạm nhẹ lên má hấn. Mà cái hôn lướt ấy dĩ nhiên khiến cho Hướng Tuyết Xuyên khó mà chấp nhận được.

“Chúng ta đã làm gì đâu, chỉ có một cái hôn thôi mà” Sợ hấn còn đưa ra yêu cầu quá đáng nữa, Y Phiến Vũ vội vã mở miệng trước hấn.

“Vũ Nhi, ta nghĩ muốn cũng không phải...” Nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng, giọng Hướng Tuyết Xuyên đột ngột dừng lại.

Đột nhiên, Y Phiến Vũ cảm thấy thất lưng mình căng thẳng, nàng sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên. Làm ơn đi, may mắn là lá gan nàng đủ lớn, nếu không chắc sẽ bị hấn dọa chết mất.

“Ngươi, ngươi lại muốn gì nữa thế/”

“Không phải là nàng muốn đi Kim Thịnh à, chúng ta ra cửa đi”

“À, được, chúng ta đi” Phù, cuối cùng nguy hiểm cũng vượt qua kiểm tra rồi.

Tại Bố trang Kim Thịnh.

“Tơ lụa này là loại hàng thượng đẳng nhất của bốn điểm, Y tiểu thư người xem xem có thích không?”

Môn quy của Bố Trang Kim Thịnh điều đầu tiên là thủ phủ thiên kim Y gia tự mình được chọn vải, lão chủ lại không dám chậm trễ.

Nhưng theo lão chủ Bố trang biết rõ, dĩ nhiên hiểu được người bỏ tiền chân chính là Hướng Tuyết Xuyên đứng cạnh Y Phiến Vũ.

“Kim lão bản, xin hỏi còn vải dệt nào khác không?” Y Phiến Vũ thả góc vải trên tay xuống, quay đầu hỏi Kim lão bản.

“Y tiểu thư, ngài thích loại màu sắc nào thế?”

“Ta đang muốn...”

“Kim lão bản, ngươi có loại vải nào thích hợp làm áo cưới thì bỏ ra tất đi” Hướng Tuyết Xuyên bắt chợt lên tiếng cắt ngang lời nàng.

“Áo, áo cưới hả/” Vẻ mặt Kim lão bản đầy ngạc nhiên.

“Có vấn đề gì sao?” Hường Tuyết Xuyên cười cười.

“À, đương nhiên là không rồi, ta lập tức đi lấy, đi lấy ngay” Kim lão bản cả người chấn động, vội vã cười hòa.

“Kim lão bản, đừng vội, ta và ông cùng vào nơi chọn đi vậy” Y Phiến Vũ đứng lúc gọi Kim lão bản lại, “Hường đại ca, huynh ở chỗ này đợi ta là được” Nàng quay đầu lại bảo Hường Tuyết Xuyên.

Làm ơn đi, mong hân đừng có trăm ngàn lần theo vào đó!

“nàng chắc chắn là không cần ta đi cùng sao?”

Hắn hỏi sẵn sóc ân cần nàng, ánh mắt chớp chớp mắt tự nhiên. Hắn hẳn là không tới mức phát hiện ra kế hoạch đào tẩu của nàng đó chứ?

“Không cần, ta sẽ chọn nhanh thôi”

“Không!”

Gì? Trong lòng Y Phiến Vũ bất giác lóe lên luồng sợ hãi như bị nhìn thấu.

“Vũ Nhi, nàng sao vậy?” Hường Tuyết Xuyên cau chặt mày lại.

“Hường, Hường đại ca, vừa rồi huynh nói...” Nàng cố gắng ổn định bản thân vì mình quá mức hồi hộp mà tim đập dồn dập, giả vờ khó hiểu, nhưng nàng lại hồn nhiên không biết rằng giọng của nàng đã tiết lộ sự khẩn trương của mình.

“Ta chỉ là bảo nàng có thể chậm rãi mà chọn, chọn cho tới khi nào nàng vừa lòng mới thôi, dù sao quần áo cưới nàng cả đời nàng cũng chỉ mặc một lần, dĩ nhiên không thể chọn bừa bãi được” Giọng hân nhu hòa dị thường, phảng phất như đang trấn an nàng vậy.

“Hường đại ca nói đúng lắm, Vũ Nhi chắc chắn sẽ chậm rãi mà chọn lựa”

Y Phiến Vũ ép mình nở một nụ cười ngọt ngào với hắn một cái rồi cùng Kim lão bản đi vào kho hàng chuyên để các loại vải vóc sang quý. Đợi lúc Y Phiến Vũ vừa rời đi, ánh mắt Hường Tuyết Xuyên lập tức đảo qua hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

“Y tiểu thư, xin chúc mừng ngài sắp thành hôn, nhưng Y lão gia cũng thật là, chuyện ngài sắp thành thân lớn như vậy mà sao chẳng cho ta biết trước gì hết thế! Nhưng không sao, hiện giờ có biết cũng không...”

“Kim lão bản à, có không mượn chút...” Y Phiến Vũ đột nhiên lên tiếng.

Kim lão bản lập tức hiểu ý ngay, “À, nhà xí ở ngay phía sau đó”

“Kim lão bản, phiền ông đợi ta một lúc, ta đi rồi quay lại ngay” Trước khi rời đi, Y phiến Vũ vẫn không quên bảo Kim lão bản đừng chạy loạn.

Sau khi Y Phiến Vũ ra khỏi kho hàng, lập tức chạy ra khỏi cửa sau của Bố Trang. Nàng nhất định phải nhanh chạy tới nhà trước khi Kim lão bản thông tin tới Hường Tuyết Xuyên... Trong nhà, nếu bỏ lỡ mất cơ hội này, nàng vĩnh viễn sẽ không biết rõ rốt cuộc là Hường Tuyết Xuyên yêu nàng thật hay vẫn là vì khối CÁCH tinh Quyết kia.

Đẩy cửa Bố trang phía sau ra, đi quanh co một hồi, rồi chẳng có lựa chọn nào khác, Y Phiến Vũ đành dựa vào trực giác đi xuyên qua một ngõ nhỏ hẹp dài.

Kỳ lạ, có phải nàng chạy nhằm hướng rồi không nhỉ, nàng nhớ rõ đường cái thành tây ở ngay tại...

“Chính là nàng ta! Lão đại, đã tìm thấy nha đầu Y gia rồi!”

Y Phiến Vũ vội vã dừng chân, thở hồng hộc trừng mắt nhìn ba gã có ý đồ xấu

Đến dẫn theo một đại hán mang đao lớn nữa.

“Các người, các người muốn làm gì?” Thật sự đúng là trốn khỏi hang cộp lại vào miệng sói, nàng khó khăn lắm mới thoát khỏi lòng bàn tay của Hường Tuyết Xuyên, giờ thế nào mà lại đúng trúng đám cướp khách

giang hồ gian ác chứ. Hả? Không đúng! Họ biết nàng mang họ Y, hay là họ cũng đến vì Cách Tinh Quyết nhỉ?

“Chúng ta còn có thể làm gì chứ, đương nhiên là bắt người tới đổi Cách tinh Quyết rồi!”

“Các người đừng mơ, chẳng lẽ các người không biết cha ta thù mất ta cũng không muốn lấy Cách tinh Quyết để đổi người hay sao?” Nàng nín thở, giọng đầy châm chọc.

“Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nói thế nào thì người cũng là con gái duy nhất của Y Phú Quý, lão ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn con gái mình chết thảm đâu!”

“Hừ! Ta sớm đã trở mặt với cha ta rồi, cho dù các người có giết ta trước mắt ông ấy, cha ta cũng sẽ chẳng nhú tý mày nào đâu” Nàng biết mình nhất định phải nói vậy mới có cơ hội chạy trốn.

Nói thật ra, nàng tin tưởng Hường Tuyết Xuyên đem nàng uy hiếp cha nàng, nhưng cũng chắc chắn tin là cha nàng rất kiên trì, nàng mới có thể may mắn tránh được một kiếp. Nhưng Hường Tuyết Xuyên cũng không dễ từ bỏ hy vọng như vậy vì thế mới đem tất cả mọi hy vọng đặt hết lên trên người nàng. Hay nói một cách khác là, hôn sự của họ cứ vậy mà đến.

Nghe thấy lời Y Phiến Vũ nói, ba gã đại hán cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, “Y lão già có thể nhú mày không thì rất nhanh chúng ta sẽ biết ngay thôi”

Mặc kệ thế nào, họ vẫn quyết định tóm được Y Phiến Vũ, thử xem cực hạn của Y Phú Quý thế nào.

Cái này thì toi rồi! Trong lòng biết chuyện không ổn Y Phiến Vũ bắt đầu lùi lại.

Ôi, sớm biết thế này nàng cũng không nên rời Hường Tuyết Xuyên đi. Aizz, hiện giờ nghĩ tới điều này thì ích gì nữa! Chỉ còn một cách, chỉ có... Y Phiến Vũ xoay người mạnh mẽ bỏ chạy. Nào biết được ba gã đại hán chỉ trong nháy mắt bay lên rồi hạ xuống ngay trước mặt nàng.

“Người còn định chạy đâu?”

Hết đường lui rồi! Ánh mắt Y Phiến Vũ nhắm chặt, tuyệt vọng lấy tay che mặt. Nhưng đợi rất lâu mà chuyện mong muốn vẫn chưa xảy ra, nàng vẫn đứng mãi một chỗ y thế, thậm chí trên người chẳng có chút cảm giác đau đớn nào.

Vì thế nàng tò mò chậm rãi thả tay xuống. Đột nhiên trước mắt nàng hiện lên dung nhan tuấn mỹ khiến nàng sợ tới mức lùi lại sau ba bước, “Hường, Hường... Hường đại ca, huynh, huynh tới thật đúng lúc quá”

Giờ khắc này nàng thật không biết nên khóc hay cười nữa, tuy trên mặt Hường Tuyết Xuyên chẳng có chút tức giận nào, nhưng nàng lại cảm giác có một luồng áp bức mạnh mẽ ập tới nàng.

“Vũ Nhi” Giọng hần nghiêm túc chưa từng có từ trước tới nay. Tim Y Phiến Vũ vẫn bắt giác rung lên, “Ta chỉ muốn đi ra hít thở không khí thôi, điều này cũng không được sao?” Nàng cắn môi đỏ mọng, cũng hơi tức giận. Đúng, hần là nên tức giận, nhưng còn nàng thì sao?

Nàng đến cả hôn nhân của mình cũng chẳng được làm chủ, chỉ đành bị ép cùng người ta thành thân, đến cả tư cách nói cũng chẳng có nữa. Vì thế người nên tức giận là nàng mới đúng chứ.

Nhưng hần sao chẳng nói một câu nào thế nhỉ? Là tức quá hay tức tới mức choáng váng? Y Phiến Vũ lén nhìn về phía Hường Tuyết Xuyên, tiếp đó trong nháy mắt nàng lại vội vã cúi đầu giả vờ như không có chuyện gì.

Hừ! Nàng cuối cùng cũng được lĩnh giáo tới bộ mặt một người cứ bình thản chẳng có tí thay đổi nào nhưng còn đáng sợ hơn bất cứ ai.

Thôi bỏ đi, dù sao nàng có giải thích thế nào hần cũng chẳng tin, vì thế hần sao mà không hào phóng chấp nhận được chứ.

Lúc đó Y Phiến Vũ lập tức mở to mắt nhìn thẳng Hường Tuyết Xuyên, “Đúng, ta muốn chạy trốn đó, nhưng nếu hiện giờ ta đã bị người bắt được rồi, muốn chém muốn giết lóc thịt thì tùy người!”

Không thể không dám nói, lúc nàng thả tay trong tích tắc nhìn thấy Hương Tuyết Xuyên ấy, trong lòng nàng hiện lên chút vui sướng an tâm, nhưng chỉ cần nghĩ tới hắn và ba gã ác tặc kia đều giống nhau cùng vì Cách Tinh Quyết mới tìm đến nàng, nàng không cần nghĩ cũng đã thấy tức rồi.

Lén nhìn ba gac đại hán nằm im trên mặt đất, tâm tình Y Phiến Vũ lúc này mới càng ngày càng trở nên ác liệt và tức giận hơn.

Các người ngu lắm! Định cướp người với Hương Tuyết Xuyên sao, cũng chẳng tự lượng sức mình.

“Nàng thật sự không muốn thành thân cùng ta ư?” Giọng Hương Tuyết Xuyên chợt đổi thành lạnh lẽo để lộ sự thất bại chưa từng có từ trước tới nay. Y Phiến Vũ chợt ngơ ngác. Đây cũng chẳng phải là giọng điệu hắn nên có, hơn nữa không hiểu sao khi nghe được lời này của hắn, ngực nàng như bị một tảng đá đè nặng tới mức suýt thở không nổi nữa.

“Ta...”

“Ta sẽ không ép nàng nữa”

Hử? Lời này có ý gì thế?

“Vũ Nhi, chỉ cần hiện giờ nàng nói cho ta tiết nàng ghét ta, vốn chẳng muốn nghĩ thành thân cùng ta, ta đây lập tức liền thả nàng đi” Hương Tuyết Xuyên lại mở miệng lần nữa, giọng đã khôi phục lại trầm ổn như trước.

Sao hắn lại thay đổi thất thường như thế chứ? Lúc trước thì người nói muốn lấy nàng là hắn, hiện giờ nói muốn đuổi nàng đi cũng là hắn? Thì sao, nàng đại tiểu thư Y gia có thể cho hắn thích gọi tới gọi lui lúc nào cũng được sao?

“Đúng, đúng là ta nghe nhầm rồi chứ? Người cứ vậy mà thả ta đi sao?” Hay hắn muốn lấy lùi để tiến đây? Đúng rồi, nhất định là vậy rồi.

“Ta sẽ không ép nàng nữa, nhưng trước khi nàng rời đi, ta hy vọng nàng có thể cho ta hết hy vọng hoàn toàn” Giọng hắn vẫn duy trì vững vàng như cũ, nhưng nhìn trên mặt hắn lại chẳng có chút cảm xúc dao động nào, giấu diếm tâm cơ sâu không lường được.

Tâm Y Phiến Vũ lại lần nữa đau đớn vì lời hắn nói. Kỳ lạ, lòng nàng vì sao lại đau chứ? Hắn rốt cuộc chẳng còn dây dưa nàng nữa, nàng phải cảm thấy cao hứng mới phải chứ, nhưng mà nàng...

Ai da! Đừng có nghĩ nhiều vậy, nếu hắn ước nàng cut đi thật nhanh, vậy nàng còn đứng ở đây làm vương mắt hắn làm gì nữa.

“Vũ Nhi”

Y Phiến Vũ mới xoay người, Hương Tuyết Xuyên đã bảo nàng dừng lại. Hừ! Hóa ra những lời hắn nói lúc nãy chỉ là đùa nàng, nàng chẳng qua mới xoay người thì hắn đã hối hận rồi.

Cùng đồng thời dừng chân lại, cả người nàng căng thẳng cũng bị hắn gọi to một câu mà thả lỏng, còn môi nàng bất giác không tự chủ được cong lên.

Nhưng lúc xoay người đối mặt với hắn thì nàng đã đem đôi môi đỏ mọng thả ra.

“Không biết Hương thiếu lâu chủ còn gì phân phó nữa đây?”

“Nàng sao phải nói chuyện với ta như thế chứ?” Trong mắt Hương Tuyết Xuyên lộ ra một chút cô đơn.

“Ta...” Y Phiến Vũ cau mày lại chẳng biết nên nói gì cho tốt nữa.

“Vũ Nhi, nàng còn chưa nói”

“Nói gì cơ?” Nàng sửng sốt. Khóe môi Hương Tuyết Xuyên lập tức lộ ra nụ cười bắt đắc dĩ xen lẫn bi thương, “Nói nàng chán ghét ta, vốn chẳng muốn nghĩ thành thân với ta”

Hai mắt Y phiến Vũ mở thật to. Hóa ra hắn gọi nàng lại là ép nàng phải nói những lời này ra, nhưng nàng cũng không muốn nói ra chút nào mà! Nhưng dù không nói cũng không phải biểu hiện là nàng rất muốn gả cho hắn nha...

Hừ! Dù sao chỉ có nói mấy câu là xong, nói xong rồi, nàng có thể vỗ mông chạy lấy người, sau này họ không còn ai thiếu nợ ai nữa.

“Ta, ta...” Nàng mở miệng mấy lần định nói tới miệng lại nói không nên lời. Vì sao chứ? Chỉ đơn giản vài câu vậy thôi, vì sao nàng lại nói không ra lời được chứ? Lúc nàng thấy gương mặt rạng rỡ của Hường Tuyết Xuyên, nàng càng cảm thấy chẳng biết làm sao.

“Vũ Nhi...”

“Người nhắm mắt lại đi ta mới nói được!”

Hường Tuyết Xuyên cười dừng thật lâu trên mặt nàng, cuối cùng mới theo ý nàng, chậm rãi nhắm mắt lại. Nhưng đợi một lúc khá lâu Hường Tuyết Xuyên cũng không nghe thấy tiếng Y phiến Vũ. Về nguyên nhân hẳn sớm đã hiểu rõ lòng.

“Hường thiếu lâu chủ, ngài không đi đuổi theo Y cô nương mang về nữa sao?” Lúc Hường Tuyết Xuyên cùng mở mắt ra thị vệ tùy thân của hẳn cũng mở miệng hỏi to.

“Không cần, nàng sớm hay muộn cũng sẽ trở lại bên ta thôi” Hường Tuyết Xuyên cười cười, trên mặt lộ ra vẻ động tình thản nhiên. Vũ Nhi, dù nàng không nói, nhưng vậy cũng không thể phủ nhận là.... Nàng yêu ta.

Hắn không đuổi theo! Vì sao chứ? Lúc Y phiến Vũ chạy như điên đi, vẫn không rõ vì sao Hường Tuyết Xuyên lại thả nàng rời đi dễ dàng như thế? Hay là nói, hẳn sớm đoán được nàng sẽ... Y phiến Vũ lắc đầu mạnh, không dám nghĩ thêm nữa. Đột nhiên nhìn thấy có người擋 trước, nàng vội vàng dừng chân đi chậm lại.

“Người trẻ tuổi sao đi đường chẳng nhìn gì thế hả” Lão bà bà tức giận trách Y phiến Vũ.

“Bà ơi, rất xin lỗi bà” gơ tay lâu mồ hôi trên trán, nàng mới ý thức được là mình đã chạy tới trên đường cái có nhiều người đi lại.

Không sao rồi, không sao rồi, mặc kệ Hường Tuyết Xuyên có kiêu ngạo thế nào, cũng chẳng dám công khai bắt mạnh nàng trên đường cái đâu.

Sau Khi tự an ủi mình một phen, nàng chậm rãi đi tới một quán trà ven đường.

“Cô nương, xin mời bên này” Mắt tiểu nhị sáng lên, nhiệt tình đón tiếp bộ dạng hơi chật vật chút của Y phiến Vũ nhưng vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp.

Chỉ một lát sau, một ly trà thơm lừng đã được bưng lên, chỉ cảm thấy khát Y Phiến Vũ lập tức nhấp ly trà lên uống một ngụm cạn sạch.

Nhưng khi nàng uống xong ngụm trà cuối cùng thì mới phát hiện ra trên người mình chẳng có tý tiền nào.

“Tiểu, tiểu Nhị ca” Nàng hơi chột dạ nhỏ giọng gọi tiểu nhị.

“Cô nương, còn cần gì nữa không ạ? Cô không mang tiền à! “ Tiểu Nhị hoàn toàn không ép giọng xuống khiến cho khách ngồi uống trà trong quán cùng nhìn làm cho Y phiến Vũ thấy khó xử quá.

“Tiểu nhị ta, ta đúng là không mang tiền, nhưng cũng chưa nói là ăn không muốn trả tiền” Y Phiến Vũ hạ giọng nói nhỏ, vội vã rút một cây trâm vàng hoa mai trên búi tóc ra, “Cây trâm này hẳn là trả thừa cho trà rồi chứ?”

Nói xong nàng bĩu môi, đưa cây trâm vàng tới trước mặt tiểu nhị trong nháy mắt đã đổi lại thành vẻ nịnh hót.

Vừa lúc đó, cây trâm vàng được nhận rồi nhưng cũng không phải dừng trên tay tiểu nhị mà là...

“Tiểu thư, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi”

Y phiến Vũ lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc, thấy tổng quản Y gia xuất hiện thì chợt cảm thấy sợ hãi với một tương lai không rõ.

Không! Nàng vốn không nên xuất hiện cảm xúc dị thường này, nàng liều lĩnh thoát khỏi Hường Tuyết Xuyên, chỉ là nghĩ muốn về nhà giải quyết tất cả mọi vấn đề mà thôi. Vì thế, nàng hằng là nên đứng lên, sau đó cao hứng theo họ về nhà mới đúng chứ.

8. Chương 8

“Cha, rốt cuộc là cha muốn con gái đây hay là cần khối ngọc quyết quý quái kia chứ?”

Y Phiến Vũ tràn ngập tức giận nói vung lên trong phòng, nàng một tay chống nạnh, ngang nhiên đứng trước mặt Y Phú Quý đang đứng bình thản.

“Vũ Nhi, cha đương nhiên là cần con rồi” Y Phú Quý chẳng chút do dự nói.

Nghe vậy, Y Phiến Vũ mừng rỡ, “Vũ Nhi chỉ biết cha hiểu rõ con nhất nhưng mà cha à, con hy vọng cha có thể đưa Cách Tinh Tuyệt cho con bảo quản được không?”

“Không được”

“Vì sao lại không được chứ?” Nàng khẽ nhếch khóe môi lên trong phút chốc lại suy sụp.

“Bởi Cách Tinh quyết đủ để gây nguy hiểm cho tính mạng con, vì thế cha tuyệt đối không thể giao cho con được” Y Phú Quý nói thản nhiên như không.

“Vậy lúc trước cha quyết định đem Cách tinh quyết thành đồ cưới của con gái thì sao không nghĩ tới làm vậy sẽ dọa tới tính mạng con gái chứ?” Y Phiến Vũ cố lấy dũng khí, móc ra lời nói đã chôn sâu trong lòng từ lâu.

“To gan! Con dám nói với cha thế à” Y Phú Quý giận dữ đập bàn mắng.

“Cha, nếu cha còn cần con gái này, xin cha cứ giao Cách Tinh Quyết cho con đi, nếu không con sẽ...”

“Hừ! Con sẽ làm gì hả?”

“Con sẽ, con sẽ quyết không trở về nữa”

“Vũ Nhi, con đã trở về rồi” Y phú Quý hình như có tính toán khác với nàng vậy.

“Con có thể rời nhà đi được một lần thì sẽ có cách rời nhà đi lần nữa” Nàng chẳng cam lòng yếu thế.

“Aizzz, Vũ Nhi à, con nghe cha nói nè, cha làm vậy tất cả đều là vì con hết đó!” Ông đột nhiên thay đổi thái độ cứng rắn thành việc đánh động chân tình với nàng.

“Không, cha vốn chẳng phải vì con, mà là vì chính cha đó!” Nàng không biết cha mình vì nguyên nhân gì mà thay đổi nữa, nhưng nếu ông cố ý như thế, nàng cũng chẳng dám hy vọng xa vời gì nữa. “Cha, con gái đã nói hết lời rồi, xin cha bảo trọng, con gái đi rồi”

“Hừ, con tưởng là ta còn có thể cho con đi nữa hay sao?” Y phú Quý cười lạnh lên tiếng.

“Cha!” Y Phiến Vũ nghe vậy kinh ngạc mãi.

“Con ngoan ngoãn đợi ở trong nhà cho ta, còn phần hôn phối của con với người nào, cha đã quyết định giúp con tốt lắm rồi”

“Cha, sao người có thể ...”

“Người đâu, đem tiểu thư về phòng, không có sự cho phép của ta, cấm nó không được bước ra khỏi phòng nửa bước”

“Cha!”

Đáng giận quá! Tất cả mọi cửa sổ đều bị đóng đinh cả, điều này nàng thật là có cánh cũng chẳng bay nổi.

“Tiểu thư, người đừng phí sức nữa, lúc này lão gia đã quyết tâm muốn cho người sáng mắt ra rồi đó” Bình Như đặt khay lên bàn, vội đỡ Y Phiến Vũ đang dầm cái ghế, người lung lay như sắp đổ vậy. Y Phiến Vũ hừ nặng nề một tiếng, nhảy từ trên ghế xuống.

“Tiểu thư, thật ra lão gia làm vậy cũng là vì muốn tốt cho tiểu thư thôi... À, tiểu thư người đừng có nhìn trừng trừng như thế ạ! Sao người không ngắm kỹ lại xem, Vốn Tề lâu chủ muốn sdi tiểu thư bỗng dưng hủy hôn, điều này chẳng phải là nhục nhã lớn với Y phủ chúng ta đó sao! Còn phần Hường công tử, trong thời gian người mất tích, ngài ấy chẳng quan tâm với người, lúc này cuối cùng ông trời cũng có mắt, xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi đầy hứa hẹn, ngài ấy...”

“Nói, rõ, ra, xem!” Khuôn mặt nhỏ của Y Phiến Vũ lộ ra lạnh lẽo, trợn trừng mắt nhìn Bình Nhi.

“Tiểu, tiểu thư, chẳng lẽ người không thấy tức chút nào với Tề lâu chủ và Hường công tử sao ạ?” Phản ứng của tiểu thư cũng bất giác bình thường quá mức rồi.

“Ta sao mà phải tức họ chứ?” Tề Phương Minh từ hôn vốn chính là dự kiến của nàng, còn phần Hường Tuyết Xuyên, nàng suýt nữa bị hấn ăn sống nuốt tươi, hấn đúng là chẳng đáng để nàng quan tâm hay sao?

“Nhưng mà, tiểu thư...”

“Bình Nhi, rốt cuộc người định nói gì hả?” Bình Như này chắc là đã bị cha mua chuộc rồi. Bình Nhi so vai rụt cổ lại, nói ngập ngừng, “Tiểu thư, nô tỳ định nói là, vị công tử kia cũng vì giúp lão gia tìm tiểu thư, quả thật sắp lật tung toàn bộ kinh thành lên rồi đó ạ”

“Vị công tử ấy là ai?” Nàng ta nói chuyện sao chẳng vào đúng trọng tâm thế nhỉ!

Bình Nhi nuốt ngụm nước bọt đầu tiên, rồi mới khiếp sợ mở miệng nói, “Thì chính là đại công tử Lý gia thành đông đó”

Hôn phối của con với người nào, cha đã quyết định giúp con chọn tốt lắm rồi đó...

Đột nhiên, lời Y Phú Quý nói hai ngày trước vang lên trong đầu Y Phiến Vũ.

“Lý Vệ Trì! Chẳng lẽ cha muốn ta gả cho Lý Vệ Trì ư?”

Trong lúc Y Phiến Vũ hung tợn nhìn chằm chằm, Bình Nhi khó khăn lắm mới gật đầu.

“Ta mới không cần gả cho hắn đâu!” Y Phiến Vũ tức giận tới mức sắp giơ chân đạp vậy.

“Tiểu thư, muộn rồi, Lý phủ đã bắt đầu chuẩn bị việc vui rồi, hơn nữa...”

“hơn nữa cái gì? Còn không nói mau hả?” Y Phiến Vũ sốt ruột tới mức suýt nữa bóp chết nàng ta.

“Hơn nữa người Lý công tử đã đứng ở bên ngoài rồi đó ạ”

Người đã đến đây rồi? Được, tốt lắm! Y Phiến Vũ lén nắm chặt tay tới trắng bệch, định tính đón tiếp hắn ta chu đáo chút. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý Vệ Trì đúng lúc đẩy cửa tiến vào.

“Lý công tử khỏe chứ ạ” Lúc Lý Vệ Trì bước vào cửa phòng, Y Phiến Vũ lập tức ra trước đón, cười khoom mình.

Bình Nhi đứng đó choáng váng. Tại sao lại vậy chứ? Chỉ một khắc trước thì nổi giận dưng dưng, thế mà giờ tiểu thư...

“Y cô nương, tại hạ không nhận nổi đâu” Lý Vệ Trì nhìn thấy mà hoảng vội vàng đỡ Y Phiến Vũ dậy.

“Được công tử không chê, Vũ Nhi thấy cảm kích trong lòng lắm” Y Phiến Vũ xấu hổ nói.

“Đây là nói thế nào thế, có thể lấy được Y cô nương là phúc khí lớn nhất của tại hạ kiếp này rồi” Lý Vệ Trì rốt cuộc khó nén sự vui sướng và đắc ý trong lòng.

“Lý công tử, trong phòng vũ Nhi thấy rất buồn phiền, ngài có thể mang Vũ Nhi ra ngoài chút được không?”

“Cái này...” Nghe vậy, mặt Lý Vệ Trì thấy khó xử.

“Thôi coi như Vũ Nhi chưa nói gì cả” Lời tuy nói thế, nhưng trên mặt hiện rõ vẻ cô đơn.

“Được, ta sẽ mang nàng ra ngoài ngay” Lý Vệ dường như khó để giai nhân thất vọng với mình.

“Vệ Trì ca ca, cảm ơn huynh” Y Phiến Vũ vui sướng mãi, lại lần nữa cười lộ ra lúm đồng tiền tuyệt đẹp, lại còn gọi rất thân mật nữa.

“Nhưng mà lão gia đã nói trước không thể...”

“Bình Nhi!” Y Phiến Vũ quát một tiếng, lập tức làm Bình Nhi ngậm miệng lại. “Vệ Trì ca ca, chúng ta đi!” Ha, không ngờ Lý Vệ Trì này lại bị lừa dễ như vậy.

“Vũ Nhi muội muội muốn đi đâu thế?”

À, nàng thấy nổi gai ốc hết rồi này, “Ta định đi...”

“Chúng ta đi ngồi thuyền du hồ đi” Lý Vệ Trì giành nói trước.

“Cái này...” Đáng giận thật, kế hoạch của nàng vốn là đi tới chợ đông người, tìm cơ hội tốt để thoát khỏi hủn ta. “Được, chúng ta đi du hồ vậy”

Không sao, chỉ cần tùy thời hành sự là được. Dưới sự cam đoan của Lý Vệ Trì, rốt cuộc Y Phiến Vũ có thể bước ra khỏi nhà, nhưng để tránh Y phiến Vũ lại thừa cơ bỏ chạy, lúc này, bảo hai mươi tên hầu đi theo để giám thị.

“Vũ Nhi, ta rất vui vì nàng nguyện ý gả cho ta làm vợ đó” Lên thuyền hoa Lý gia, Lý Vệ Trì rốt cuộc cũng không giấu cjbui mừng nhảy nhót choáng váng trong lòng, định cầm lấy tay nàng...

Hướng Tuyết Xuyên à, người có biết ta sắp bị ép gả cho Lý Vệ Trì không? Aizzz, sao đi một vòng lại chẳng thoát khỏi vận mệnh vi thảm thể này, hửn sẽ trở mặt nhìn nàng bị gả vào nhà họ Lý hay hửn đang cười nhạo sự buồn bực của nàng chứ?

Y Phiến Vũ lâm vào trầm tư, tay nhỏ bé đột nhiên bị một vật thể dinh dính nhớp nháp cầm, chẳng những khiến nàng đột nhiên chấn động mà theo phản xạ còn rút tay về nữa.

“Vũ Nhi” Thấy tay mình trống rỗng, trên mặt Lý Vệ Trì có chút thần sắc bi thương.

Y Phiến Vũ lập tức cả kinh thấy hành động theo bản năng của mình, vội vã nói đỡ, “Vệ Trì ca ca, ở đây nhiều người quá hà”

“À, là ta quá đường đột rồi, mong vũ Nhi muội muội đừng giận nhé” Đúng, quanh họ quả thật có khá nhiều người hầu lượn lờ, “Vũ nhi, ở đây gió lớn quá, chúng ta vào trong khoang được không?” Chỉ cần không bị người hầu vương bận, hửn muốn gì mà chẳng được chứ.

NHưng đúng lúc này, một gã thuộc hạ bước vội tới Lý Vệ Trì, cũng ghé sát tai hửn thì thào, chỉ thấy mày Lý Vệ Trì cau lại, gương mặt nhìn con thuyền đang đi phía sau tiếp cận dần với thuyền hoa của họ.

“Vũ Nhi muội muội, nàng vào trước đi” Lý Vệ Trì bảo Y phiến Vũ. Y Phiến Vũ dĩ nhiên cũng nhìn thấy chiếc thuyền hoa khả nghi kia, nhưng lúc này nàng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì, vì thể rất nghe lời đi vào trong khoang thuyền.

Bất chợt ngay lúc nàng đẩy cánh cửa thuyền ra trong nháy mắt, toàn thân nàng đột nhiên cứng đờ, bắt động nhìn người trước mắt suy nghĩ. Kỳ lạ, nàng đang nằm mơ đó sao? Y phiến Vũ chẳng dám tin xoa xoa hai mắt.

“Thật là ta, nàng cũng nhìn không nhầm đâu” Hướng Tuyết Xuyên đứng trước mặt nàng, nghiêng người cười tao nhã với vẻ mặt đầy kinh ngạc của Y Phiến Vũ.

“Người, người...”

Thật là hửn rồi!

“Vũ Nhi, nàng có thể đóng cửa trước lại được không?” Hướng Tuyết Xuyên nói khê với nàng, trong giọng nói tràn ngập vị hấp dẫn đặc ý.

Kinh ngạc khá nhiều rồi, nàng làm theo lệnh hửn, lập tức đóng chặt cửa thuyền lại.

“Người vào bằng cách nào thế?” Giờ phút này tâm tình nàng rất phức tạp, cả nàng cũng chẳng hình dung nổi, nhưng có một điều nàng không thể phủ nhận đó là, lúc liếc mắt nhìn thấy hấn trong nháy mắt kia, lòng nàng thấy thư giãn rất nhiều. Bất giác nàng đi về phía hấn.

“Vũ Nhi, ta lúc nào cũng đợi nàng”

Y Phiến Vũ mới bước lên hai ba bước thì đột nhiên lại lùi lại hai ba bước, “Người đợi ta làm gì?” Nàng gục đầu xuống bộ dạng có chút khó xử, bất an, và đầy ngượng ngùng.

“Nàng cứ nói xem nào?”

“Ta, ta cũng không phải người, sao biết người đang có ý định gì chứ?”

“Vũ Nhi, ta lúc nào cũng đợi nàng” Nói y thế, đợi y thế, Hường Tuyết Xuyên lại nói lại lần nữa, mà lần này lại khiến Y Phiến Vũ thấy cảm động mãi trong lòng.

Toi rồi, lần này nàng thật sự xong rồi!

“Nhưng mà ta ra không được” Không kìm lòng nổi, nàng thả lỏng một phần đề phòng.

“Ta biết” Hấn khẽ nhếch khóe môi lên.

“Người biết sao?”

“Nếu không phải nàng bị giam lỏng ở nhà thì đã sớm trở lại bên cạnh ta rồi” Hấn cong môi lên cười lộ ra đầy tự tin. Thật ra hấn chưa bao giờ quên bản thân mình vì sao lại tiếp cận Y phiến Vũ, nhưng sự tình giữa đường lại có chuyển biến lớn, thời điểm kia hấn phát hiện ra lấy được lòng nàng còn có cảm giác thành tựu hơn cả lấy được Cách tinh Quyết, lúc này đây hấn bị hãm đi xuống, hấn cũng thề cùng kéo nàng xuống theo.

Nhưng tuy hấn nắm được lòng nàng lại không bài trừ được chướng ngại trong nội tâm nàng, không sao, hấn sẽ đợi xem nàng còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa?

Y Phiến vũ thật sự rất không thích cái kiểu hấn tự cho là đúng này. Hấn nói cho cùng cứ như không có hấn thì nàng sẽ như một con bướm chui trong kén, mãi cũng không tránh khỏi vận mệnh bị bắt vậy.

“Người cứ vậy mà khẳng định là ta một khi chạy ra khỏi nhà thì sẽ chạy đi tìm người sao?” Hấn tự cho là hiểu nàng rõ lắm ư? Hừ, ai thèm! Nhưng tận sâu trong lòng nàng, đã có một giọng khác hấn, chỉ là nàng lựa chọn bỏ qua thôi.

“Ta đương nhiên khẳng định vậy” Hường Tuyết Xuyên nhìn nàng chăm chăm. Hấn chăm chú thâm tình nhìn, ngược lại lại khiến trong lòng nàng bốc lên cơn giận dữ.

“Người cũng chẳng phải là gì của ta, vì sao ta cứ phải đi tìm người chứ?” Cùng hấn tranh luận vấn đề này thì thật buồn cười, nhưng chính nàng cũng không nuốt nổi cục tức này.

“Vũ Nhi, cái này chẳng có gì mà mất mặt cả, hơn nữa nàng lớn tiếng vậy không sợ Lý Vệ Trì nghe thấy sao?” Hấn có ý đồ trấn an cơn giận trào ra của nàng.

“Nghe tới thì nghe, dù sao người vốn chẳng sợ hấn gì mà!” Nàng bật thốt ra.

“Ồ, điểm ấy lại bị nàng nói trúng rồi”

“Hừ, người đừng có coi ai cũng là kẻ ngốc đi”

“Ta không có mà!”

“Hường Tuyết Xuyên!”

“Vũ Nhi, vì sao mỗi lần nàng thấy ta, thì cứ phải làm âm lên chứ?” Hường Tuyết Xuyên bỗng thở dài một hơi.

“Ta....” Y Phiến Vũ sững sốt, chẳng biết nói gì nữa.

“Nào, nắm lấy tay ta, ở đây không phải là nơi để nàng đợi đâu” Hướng Tuyết xuyên vờn tay về phía nàng. Nhìn thấy bàn tay to duyên dáng của hắn, trong khoảng thời gian ngắn Y Phiến Vũ cũng không biết nên làm gì cho đúng nữa.

Một khi nàng cầm tay hắn, chẳng phải chứng tỏ là nàng có cảm tình với hắn sao. Nhưng mà... Chắc, nàng vẫn còn cái gì đó do dự, kết quả này không phải từ lúc nàng nhận được chiếc nhẫn ngọc của hắn thì cũng bị chú định rồi sao, nàng vẫn nên nhanh tay đưa ra cho hắn nắm lấy thôi!

Nhưng trải qua một trận do dự, Y Phiến Vũ thật khó khăn lắm mới quyết định đặt tay mình giao cho hắn thì Hướng Tuyết Xuyên lại đột nhiên mở miệng, giọng điệu vẫn đầy ý tứ châm chọc, “Loại chuyện này vẫn còn lo lắng mãi vậy sao? Hay là nàng định chọn vị Lý công tử kia?” Hắn nhân lúc nàng do dự mà sinh ra giận dữ.

Nghe vậy, Y Phiến Vũ vốn đang định giao lòng cho hắn, khuôn mặt bất giác nhiễm đỏ rực, không rõ là xấu hổ hay giận dữ nữa.

“Không thể nói được sao?” Nha đầu kia đúng là khó nắm thật, chẳng lẽ giao trái tim cho hắn thật sự khó đến vậy sao?

Lần này, Y Phiến Vũ tức giận thật sự, “Hướng Tuyết Xuyên, ngươi nghe rõ cho ta, ta đã chán ghét loại người có tính phản phúc vô thường như ngươi, nếu không thì ngươi đi đi, hoặc là người lập tức rút ra xa cho ta, tốt nhất cả đời đừng để cho ta thấy ngươi nữa!” Nàng nổi trận lôi đình tức giận rống to, lập tức xoay người không thèm nhìn hắn nữa.

Không khí chung quanh bất giác lâm vào cứng ngắc, phẳng phất như chỉ nghe thấy sự phẫn nộ của Y Phiến Vũ mà tăng nặng thêm.

Nhưng lúc cơn tức của nàng lại thoáng bình phục ngay, rồi đột nhiên kinh hãi khi bản thân mình không cảm thụ được chút hơi thở nào của Hướng Tuyết Xuyên. Chắc hẳn sẽ không đến mức bị nàng giận quá mà bỏ đi đó chứ? Y Phiến Vũ vốn đang nhìn chằm chằm chỉ trong nháy mắt tràn ngập kinh hoàng.

Không, chắc không đâu, nếu hắn đến đây thì nhất định sẽ nghĩ cách mang nàng rời đi thôi, đúng vậy! Nàng nhất định phải bình tĩnh, cần phải bình tĩnh...

Nhưng mà..... vì sao nàng lại không cảm giác được hơi thở nào của hắn vậy chứ? Lòng Y Phiến Vũ run lên, bỗng nhiên xoay người lại. Hắn thật sự đã rời đi rồi!

Trong phút chốc, Y Phiến Vũ cứ đứng ngơ ngác một chỗ, hoàn toàn không biết làm sao...

Đột nhiên vai nàng bị người phía sau vỗ nhẹ một cái, nàng chấn động, rồi từng giọt từng giọt nước mắt to cứ thế rơi xuống. Đáng giận thật! Nàng chỉ biết là hắn cố ý dọa nàng thôi mà...

“Vũ Nhi muội muội, sao muội lại khóc thế?” Trên mặt đầy sự ngạc nhiên và ngập nước mắt khiến Lý Vệ Trì vô cùng khấn trương.

“Sao, sao lại là huynh chứ...” Cảm xúc Y Phiến Vũ bất giác chưa kịp hồi phục, chỉ có thể để mặc cho Lý Vệ Trì lau nước mắt cho nàng.

Với câu nói không đầu không đuôi của nàng, Lý Vệ Trì ngoảnh mặt làm ngơ, bởi hắn bây giờ còn có chuyện quan trọng cần làm hơn.

“Vũ Nhi, ta...”

Một cảm giác bị bỏ rơi, cô đơn đột nhiên ngập tràn mọi tri giác của nàng, vì thế nàng không để ý tới mình bị Lý Vệ Trì đang đỡ về phía giường, cũng không có ý thức được là giờ khắc này Lý Vệ Trì thoát nhìn trông dâm tà biết bao.

“Vũ Nhi, ta tuyệt đối sẽ đối đãi nàng thật tốt” Nhớ tới mình sắp được cả người và cửa, nụ cười dâm tà trên mặt Lý Vệ Trì không tự chủ được bất giác toát ra đầy ngạo mạn đắc ý.

Y Phiến Vũ vẫn bị ngập trong trạng thái hoảng hốt, hai mắt vẫn trống rỗng như cũ, bỗng một tiếng thét chói tai kinh người vang lên, lập tức không những làm nàng thức tỉnh cũng khiến nàng nhảy dựng từ mép giường xuống.

“Ta còn đang nghĩ xem rốt cuộc để cho hấn làm tới mức độ nào mới có thể khiến nàng tỉnh táo được đây này?”

“Hương, Hương Tuyết Xuyên, người không đi!” Nàng trừng mắt nhìn thẳng Hương Tuyết Xuyên xuất hiện đột ngột, trong chớp lát nàng ngoài kinh ngạc ra thì trong lòng dâng lên một luồng vui sướng khó tả.

Hương Tuyết Xuyên cười cười, trên mặt ngập tràn sự trêu tức và một tia lạnh lẽo khiến Y Phiến Vũ không lý giải nổi.

Nàng đang định mở miệng nhưng đột nhiên Hương Tuyết Xuyên lại nhắc chân đá lên người Lý Vệ Trì một cái khiến hấn hét lên, rồi trong nháy mắt, Lý Vệ Trì bị đá trúng á huyết chỉ đành cầm lấy cổ tay bị gãy trên mặt đất mà quay cuồng mãi.

Y Phiến Vũ sửng sốt, lúc Lý Vệ Trì sắp chạy thì nàng vội vàng lùi ra sau mấy bước.

“Hấn, hấn... Vì sao người lại làm vậy với hấn chứ?” Thấy Lý Vệ Trì thống khổ lăn lộn trên mặt đất, trong lòng Y Phiến Vũ thấy hơi không nỡ.

“Nàng đau lòng vì hấn à?” Hương Tuyết Xuyên nở nụ cười nhưng Y Phiến Vũ lại không mong hấn cười.

“Không, không có mà, ta chỉ cảm thấy người hơi có chút, có chút...” Khí lạnh phụt ra từ trong mắt hấn khiến Y Phiến Vũ thấy khó hiểu vô cùng. Sao mỗi lần động tới Lý Vệ Trì thì hấn sẽ trở nên đáng sợ như vậy chứ?

“Có chút cái gì? Nói tiếp nào!” Hấn nhếch nhếch mép, thúc giục nàng nói tiếp.

Cảm giác khí lạnh từng đợt trên người hấn cứ ập tới người nàng, tuy có sợ, nhưng tính tình quật cường đã khiến nàng không bỏ được, đành nói kiên trì, “Lý, Lý Vệ Trì chưa đắc tội người cái gì, người làm vậy chẳng phải hơi quá đáng chút sao”

“Quá đáng? Chắc chắn, chẳng lẽ nàng định đợi hấn cởi sạch y phục của nàng...”

“Cởi sạch y phục của ta!” Nghe vậy, nàng cúi mạnh đầu xuống, sắc mặt tái nhợt, tiếp đó nàng xoay người liên tục, hai tay khẽ run lên đem giải y phục không rõ đã bị cởi ra lúc nào buộc lại cho chắc. Chẳng trách mà nàng thấy trước ngực lạnh lạnh, hóa ra là....

Đáng giận thật! Nếu không phải nàng bị Hương Tuyết Xuyên làm đầu óc u mê, thì sẽ không bị Lý Vệ Trì khinh bạc bản thân mà cũng không biết.

“Hiện giờ nàng có còn thấy ta quá đáng nữa không?” Hương Tuyết Xuyên cười lạnh lẽo.

“Chuyện này... Người cũng đừng trách ta chứ! Nếu không phải người đột nhiên biến mất, thì ta sẽ không...” Giọng nàng giờ đã ngập tràn chột dạ.

“Chắc, nhớ rõ trước đó không lâu có người nói với ta tính tình phản phúc vô thường, thật ra nàng cũng không phải làm nhiều lần thế sao?” Hương Tuyết Xuyên vừa nói vừa một chân đạp thẳng vào chân tay Lý Vệ Trì. Chỉ thấy Lý Vệ Trì đau quá ngất đi.

Cũng không rõ là phản phúc của Hương Tuyết Xuyên, hay là thảm trạng của Lý Vệ Trì mà Y Phiến Vũ thấy mình không thở nổi.

“Vũ Nhi ta hỏi lại nàng lần cuối, nàng có nguyện ý đi theo ta không?” Thật Ra vừa rồi hấn vẫn chưa rời đi, hay nói cách khác, sự hoảng hốt của nàng, kinh hoảng của nàng, thậm chí còn rơi lệ vì hấn, hấn đều nhìn thấy tất cả. Nhưng hấn không rõ nàng rõ ràng yêu hấn, vì sao lại không muốn tự thừa nhận chứ. Nàng thật sự muốn đi cùng hấn, nhưng hấn thật thích nàng sao?

Nàng thật không muốn nhắc tới Cách tinh Quyết, nhưng nàng lại không xác định được rõ chuyện này, hiện giờ nàng thật sự không biết nên làm thế nào mới đúng đây?

“Đại công tử, Y cô nương, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo” Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng người hầu.

Y Phiến Vũ biết mình đã không còn thời gian để nàng do dự nữa. Được, cùng hấn đi thì đi thôi, dù sao kết cục tệ nhất chính là cô độc một đời thôi mà!

Y Phiến Vũ hít sâu một hơi dài, rồi lập tức lên tinh thần hăng hái, dùng sức cầm lấy bàn tay to của hắn, cũng nói kiên quyết, “Dẫn ta đi!”

9. Chương 9

Y Phiến Vũ chọn đi theo Hường Tuyết Xuyên, vì thế lại khiến cho hắn nhớ tới Khiếu Tuyết Các. Vốn tất cả đều hắn là theo giai đoạn nàng chọn, mà ở một ngày này, nàng vẫn phát giác ra mình quá ngây thơ, bởi nàng hiểu Cách Tinh Quyết với người ta mà nói vẫn có lực hấp dẫn rất lớn.

Nàng không biết Hường Tuyết Xuyên có còn cướp lấy Cách Tinh Quyết nữa không, nhưng đối mặt với Lão chủ Bán Tuyết lâu, lòng nàng lại xao động lần nữa.

“Tuyết Xuyên muốn kết hôn với người, lão phu cũng không phản đối, nhưng Cách Tinh Quyết không thể không tới tay Bốn lâu chủ” Hường Tác Sam nhìn Y Phiến Vũ chăm chăm, nói lạnh lùng.

Y Phiến Vũ vốn đang chơi đùa thoải mái không ngừng ở trong lương đình, thì Hường Tác Sam xuất hiện và nói một câu này rồi đột nhiên bật cười.

“Vãn bối bá kiến Hường Lão chủ” Nàng miễn cưỡng nhếch môi, khom mình hành lễ với ông ta.

Nàng đã quên mất, dù Hường Tuyết Xuyên có thể nắm Bán Tuyết lâu trong tay, thì hắn vẫn chỉ là một thiếu lâu chủ, có nhiều chuyện không do hắn quyết được.

“Y cô nương, cô hẳn biết đối tượng lệnh tôn chọn không phải là Hường Tuyết Xuyên rồi”

“Vãn bối biết ạ” Nàng đáp lại buồn bã.

“Một khi đã vậy, có câu này lão phu không thể không nói”

“Xin Hường Lão chủ cứ nói ạ”

“Lão phu hy vọng lệnh tôn có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, lúc cô gả cho Hường gia ta thì chủ động dâng Cách Tinh Quyết lên” Nếu không thể, vậy con của ông ta lấy Y Phiến Vũ cũng chẳng có nghĩa gì.

“Chuyện này...”

“Sao, có khó khăn gì à?”

Ha! Thật không hổ là cha con, miệng họ uy hiếp người ta cũng chẳng khác nhau cho lắm.

“Hường Lão chủ, quả thật có khó khăn ạ” Nàng nín thở, nói thành thật.

Hường Tác Sam bắt giác cau mày lại, “Hừ! Lão phu cũng không sợ người biết, nếu không phải Y gia các người có chỗ dựa là Thừa tướng đương triều, thì Bán Tuyết lâu đã sớm bỏ qua Y gia rồi”

“Hường lâu chủ nói đúng lắm ạ, nếu không phải có Thừa tướng đại nhân che chở cho Y gia chúng ta, thì Thiếu lâu chủ cũng không cần lấy địa vị của người trên cao mà đầu hàng nhân nhượng với kẻ có địa vị thấp như vãn bối đâu ạ” Qua lời nhắc nhở của Hường Tác Sam, Y Phiến Vũ mới chợt nhớ ra đúng là Y Phú Quý có giao tình với Thừa tướng đương triều, cũng bởi thế mới dạn cho không ít kẻ không dám ra tay với Y gia.

Hường Tác Sam nở nụ cười lạnh nhạt, “Con nhóc người này cũng khá lắm, nhưng lại chọc tới lão phu rồi!”

“Vãn bối không dám” Y Phiến Vũ cười tủm tỉm đáp lại.

“Con nhóc, người đại khái còn không biết cha người có quan hệ thế nào với ‘con rể’ và Bán Tuyết lâu đi ha?”

Nghe vậy, trong lòng Y Phiến Vũ đột nhiên cảm thấy khác thường. Trước đây nàng nhận thấy Lý Vệ Trì lúc nào cũng khúm núm trước mặt Hường Tuyết Xuyên, hơn nữa lúc trước ở trên thuyền hoa, Hường Tuyết Xuyên lại càng chẳng có chút lưu tình ty nào với hắn.

“Nói thế này đi, Lý Vệ Trì vốn là nghe lệnh Hường Tuyết Xuyên, vì thế, nếu Lý Vệ Trì cười người, vậy Cách Tinh Quyết cũng chẳng khác gì gián tiếp rơi vào tay Bán Tuyết Lâu rồi, nhưng Hường tuyết Xuyên nó thế mà lại...”

Nghe ra ý tứ trong lời ông ta nói, Y Phiến Vũ vừa kinh ngạc vừa mừng sợ.

“Nhóc con, người đừng có nghĩ là Hường Tuyết Xuyên mang người về thì coi như mọi chuyện đã xong nhá, vì Bán Tuyết Lâu, có nhiều chuyện nó còn phải xem xét đó” Lúc quan trọng, ông ta vẫn cần con mang Y Phiến Vũ trả lại cho Lý Vệ Trì.

“Hường Lâu chủ, ta tin Hường đại ca có thể vì Bán Tuyết Lâu mà bỏ qua gì đó, nhưng chỉ mình ta là huynh ấy tuyệt đối không thể bỏ qua được” Nàng cố gắng duy trì thanh âm vững vàng, không để sự bất an trong lòng làm tan vỡ.

“Người!” Hường Tác Sam không ngờ Y Phiến Vũ lại khó nhằn đến thế.

“Hường Lâu chủ, nếu Văn bối có chỗ nào thất lễ, mong ngài thông cảm giùm cho” Nàng cố gượng cười, lại hạ thấp người lần nữa.

“Nhóc con, lão phu vẫn nên nói xấu trước vậy, nếu cha người tới lúc đó không tuân thủ hứa hẹn, vậy người cũng đừng vọng tưởng được gả vào Hường gia chúng ta đó” Hường Tác Sam nói xong, lập tức đi nhanh rồi đi. Hừ! Ông cho là bốn cô nương không gả cho con ông thì không thể sao?

Đôi mắt Y Phiến Vũ ngập tràn sự khuất nhục, nước mắt dâng đầy nhìn lấp lánh thần kỳ, tay nhỏ bé của nàng run rẩy khe khẽ, lại nắm loạn quân cờ trên bàn lên.

Tốt! Bốn cô nương hiện giờ phải đi hỏi con của ông, xem hán muốn ta hay là muốn Cách tinh Quyết đây? Nghiến răng nghiến lợi, Y Phiến Vũ cắn giận xoay người...

“Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao phải đem toàn bộ quân cờ túm hết thế?” Đầu Y Phiến Vũ đụng phải bờ ngực rộng, Hường Tuyết Xuyên nhướn mày quét mắt nhìn số quân cờ hỗn loạn đang phân tán trên bàn cờ.

Không ngờ Hường Tuyết Xuyên đứng ngay sau lưng Y Phiến Vũ, ý thức chỉ trong nháy mắt bỗng thấy choáng váng, nhưng nàng lập tức dùng sức định đẩy hán ra, “Phát sinh chuyện gì? Hừ, sao nàng không tới hỏi xem...”

Hường Tuyết Xuyên đúng lúc tiến lên giữ chặt lấy vai nàng, mới khiến Y Phiến Vũ đứng vững không bị té ngã.

“Không cần người đến để giả mù sa mưa!” Nàng vừa đứng vững, lập tức tránh tay hán ra.

“Vũ Nhi, nàng sao vậy?” Mặc cho nàng lùì thế nào, HườngTuyết Xuyên cũng có cách tới gần nàng.

“Trong lòng người hán rất rõ mới đúng chứ”

Hường Tuyết Xuyên vươn tay ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ của nàng, nâng cằm nàng lên, “Cha ta tìm tới nàng, đúng không?” Mắt hán chợt lóe, cười tủm tỉm hỏi.

Nghe vậy, Y Phiến Vũ bị ép ngược khuôn mặt nhỏ nhấn lên trong mắt lóe lên ảo não, “Cha người tới tìm ta, chẳng lẽ không phải là mưu kế người bày ra sao?”

“Vũ Nhi, đừng hoài nghi ta được không” Giọng hán chợt lạnh đi vài phần. Y Phiến Vũ chấn động, đôi mắt nhanh chóng ảm đạm sụp xuống.

Không phải nàng cố ý hoài nghi hán, chẳng qua nàng thật sự sợ cha hán vì Cách Tinh Quyết mà cố ý chia rẽ họ.

“Vũ Nhi, cha ta rốt cuộc nói gì với nàng vậy?” Hán buông cằm nàng ra, lại ấn đầu nàng vào trong ngực mình.

“Người chắc không muốn biết đâu” Hán vỗ nhẹ nhẹ má tóc dài của nàng cười khê.

“Nha, vậy người cứ nói thật ra xem nào!”

“Cha ta muốn lệnh tôn giao Cách Tinh Quyết ra, đúng không?”

“Vâng, cha người còn nói nếu không có Cách tình Quyết, ta đừng có mơ mà tiến vào cổng lớn nhà người đó” Nàng hơi nghech khuôn mặt nhỏ lên, trên mặt có tia bất an.

“Đừng để ý đến ông ấy” Hướng Tuyết Xuyên cúi đầu hôn nhẹ lên chiếc miệng nhỏ của nàng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu, “Ta sao dám làm trái ý cha người chứ, huống chi, Cách tình Quyết có liên quan đến tương lai phát triển của Bán tuyết lâu các người mà”

“Thế nào, hiện giờ nàng đang khảo nghiệm ta muốn nàng hay muốn Cách Tình Quyết đó hử?” Hần biết trong lòng nàng vẫn còn mấy phần bất an, hơn nữa bị cha hắn làm rộn như vậy, lại càng khiến nàng sầu lo thêm.

Đúng vậy, nàng đích xác rất muốn nghe chính mồm hắn nói muốn nàng, bởi vì như thế nàng mới gỡ được tảng đá treo mãi trong lòng lâu rồi, nhưng mà...

“Vừa rồi, cha người nói Lý Vệ Trì là người của người...” Bỗng nàng lại bật thốt lên một câu nói chẳng liên quan gì tới bên trong.

“Vũ Nhi, đừng nhắc tới người này nữa” Hần cười cười cắt ngang lời nàng. Theo dõi nụ cười tươi trên mặt hắn, Y Phiến Vũ bất giác cảm thấy da đầu run lên, “Ta, ta chỉ là...”

“Chúng ta có thể quay lại chủ đề chính được không?” Hần hỏi ôn nhu.

“Được, có thể mà” Aizz, nàng thật sự là tự vạch áo cho người xem lưng đây.

“Vũ Nhi, hiện giờ ta muốn nàng nghe cho rõ đây, mặc kệ cha ta không cho phép cái gì, Hướng Tuyết Xuyên ta đều...”

“Thiếu lâu chủ” Đột nhiên thị vệ xuất hiện đột ngột bên cạnh đã cắt ngang lời Hướng Tuyết Xuyên, đồng thời cũng khiến cho khát vọng của Y Phiến Vũ muốn thoát khỏi sự bất an lại thành thất vọng.

“Đừng như vậy, ta đi rồi sẽ về” Hướng Tuyết Xuyên hiểu thị vệ chắc có việc gấp cần bẩm báo, nên sau khi ôm chặt lấy nàng chút, lập tức cùng thị vệ rời đi.

Nhìn theo hướng hắn rời đi, Y Phiến Vũ giật mình sửng sốt mãi. Đáng đời! Đây là báo ứng chuyện nàng làm rùa đen rứt đầu đó, nếu nàng vừa rồi không đề cập tới Lý Vệ Trì thì sớm đã biết đáp án nàng muốn rồi. Aizz, điều này còn phải chờ tới năm tháng nào nữa đây?

“Y tiểu thư”

Định ngồi thụp xuống lục tìm quân cờ, người phía sau đột nhiên cất giọng kỳ lạ gọi tên. Nào biết nàng vừa quay lại thì đã lập tức hôn mê rồi. Một bóng nhanh chóng bay tới ôm lấy thân hình nàng nhũn xuống, chỉ trong nháy mắt nhảy đi, biến mất.

“Cha, sao lại là người hử?”

Y Phiến Vũ trợn to mắt nhìn thấy Y Phú Quý đang nhìn nàng cười. “Vũ Nhi, mấy ngày nay uất ức cho con rồi” Về mặt Y Phú Quý từ ái nhìn về hai mắt con gái. Nàng nháy nháy mắt mấy cái, “Ồ, nơi này là biệt uyển Lan tương mà” biệt uyển Lan Tương thuộc vùng ngoại thành kinh thành, là biệt quán của Y gia, nàng gần như năm nào cũng đều tới đây nghỉ một thời gian.

“Vũ Nhi, cha sẽ không ép con gả cho Lý Vệ Trì nữa” Hừ, hóa ra, Lý Vệ Trì và Bán Tuyết Lâu lại là một người.

“Vì sao ạ?” Y Phiến Vũ hơi nghi hoặc, cũng không dám tin.

“Là cha không tốt, con tốt nhất nên ở đây tĩnh dưỡng đi” Y Phú Quý trả lời thẳng nàng.

“Cha, người thật ra trả lời vấn đề của con đi mà!” Có vấn đề, ở đây tuyệt đối có vấn đề.

“Vũ Nhi, con yên tâm đi, cha mời rất nhiều võ lâm cao thủ ở biệt uyển bảo vệ con, cho dù Hướng Tuyết Xuyên có tìm tới, con cũng không phải sợ hắn” Nói xong Y Phú Quý định rời đi.

“Cha, người thay đổi rồi, trở thành người mà Vũ Nhi đã nhanh không nhận ra người nữa rồi”

Nghe được tiếng gọi thương tâm đầy bất đắc dĩ của nàng, Y Phú Quý bắt giác dừng chân, “Đúng, cha đã thay đổi, nhưng mặc kệ thế nào, cha chắc chắn sẽ tìm một nhà chồng thật tốt cho con, cho con cả đời được hưởng vinh hoa phú quý”

Nhìn theo bóng lưng Y Phú Quý, Y Phiến Vũ cảm thấy mờ mịt, “Cha, nhà chúng ta đã đủ giàu rồi, vì thế người đừng dùng bốn từ vinh hoa phú quý qua loa lên người con gái nữa, con gái hiện giờ chỉ muốn biết người rốt cuộc làm vậy là vì cái gì ạ?”

“Không, Vũ Nhi, con sai rồi, Y Gia vẫn chưa đủ giàu, không đủ quyền quý. Vì thế cha mới nghĩ ra cách đoạt được Hạo Dương, Cách Tinh, Vòng Nguyệt ba khối ngọc quyết, một khi đoạt được ba khối ngọc quyết này, thì cha có thể thuận lợi đạt được bảo tàng, cũng luyện được một thân tuyệt thể vô công, tới lúc đó, đến cả triều đình cũng phải kiêng kị ta ba phần! Ha...” Nói xong, Y Phú Quý bắt giác cười to.

Cho tới tận hôm nay, Y Phiến Vũ mới hiểu được vì sao mà Y Phú Quý lại thay đổi to lớn tới vậy, mà nàng thì đã tuyệt vọng tới mức chẳng muốn phản bác lại gì ông ta nữa, chỉ là nàng vẫn nghi vấn, “Một khi đã vậy, vì sao cha lại tuyên bố với bên ngoài là lấy Cách Tinh quyết làm đồ cưới của con chứ?”

Rốt cuộc Y Phú Quý cũng xoay người nhìn về phía nàng, “Cha định lấy Cách Tinh Quyết làm mồi nhử, dụ dẫn người khác để có được hai khối ngọc quyết khác”

“Cha định muốn chiếm được hai khối ngọc quyết khác nữa sao?” TRải qua trầm mặc khá lâu, Y phiến Vũ mới thì thào hỏi.

“Cha cũng không định giấu con, hiện giờ cha sắp lấy được một khối ngọc quyết rồi”

“Vậy chúc mừng cha”

“A, Vũ Nhi à, con là con gái bảo bối của cha, vì thế cha tuyệt đối sẽ...”

“Cha, con gái đã chẳng còn giá trị lợi dụng gì rồi, xin cha thả cho con một con ngựa để đi đi ạ” Trong giọng nói của nàng ngập tràn bi ai và mệt mỏi.

“Con!” Nét mặt già nua của Y Phú Quý bắt giác trở nên rất khó coi, “Hừ, con ngoan ngoãn ở lại trong biệt uyển đi, còn phần hôn sự của con, cha sẽ giúp con chọn người thật cẩn thận”

Ha, sẽ giúp nàng chọn một kẻ chẳng ra gì nữa sao?

Đột nhiên bị vấp một cái đầu gối của nàng đụng mạnh vào góc bàn, trên bàn có một ly trà men sứ xanh lập tức bị rơi xuống vỡ thành từng mảnh, vừa lúc đó, Y Phiến Vũ bỗng nhảy xuống giường nhặt một mảnh vỡ nhỏ sắc lên.

“Vũ Nhi con làm gì vậy? Y Phú Quý hoảng sợ trừng mắt nhìn mảnh nhỏ đặt trên cổ Y Phiến Vũ.

“Cha, con gái nếu ngốc thật lại bị cha lợi dụng một lần nữa, chẳng bằng tự kết thúc như vậy đi!” Nàng chịu đủ, chịu đủ lắm rồi!

“Vũ Nhi!”

“Cha, con gái chẳng cần cha thu được nghiệp lớn, nhưng con cũng hy vọng cha đừng đem con gái bức vào đường cùng, tránh ra!” Nàng giả vờ đặt mảnh sứ nhỏ lên động mạch mình định cứa.

Tuy nàng vẫn mong Hướng Tuyết Xuyên sẽ tới kịp để cứu nàng nhưng nàng cũng có thể vì hạnh phúc tương lai của mình mà ra sức chút, hơn nữa việc hấn có tìm được người này hay không thì cũng chẳng mong đợi cho lắm.

“Dừng tay! Được, cha tránh ra, cha tránh ra...”

Vì thế Y Phiến Vũ thuận lợi bước qua cửa, xuống cầu thang, đang định đi xuyên ra đình viện thì đột nhiên xuất hiện 6 người.

Trong lòng Y Phiến Vũ cả kinh, mảnh sắc nhỏ trong tay bắt giác cứa sâu vào lòng bàn tay non mềm của nàng, nhưng nàng cũng không thấy đau, bởi vì trong đầu nàng đều đang nghĩ cách làm thế nào để đột phá cửa ải khó khăn trước mắt này.

“Vũ Nhi, mau đưa mảnh nhỏ cho cha”

“Cha, con gái hiện giờ chỉ có hai con đường có thể đi, một là cha thả con rời đi, hai chính là chết!”

“Vũ Nhi, dù sao con cũng là con gái của cha, cha sao nhẫn tâm nhìn con...” Y Phú Quý vừa nói vừa lấy ánh mắt bảo thuộc hạ ra tay.

“Con không muốn nghe...” Y Phiến Vũ chỉ thất thần một chút, lập tức đã bị điểm huyết cam, không thể động đậy, đành trơ mắt nhìn mảnh sứ nhỏ trên tay bị Y Phú Quý giật mất.

“Vũ Nhi, con thật sự không ngoan, người đâu, dẫn tiểu thư đi”

Bất thành linh có luồng chưởng phong mạnh mẽ sắc bén ập tới phía tay hai kẻ đang tóm lấy Y Phiến Vũ, “Ai? “ Hai gã đại hán lùi lại mãnh liệt, cùng hợp với bốn kẻ còn lại rút kiếm hết lớn.

“Hương, Tuyết, Xuyên”

Một tiếng nói tựa như từ âm phủ vang lên, trong nháy mắt cứ quanh quẩn bên tai mọi người, ai cũng đều kinh ngạc đồng thời có hai gã mặt áo đen đột nhiên từ trên mái hiên rút xuống, nhanh chóng giao thủ với sáu người kia.

Hương đại ca đã đến đây rồi!

Y Phiến Vũ kích động vô cùng, dù nàng không động đậy được hoàn toàn, đành chỉ trợn to mắt lo lắng mãi.

“Tay nàng bị thương à?” Hương Tuyết Xuyên nói giọng khàn khàn lo lắng, hơn nữa lúc hấn phát hiện tay nàng có máu, đôi mắt hấn lập tức xuất hiện tia nham hiểm hung ác.

“Huynh, huynh vẫn tới đây” Y Phiến Vũ không thể quay đầu, nhưng thanh âm nàng tràn ngập cảm động vô hạn.

“Là ai làm nàng bị thương?” Hương Tuyết Xuyên lại mở miệng lần nữa, đồng thời thừa cơ đánh về phía một gã to lớn đang thừa nước đục thả câu đánh lén.

Y Phiến Vũ không rõ Hương Tuyết Xuyên ra tay thế nào, chỉ vội vã nói với hấn, “Hương đại ca, huynh có thể giải huyết đạo cho ta được không?”

“Là ai làm nàng bị thương hả?” Hương Tuyết Xuyên cố ý muốn biết đáp án.

“Phải...” Phải làm sao bây giờ? Nàng thật sự không dám nói ra mà!

Lúc này nàng đột nhiên nghe thấy tiếng vải bị xé, nàng cả kinh sợ tới mức người run cả lên.

“Đừng có nói với ta là nàng tự làm đó nhé”

Nghe vậy, Y Phiến Vũ thật sự sợ hãi, vốn chẳng để ý tới Hương Tuyết Xuyên đã kéo ống tay áo của nàng xuống bọc lấy vết cắt trên tay nàng.

“Nói chuyện” Đợi mãi chẳng thấy nàng đáp lại, Hương Tuyết Xuyên nhanh nhẹn chuyển tầm mắt tới chỗ nàng.

“Ta...” Mới liếc mắt nhìn hấn một cái, nàng lập tức lại cúi đầu. Làm ơn đi, vết thương này cũng chẳng chết người được đâu, hấn cần gì phải đau khổ ép hỏi chứ, hơn nữa hiện giờ hấn phải làm một chuyện nhất đó là nghĩ cách mang nàng rời đi mới đúng chứ!

“Hương Tuyết Xuyên, ngươi vốn chẳng coi lão phu ra gì phải không?” Nhìn thấy hấn mang hai người võ lâm cao thủ tới đánh cho người của ông tới bởi, Y Phú Quý tức giận mãi.

“Ông nói đúng lắm, bản thiếu chủ đúng thật chẳng coi ông ra gì đâu” Hương Tuyết Xuyên đến nhìn cũng không thèm nhìn ông ta, đôi mắt cứ chăm chú nhìn khắp người Y Phiến Vũ xem có còn vết thương nào nữa không.

“Ngươi! Hừ, Hương Tuyết Xuyên, cho dù ngươi có là thiếu lâu chủ Bán Tuyết Lâu đi chẳng nữa, cũng chẳng có tư cách mang con gái ta đi” Thấy Hương Tuyết Xuyên cuồng ngạo như thế, Y Phú Quý lại thở hển hển nói.

“Y Phú Quý, bản thiếu chủ cố tình mang Vũ Nhi đi đó, xem ông có năng lực gì ngăn cản lại không”

“Hừ! Lão phu cam kết cao thủ không chỉ có số đó, người đâu, lên hết cho ta!” Y Phú Quý rống lên một tiếng như vậy, một số người nấp trong chỗ tối lập tức gia nhập ứng chiến.

Mắt thấy có nhiều người lao ra, Y Phiến Vũ thật sự hoảng, “Cha, người đừng làm tổn thương Hưởng Đại ca” Rống to lên với Y Phú quý xong, nàng lập tức chuyển ánh mắt sang Hưởng Tuyết Xuyên “Hưởng đại ca, huynh đừng lo cho ta nữa, đi mau đi”

“Nàng rút cuộc dám xem thường ta” Hưởng Tuyết Xuyên vừa giễu cợt nàng, vừa phất ống tay áo lên, một gã đại hán bổ đao tới bỗng hết lên quái dị, ngồi phịch xuống.

Thấy hấn ứng phó thành thạo, lo sợ trong lòng Y Phiến Vũ bắt chợt giảm xuống, nhưng nàng vẫn không yên lòng. “Hưởng đại ca, họ người đông thế mạnh, hay huynh vẫn nên...”

“Vũ Nhi, vì sao nàng lại muốn làm mình bị thương hả? Chẳng lẽ nàng không tin ta sẽ tới dẫn nàng đi sao?” Giọng hấn dày đặc tình ý, khiến y Phiến Vũ mắt đỏ hoe.

“Không phải thế! Ta chỉ là không muốn lần nào cũng ý lại huynh thôi!” Y Phiến Vũ khịt mũi, giơ tay lau nước mắt, “Hở? Ta cử động được rồi!” Thấy huyết đạo trên người đã được giải, nàng lập tức bỏ chạy.

Đột nhiên có một bàn tay giữ chặt nàng, cũng ấn nàng vào trong lồng ngực ấm áp. “Ý lại ta có gì không tốt chứ?”

“Đúng, là không có gì không tốt cả, nhưng ta cũng không ngốc tới mức cả ngày cứ mong đợi huynh tới cứu ta đâu” Nàng rất quyến luyến ngực của hấn, nhưng hiện giờ thời cơ như thế này cũng không đúng lắm, bởi vì hiện giờ quanh họ vẫn có tiếng đánh nhau mãi không ngừng, hơn nữa cha nàng có vẻ như muốn bắn thủng Hưởng Tuyết Xuyên thành một cái động lớn vậy.

“Vũ Nhi, Hưởng đại ca cam đoan với nàng, đây là lần cuối cùng” Nếu không có cha hấn cố ý lơ lửng, người của Y Phú Quý sao dễ dàng mang Vũ Nhi đi được chứ.

“Hưởng đại ca, Vũ Nhi tin tưởng huynh” Nàng ngửa đầu nhìn về phía hấn, đôi mắt đầy xấu hổ yếu ớt rút cuộc không giấu được tình yêu say đắm thâm tình với hấn.

“Hưởng tuyết xuyên, ta tuyệt đối sẽ không để người mang con gái ta đi đâu” Y Phú Quý đột nhiên nhăm về phía hai người đang ôm chặt lấy nhau.

“Cha!” Thấy Hưởng Tuyết Xuyên bị một chương của cha bức lùi lại, Y Phiến Vũ theo bản năng định tiến lên, nhưng bàn tay to đặt bên hông nàng kèm chặt không cho động, “Hưởng đại ca, cha ta ông ấy...”

“Không chết được, Vũ Nhi, cáo biệt với cha nàng đi! Bởi vì kiếp này, ta sẽ không để cho ông ấy gần nàng từng bước nữa”

“Hưởng... Hưởng Tuyết Xuyên, người....Người...” Y Phú Quý định động đậy song không được.

“Cha, con gái muốn đi cùng với Hưởng đại ca, xin người bảo trọng” Y phiến Vũ được Hưởng Tuyết Xuyên ôm trong lòng, nói lời từ biệt với Y Phú Quý.

“Con, cái đứa con gái mất nết...”

Y Phiến Vũ gần như không nghe được ông kêu la gì, bởi vì Hưởng Tuyết Xuyên đã nhanh nhẹn ôm nàng rời đi, còn phần tùy tùng thị vệ của hấn, đợi lúc hấn biến mất cũng bật nhảy lên rời đi.

“Hưởng đại ca, chẳng may cha huynh vẫn không chấp nhận được Vũ Nhi thì sao?”

Sau khi rời biệt uẩn Lan Tương, Hưởng Tuyết Xuyên cũng không mang nàng về Bán Tuyết Lâu, mà đi lên thuyền hoa bên hồ, cùng nàng ngắm trăng thưởng hoa.

“Vậy chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành, dạo chơi tứ hải” Kinh thành nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, để tránh hỗn loạn không cần thiết, hấn đã sớm tính đem Bán Tuyết Lâu về phía hấn, nếu cha hấn không muốn, vậy hấn quyết định mang Vũ Nhi đi dạo chơi tứ hải, chẳng muốn nhúng tay vào việc của Bán Tuyết Lâu nữa.

“Tuyệt quá” Nàng rất vui, rất hưng phấn nha!” Hướng đại ca, có chuyện này ta vẫn không dám hỏi huynh, tuy ta đã biết đáp án rồi, nhưng ta vẫn muốn nghe chính mồm huynh nói với ta” Nàng e lệ dựa vào trong lòng hắn.

“Vũ Nhi, Cách Tinh Quyết với ta mà nói cũng chỉ như một khối phế vật thôi, chỉ có nàng mới là báu vật vô giá trong lòng ta, trả lời vậy, nàng hài lòng rồi chứ?”

Hài lòng, rất hài lòng, nàng đương nhiên là hài lòng rồi! Y Phiến Vũ ngẩng đầu, nặng nề hôn lên môi hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chu-phong-bi-the>